

บทความวิจัย

เรื่อง การศึกษานวนิยายแปลเกาหลีเรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง”

โดย

นางสาวสิริกร ทองมาตร

รหัสนักศึกษา 05520511

เสนอ

รองศาสตราจารย์สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 460 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2555

ชื่อเรื่อง	การศึกษานวนิยายแปลเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวสิริกร ทองมาตร รหัสนักศึกษา 05520511
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ
ปีการศึกษา	2555
คำสำคัญ	นวนิยายแปลเกาหลี แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องการศึกษานวนิยายแปลเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบของวรรณกรรม อันได้แก่ กลวิธีการประพันธ์ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา จาก การใช้ภาษา และเพื่อศึกษาคุณค่า ของนวนิยายแปลเกาหลีเรื่อง แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง โดยใช้ทฤษฎีการวิเคราะห์องค์ประกอบเรื่องสั้นและนวนิยาย มาเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์

ผลการศึกษารูปได้ว่า องค์ประกอบของวรรณกรรมของนวนิยายเรื่องนี้ อันได้แก่กลวิธีการประพันธ์เป็นแบบผู้รู้แจ้ง โครงเรื่องใหญ่ซึ่งเป็นปมปัญหาสำคัญจะสัมพันธ์กับแก่นเรื่องคือเมื่อมีความมานะอดทนและพยายามกระทำการสิ่งใดก็จะสำเร็จ ส่วน โครงเรื่องย่อยจะแทรกอยู่ใน โครงเรื่องใหญ่ ปรากฏความสัมพันธ์ต่างๆที่คลี่คลายในตอนจบตัวละครประกอบนั้นจะมีทั้งตัวละครน้อยลักษณะและตัวละครแบบหลายลักษณะ บทสนทนาในเรื่องก็จะแสดงลักษณะนิสัยของตัวละครและช่วยให้เรื่องดำเนินไปอย่าง น่าติดตามและเข้าใจได้ง่าย โดยมีฉากและบรรยากาศช่วยในการจินตนาการให้แก่ผู้อ่าน รูปแบบของการใช้ภาษาใช้ทั้งรูปแบบโวหารและภาพพจน์ในการแต่งเพื่อให้จินตภาพแก่ผู้อ่านและเข้าใจถึงสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อสาร และคุณค่าที่ได้จากการศึกษานวนิยายเรื่องนี้แบ่งออกเป็น4ด้านคือ คุณค่าด้านประวัติศาสตร์ ด้านวัฒนธรรม ด้านปรัชญาชีวิต และด้านสำเร็จอารมณ์

บทนำ

1.ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วรรณกรรมเป็นผลงานของมนุษย์ ดังนั้นจึงเป็นที่เก็บรวบรวมความคิด ความเป็นอยู่ และ ลักษณะสภาพต่างๆของมนุษย์ที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมไว้ด้วยกัน วรรณกรรมจึงเป็นสื่อที่สามารถ สะท้อนสภาพสังคมได้ สังคมของผู้แต่งมีธรรมชาติเช่นไรวรรณกรรมก็มีธรรมชาติเช่นนั้น สังคม นั้นเปลี่ยนแปลงและวิวัฒนาการไปตามเหตุการณ์อย่างไร วรรณกรรมก็กล่าวถึงเหตุการณ์อย่างนั้น เช่น เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ ทางการเมือง ทางเศรษฐกิจ มีผลทำให้มนุษย์ในแต่ละสังคม ประพฤติปฏิบัติตนต่างๆกัน หรือบางครั้งก็ออกมาในรูปเดียวกัน บางครั้งก็ขัดแย้งกัน บางครั้งก็ กลมกลืนกัน ผู้แต่งหนังสือที่ช่างสังเกตก็จะเลือกหาเหตุการณ์เรื่องราวจากความเป็นไปในสังคมมา ผูกเป็นเรื่องขึ้น โดยตั้งจุดประสงค์ไว้ต่างกัน บางคนผูกเรื่องขึ้นเพื่อรายงานเหตุการณ์แต่เพียงอย่าง เดียว บางคนก็ชี้ให้เห็นลักษณะที่ขัดแย้งต่างๆเพื่อเตือนสติคนในสังคม (สิทธา พินิจภูวดลและ นิติยา กาญจนะวรรณ 2520 : 48 -49)

ปัจจุบันวรรณกรรมแปลในเมืองไทยนั้นมีหลากหลายทั้งจากแถบยุโรปและเอเชียและเปิด กว้างขึ้นเรื่อยๆการอ่านวรรณกรรมแปลนอกจากจะทำให้มีความสนุกและเพลิดเพลินจากการอ่าน แล้วยังแฝงไปด้วยสาระและข้อคิดที่แปลกใหม่จากการอ่านวรรณกรรมของต่างประเทศซึ่งมี วัฒนธรรมที่แตกต่างออกไปจึงทำให้เกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ นำไปสู่การอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข

ละครเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง ออกอากาศในประเทศไทยผ่านทาง สถานีโทรทัศน์ช่อง3 โดยละครเรื่องนี้มีความยาวถึง60ตอนและได้รับความนิยมเป็นอย่างมากไม่ เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้นตั้งแต่ออกอากาศในประเทศเกาหลีทางสถานีโทรทัศน์MBCได้สร้าง ความนิยม จนถึงสถานีโทรทัศน์ NHK ของญี่ปุ่น ได้หัววัน และยังได้รับความนิยมจากชาวตะวันตก เมื่อได้ออกอากาศทางช่องWOCH-Chในรัฐชิคาโกของประเทศสหรัฐอเมริกา (สยามอินเตอร์บุ๊ค: 2548)

ละครเรื่องแดจังกึมจอมนางแห่งวังหลวง หรือ Jewel In The Palace สร้างจากนวนิยายแปล เกาหลีเรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” ผู้เขียนคือยูมินจูและแปลโดย ไพบูลย์ ปิตะเสน เป็นนวนิยายที่แต่งจากเรื่องจริงของแดจังกึมสตรีคนแรกในประวัติศาสตร์เกาหลีที่เป็นแพทย์หลวง ในพระราชสำนัก เนื้อหากว่าถึง ซอจังกึมเด็กสาวที่ต้องเผชิญความยากลำบากเพื่อที่จะได้เข้าวัง เป็นนางในของห้องเครื่องเพื่อทำตามคำขอของมารดาให้บรรลุป่าหมายก่อนที่โชคชะตาจะพลิกผัน ทำให้ซอจังกึมได้เปลี่ยนความตั้งใจที่จะเป็นหมอหญิงแห่งราชสำนักแทน

นวนิยายเรื่องแดจังกึมจอมนางแห่งวังหลวงมีทั้งหมด4เล่มในเรื่องแบ่งออกเป็น3ตอน คือ ตอนแรกกล่าวถึงชีวิตครอบครัวและชีวิตในวัยเด็กของแดจังกึม ตอนต่อมาเกี่ยวกับเรื่องราวที่จังกึม

เข้าวังมาเป็นนางในและตอนสุดท้ายคือหลังจากถูกเนรเทศและกลายเป็นแพทย์หลวงหญิงในรัชสมัยของพระเจ้าซุนจง

จากการศึกษาเบื้องต้นผู้ศึกษาได้พบข้อมูลที่น่าสนใจของนวนิยายเรื่องแดงกิม จอมนางแห่งวังหลวง คือ การใช้สำนวนแปลที่เข้าใจง่าย สละสลวย และไม่วกวนไปจนถึงโวหารต่างๆที่ใช้ในเรื่อง

และคุณค่าด้านสังคมและวัฒนธรรมที่นวนิยายเรื่องแดงกิมจอมนางแห่งวังหลวงได้นำเสนอเกี่ยวกับวัฒนธรรมเกาหลีในสมัยโชซอน ที่ได้รับจากนวนิยายเรื่องแดงกิม จอมนางแห่งวังหลวง ทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงสภาพความเป็นอยู่และเหตุการณ์บ้านเมืองในขณะนั้นเพื่อเข้าใจถึงเหตุและผลของการกระทำในเรื่อง ดังตัวอย่างดังต่อไปนี้

1. โวหาร คือ ถ้อยคำที่ใช้ในการสื่อสารด้วยการเรียบเรียงอย่างมีวิธีการมีชั้นเชิงและมีศิลปะเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราว เกิดจินตภาพและความรู้สึกตรงตามกับผู้ส่งสารต้องการ โดย โวหาร มีประเภทได้แก่ บรรยายโวหาร อธิบายโวหาร เทศนาโวหาร สาธกโวหาร และ พรรณนาโวหาร (ชุมสาย สุวรรณชมพู

2550: 48) โดยในนวนิยายเรื่องแดงกิมจอมนางแห่งวังหลวงนี้มีโวหารประเภทต่างๆที่น่าสนใจ ดังนี้

1.1 บรรยายโวหาร คือ โวหารเล่าเรื่องซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกันโดยใช้ให้เห็นถึงสถานที่เกิดเหตุการณ์ สาเหตุที่เกิดเหตุการณ์ สภาพแวดล้อม บุคคลที่เกี่ยวข้องตลอดจนผลที่เกิดจากเหตุการณ์นั้น

เนื้อเรื่องที่บรรยายอาจเป็นเรื่องที่สมมติหรือเรื่องจริงก็ได้ เช่น

“เบื้องล่างชายคาประตูทนฮวามุนปรากฏเป็นขบวนเกี้ยว
เสด็จของฮ่องเต้ผ่านไป บรรดาราของกรัภย์ที่ถือฉัตรและพัชนีประจำ
ขบวน ดูยิ่งใหญ่และสง่างามยิ่งนัก เบื้องหลังเห็นติดตามด้วยเฮียนมุน
แด(กองอารักขา)บรรดาขุนนางบุ๋นและบู๊ เนื่องจากกระยะห่างจากองค์
ฮ่องเต้ที่ประทับบนเกี้ยว จึงไม่อาจมองเห็นสีหน้าได้อย่างชัดเจน ” (เล่ม
หน้า171)

1.2 อธิบายโวหาร คือ โวหารที่ทำให้ความคิดเรื่องหนึ่งกระจ่างหรือชัดเจนขึ้นมักใช้ในงานเขียนทางวิชาการและตำหรับตำราต่างๆ โดยมีจุดประสงค์จะนำประเด็นที่สงสัยมาอธิบายให้เข้าใจแจ่มแจ้ง การ

เล่าเรื่องบางตอนถ้ามีประเด็นที่เป็นปัญหาที่อาจใช้อธิบายโวหารเสริมความต่อนั้นจนเรื่องกระจ่างชัดเจนยิ่งขึ้น

เช่น

“จีบงกนั้นหมายถึงคินยอ(เกอิชา)ในชนบทหรือเขตอื่นๆนอกเหนือจาก
เคียงกี(กิเซ็งเมืองหลวง) ซึ่งคินยอในสังกัดทางการนั้น แบ่งออกเป็นจี
บงกี้และเคียงกี หลายครั้งที่จีบงกี้หน้าตาสะสวยมากความสามารถอาจถูก
คัดเลือกให้มาอยู่ส่วนกลางได้ แต่ที่ต่างเพียงสังกัดเท่านั้นดูจากงานริน
สุรา หรือการร้องรำ ล้วนมิได้ต่างกันอย่างไร” (เล่ม 3 หน้า 185)

“อาการชินนุซงอนจิง(ไถวายเจ็บพลัน)เกิดจากอวัยวะขบถ่าย
เสื่อมสภาพการควบคุมลงจนไม่สามารถฟื้นฟูได้ในที่สุด กระแส
เลือดที่ไหลสู่ไตติดขัดโดยเริ่มจากปัสสาวะได้น้อยลงกระทั่งเกิด
อาการตกโลหิต หลังจากรักษาแม้ปัสสาวะได้มากขึ้น แต่ก็ยังมีโช
หายขาด จึงวางใจมิได้ เพื่อให้สามารถขบถ่ายได้เป็นปกติจำต้องใช้วิธี
ฉีดยาจนกว่าปัญหาที่ไตจะหมดไป” (เล่ม 3 หน้า 92)

1.3 สาธกโวหาร คือ โวหารที่ยกตัวอย่างหรือยกเรื่องราวมาประกอบกับเนื้อเรื่อง เพื่อให้
ผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดียิ่งขึ้น ตัวอย่างเรื่องราวที่ยกมาอาจเกี่ยวกับบุคคล เหตุการณ์หรือเป็นนิทาน
ก็ได้ เช่น

“ศิระมะมิโชศิระมะ
อากรณมิโชอากรณ
มนุษย์มิโชมนุษย์”

ในเวลานี้สัญญาผดุงขึ้นอีกครั้งหนึ่ง มองไปเห็นในบรรดาเซ็งกักชิที่
มิได้เขียนคำตอบ มีจิงกิมปะปนอยู่ด้วย “นี่เป็นบทกวีสำหรับออซันเคียง
ยอน ในครั้งนี้ เป็นสิ่งที่พวกเจ้าได้ศึกษามาแล้วจงคิดให้ดี ก่อนเขียนชื่อ
อาหารลงไป”

.....

“คำตอบคือ เกี้ยว จุกัดเหลียงมิซัยเหนือดินแดนแมนจูได้ จึงได้ลั่น
กลองชัยขณะเดินทัพผ่านแม่น้ำ โนซุปรากฏพายุก่อตัวมืดฟ้ามัวดิน เม็ด

ทรายและก้อนหินปลิวว่อนไปมาบรรดาทหารจึงแนะนำให้ตัดศีรษะสี่สิบ
 เก้าคนขึ้นบูชาแต่ด้วยมิต้องการคร่าชีวิตผู้คน จึงได้บูชาเกี่ยวแทน จุกัดเหล็
 ยงได้กล่าววาทะเพียงเพื่อให้เรารอด จะให้คร่าชีวิตผู้คนได้อย่างไรกัน ก่อนขึ้น
 เกี่ยวขึ้นแทนศีรษะคนขึ้นบูชาในครานั้น”(เล่ม 2 หน้า 22)

1.4 พรรณนาโวหาร คือ โวหารที่ใช้กล่าวถึงเรื่องราว สถานที่บุคคล สิ่งของหรืออารมณ์
 อย่างละเอียด และอาจแทรกความรู้สึกรักของผู้เขียนลงไปด้วยเพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพ หรืออารมณ์
 คล้อยตาม เช่น

“โรคระบาดทั้งไว้เพียงความ โศกเศร้าแก่ผู้ที่รอดเหลืออยู่ความ
 หวาดกลัวมิทราบว่ามีมาถึงเมื่อใด ความอาลัยอาวรณ์บ้านเกิด ความ
 โศกเศร้าต้องสูญเสียครอบครัว ความอ่อนล้าทางร่างกาย ทั้งหมดล้วน
 แล้วแต่เป็นมรสุมชีวิตที่ต้องเผชิญไม่ว่าหลบหนีเพื่อให้อยู่รอด หรือการ
 ต้องรอคอยในต่างถิ่นล้วนเป็นเวลาที่น่าอเนจอนาถไม่แพ้กัน”

“ทุกคราที่เกิดโรครแพร่ระบาด ราษฎรมีอาจทำการเกษตรได้
 กระทั่งต้นสนยังไม่อาจรอดพ้นมืออันหิวโหยของมนุษย์ได้ ทั้งความหิว
 โหยยังทำให้เส้นแบ่งระหว่างมนุษย์กับสัตว์เลื้อนหายไป มีทั้งพ่อแม่ที่
 ทิ้งทารก ที่ร้ายแรงถึงกับสังหารลูก เพื่อนำเนื้อมาประทังความหิวโหย”
 (เล่ม4หน้า112)

2.คุณค่าด้านสังคม วัฒนธรรม

เนื่องจากนวนิยายเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวงนี้เป็นนวนิยายประเภทอิง
 ประวัติศาสตร์ คือ นวนิยายที่นำเหตุการณ์บางตอนในประวัติศาสตร์มาเขียนเป็นเนื้อเรื่อง
 ประกอบด้วยตัวบุคคลจริงๆในประวัติศาสตร์บ้าง สมมติเพิ่มเติมขึ้นบ้าง ประดิษฐ์รายละเอียดเสริม
 เดิมต่อลงบ้าง (สิทธา พินิจภูวนลและ นิตยา กาญจนะวรรณ 2520 : 26) ดังนั้นในนวนิยายเรื่องแด
 จังกึม จอมนางแห่งวังหลวงนี้จึงเสนอและสอดแทรกคุณค่าทางสังคมและประวัติศาสตร์ต่างๆใน
 สมัยโชซอนและนำเสนอได้ผ่านนวนิยายได้อย่างน่าสนใจ เช่นตัวอย่างดังต่อไปนี้

2.1คุณค่าด้านประวัติศาสตร์ กล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในรัชสมัยของพระเจ้าซุงจง
 และราชวงศ์โชซอน โดยมีทั้งเหตุการณ์ที่บันทึกไว้จริงในพงศาวดารราชวงศ์โชซอน และเหตุการณ์

ประวัติศาสตร์ที่ถูกอ้างถึงในเรื่อง โดยทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงการปกครองและเหตุการณ์ต่างๆในรัชสมัยพระเจ้าซุงจง เช่นเมื่อครั้งที่แพทย์หญิงซอจังกึมรักษาพระอาการประชวรของไทเฮาให้ดีขึ้นได้ พระเจ้าซุงจงจึงได้มอบรางวัลให้แก่แพทย์หลวงและให้แก่แพทย์หญิงจังกึมเป็นพิเศษ แสดงให้เห็นถึงการปกครองของสมัยโซซอนที่เมื่อใครทำความดีความชอบก็จะมีรางวัลคือข้าวและถั่วงาให้

“หลังอาการประชวรไทเฮาอาการดีขึ้น อ่องเต้ประทานความดีความชอบแก่ข้าราชการแห่งหอเนอฮยวอน ประทานข้าวและถั่วงาอย่างละสิบถุงแก่แพทย์หญิงจังกึมเป็นการเฉพาะ บันทึกรัชกาลแห่งอ่องเต้ซุงจงได้เขียนไว้เช่นนี้” (เล่ม4หน้า221)

นอกจากนั้นยังแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการจัดบันทึกประวัติศาสตร์ของราชวงศ์ซึ่งในสมัยโซซอนนั้นมีหน่วยงานที่เรียกว่าทั้งซังกวานเพื่อจดบันทึกเหตุการณ์ต่างๆเกี่ยวกับราชวงศ์อย่างละเอียด จะมีตำแหน่งซากวาน ที่คอยทำหน้าที่จดบันทึกโดยจะคอยนั่งอยู่ข้างๆพระมหากษัตริย์ตลอดเวลาไม่ว่าตอนทรงงานหรือปฏิบัติกิจส่วนตัว (แพแจวอน 2555: 7)

“องค์อ่องเต้ได้อ่านได้ทรงใส่ใจในการบันทึกประวัติศาสตร์ราชวงศ์อย่างมาก นอกจากบัญชาให้จัดพิมพ์แล้ว ยังมีการเก็บไว้ในซาโก(หอประวัติศาสตร์) ในสภาพที่สมบูรณ์ดังนั้น เรื่องราวของแพทย์หญิงจังกึมยังปรากฏให้ผู้คนสามารถศึกษาได้จนยุคปัจจุบัน ในเวลานั้นเทียบกันที่แพทย์หญิงได้เบียดหัวคเป็นข้าวสารเพียงสองถุงต่อปี เช่นนั้นนับว่าเป็นความดีความชอบที่ยิ่งใหญ่ไม่น้อย”

นอกจากนี้ยังกล่าวถึงชนชั้นต่างๆในสมัยโซซอนซึ่งได้แบ่งชนชั้นออกเป็นสี่ชนชั้นนั่นคือชนชั้นสูงหรือยังบันซึ่งเป็นชนชั้นพิเศษ ชนชั้นกลางหรือจุงอิน ซึ่งจะเป็นชนชั้นที่ต่ำลงมาจากชนชั้นสูงเล็กน้อยเช่นนายแพทย์หรือวิศวกร ไพร่ หรือ ชังมิน ซึ่งส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นเกษตรกร และสุดท้ายคือชนชั้นทาสหรือซอนมิน มีสถานะต่ำที่สุด แบ่งเป็นทาสในวังและทาสในบ้านของยังบัน (อียุกยอง 2554: 16) แสดงให้เห็นถึงชนชั้นยังบันที่ไม่ว่าอย่างไรก็ถือว่าเป็นชนชั้นอภิสิทธิ์ที่สามารถเรียกร้องสิทธิ์หรือเอาตัวรอดในเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นกับตนได้ แต่สำหรับชนชั้นซอนมินนั้นไม่มีสิทธิ์ต่อรองใดๆเนื่องจากชนชั้นของตัวเองและการแต่งงานข้ามชนชั้นก็เป็นข้อห้ามอย่างเด็ดขาด หากแต่งได้ก็เป็นเพียงบ้านเล็กบ้านน้อยไม่สามารถเลื่อนสถานะตนเองขึ้นมาได้จากการแต่งงานลูกที่เกิดมาก็จะได้รับการดูแลจากผู้อื่น

“หากเป็นย้งบัน(ชนชั้นสูง)อย่างน้อยก็พออยู่รอดท่ามกลางมรสุม
เหล่านั้น อย่างน้อยก็ยังปลอดภัยกว่าจ้งกิมในเวลา นี้ หากสามารถทำ
ได้มีว่าด้วยวิธีใด คนใครได้เกราะป้องกันให้จ้งกิม มิให้ผู้ใดใน
แผ่นดินแตะต้องได้ แต่คิดอย่างไรก็ไม่อาจหาวิธีการได้ ย้งบันกับ
ซอนมิน(ไพร่ทาส)ย่อมมีอาจแต่งงานกัน มิใช่ ต่อให้แต่งงานได้ก็มิ
อาจให้สถานะย้งบันแก่จ้งกิมได้ เนื่องจากเป็นการกระทำที่ผิดต่อ
กฎหมายบ้านเมือง” (เล่ม4หน้า244)

2.2คุณค่าด้านวัฒนธรรม กล่าวถึงวัฒนธรรมต่างๆของสมัยโชซอน ที่มีในเรื่อง แสดง
ให้เห็นถึงสภาพความเป็นอยู่และแนวความคิดในสมัยโชซอนทั้งในวังและนอกวัง แบ่งเป็นหัวข้อ
ย่อยๆดังนี้

2.2.1การรับประทานอาหาร ในสมัยโชซอน ชาวบ้านและประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพทำการเกษตร
อำนาจส่วนใหญ่ก็อยู่ที่ชนชั้นสูงชาวบ้านทั่วไปจึงมีฐานะไม่มั่นคงการรับประทานอาหารจึงเป็น
อาหารพื้นบ้านไม่ได้ทานอาหารดีๆเช่น เนื้อวัว บ่อยนัก เมื่อได้รับประทานก็จะเป็นงานเลี้ยงและ
ร่วมกันรับประทานอาหารด้วยกัน

“บรรดาราชกรไม่มีโอกาสทานเนื้อวัวบ่อยครั้ง คังนั้นคงแบ่งปัน
กันทานทีละน้อย ทั้งกระดูกและหางวัวยังนำมาต้มน้ำแกงทาน เวลา
เป็นฤดูร้อนไม่ใช่หรือไร เพื่อมิให้เนื้อเน่าเสียคงต้องระดมญาติมิตร
มาร่วมทานด้วยเป็นแน่” (เล่ม4หน้า159)

2.2.2การแต่งกาย ในสมัยโชซอนนั้นการแต่งกายก็เป็นการบอกชนชั้นและสถานะได้เช่นกันสตรี
ที่เป็นชนชั้นสูงก็จะใส่เสื้อผ้าแพรหรือผ้าไหมเนื้อดี มีรองเท้าที่ทำจากหนังสัตว์ และเครื่องประดับ
ต่างๆ ส่วนชาวบ้านธรรมดาที่ใช้เนื้อผ้าที่ไม่ดีนัก ไม่มีสีสันทองเท้าฟาง เป็นต้น

“วัสดุอาภรณ์ที่สวมใส่นั้นเป็นผ้าแพรหนาบาง รองเท้าหนังสัตว์
และพู่ร้อยประดับนานาประเภท เป็นเครื่องแต่งกายของสตรีใน
ตระกูลย้งบัน แม้ในวังหลวงมีธรรมเนียมห้ามสวมใส่อาภรณ์สี
ฉูดฉาด แต่ที่เห็นเบื้องหน้ากลับเป็นชุดผ้าสีแดงฉานชวนละลาน
ตา” (เล่ม3 หน้า 180)

2.2.3 การแพทย์แผนโบราณ ในนวนิยายเรื่องแดงจี้กิมจอมนางแห่งวังหลวงนี้มีหลายตอนที่กล่าวถึง ภูมิปัญญาในสมัยโชซอนที่เกี่ยวกับการแพทย์แผนโบราณซึ่งจะอาศัยหลักธรรมชาติ หลักหยิน และหยาง และมีวิธีการรักษาที่สำคัญและโดดเด่นคือการฝังเข็ม

“มนุษย์นั้นสุดคัมพลังฟ้าผ่านจุมก รับพลังดินผ่านอาหารเข้าทาง ปาก เข้ามาเปลี่ยนเพื่อก่อกำเนิดพลังชีวิต จิตใจนั้นเป็นธาตุหยาง แต่ ร่างกายนั้นเป็นธาตุหยิน ส่วนพลังชีวิต(เลือดลม)นั้นเป็นธาตุกลางจำต้อง หมุนเวียน ไปทั่วสรรพวงค์กายดั่งนั้น อาการเจ็บป่วยจึงเกิดขึ้น เพราะเส้น ท่อพลังชีวิตหรือชีพจรนั้นติดขัด ชีพจรนั้นผูกติดเป็น ไยเมงมุ่มกับทุก ส่วนของร่างกาย ดั่งนั้น ยามตรวจจับชีพจร สาวจับตามพลังชีวิตที่ติดขัด และทำให้เลือดลมไหลเวียน ได้อีกครั้ง สิ่งนี้เรียกว่าการฝังเข็ม” (เล่ม3 หน้า142)

2.2.4 การปกครอง สมัยโชซอนมีหน่วยงานหรือตำแหน่งต่างๆแบ่งหน้าที่กันที่ต้งขึ้นมาเพื่อให้แผ่นดินให้ สงบสุขการแต่งตั้งก็จะต้องเลือกผู้ที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสมที่สุด ทั้งจากการสอบและผลงานต่างๆ เช่น

“คำว่าทังซังกวานนั้นหมายถึงผู้ที่มีคุณสมบัติสามารถมีที่ นั้งในท้องพระโรง ยามฮ่องเต้ทรงออกจากราชการ ดั่งนั้นจึงได้อยู่ หารือร่วมกับพระเจ้าแผ่นดิน ดั่งนั้นจึงถือนิต่างไปจาก ตำแหน่ง นายกรัฐมนตรีในปัจจุบัน” (เล่ม4 หน้า173)

“ทงบูซึงจินั้นเป็นตำแหน่งสุดท้ายในบรรดา6บัง (หน่วย)มีหน้าที่ดูแลงานก่อสร้าง สังกัดตำแหน่งซึ่งจงวอน แต่ อย่งไรยังเป็นผู้ที่ได้อยู่ร่วมทุกครั้ง ยามฮ่องเต้หรือขัอราชการ และ การเข้าร่วมการประชุมสำคัญทุกครั้งทั้งยังรับหน้าที่บันทึกรวมถึงการ รับผิดชอบต่อราชโองการ ที่ต้องผ่านเข้าออกสำนักซึ่งจง วอน ดั่งนั้น อาจเรียกได้เป็นสำนักราชเลขาก็ไม่ผิดไปนัก” (เล่ม4 หน้า173)

2.3 คุณค่าด้านปรัชญาชีวิต กล่าวถึงปรัชญาหรือข้อคิดและความเชื่อต่างๆที่เกี่ยวกับการใช้ ชีวิตในสมัยโชซอน เช่น ในราชวงศ์โชซอนนับได้ว่าเป็นราชวงศ์ที่ปกครองเกาหลีได้นานที่สุดอีก ราชวงศ์หนึ่งและเป็นช่วงที่เกาหลีได้เจริญรุ่งเรืองในด้านวัฒนธรรมต่างๆเห็นได้จากบันทึก

ประวัติศาสตร์และมรดกวัฒนธรรมต่างๆ การปรุงอาหารก็เช่นกัน มีสูตรอาหารชาววังที่หลากหลาย ซึ่งมีความแตกต่างกับนอกวัง นอกจากจะมีไว้เพื่อรับประทานแล้วอาหารยังมาพร้อมกับความเชื่อต่างๆ เช่น การปรุงดอกไม้ เนื่องจากดอกไม้ที่ใช้มีกลิ่นหอมและสวยงามจึงมาพร้อมกับความเชื่อเกี่ยวกับความอุดมสมบูรณ์

“วัฒนธรรมบุปผาหาร(การใช้ดอกไม้ในอาหาร)นั้นเป็นที่แพร่หลายในราชสำนักโชซอน เป็นความพยายามเปลี่ยนธรรมชาติให้รับรู้ทางสัมผัส นอกจากนี้ดอกไม้ยังให้รูปสัมผัสและกลิ่นสัมผัสพร้อมกับประสาทสัมผัสที่นุ่มนวลจึงเป็นวัตถุดิบเลิศในการปรุงอาหาร นอกจากนี้ดอกไม้เป็นศูนย์กลางการแพร่พันธุ์ จึงนิยมนำเพื่อใส่เคราะห์และนำโชคได้อีกทางหนึ่ง การทานดอกไม้จึงมาพร้อมความหวังให้ผลิตผลการเกษตรสมบูรณ์ และขอให้ตั้งครรภ์ได้บุตรชาย” (เล่ม2หน้า118)

ดังที่กล่าวมาข้างต้นนั้นนวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายแปลที่มีองค์ประกอบของวรรณกรรมที่น่าสนใจและมีคุณค่าในด้านประวัติศาสตร์หลายด้าน ดังนั้นผู้ศึกษาจึงสนใจศึกษานวนิยายแปลเกาหลีเรื่อง “แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง” ในด้านองค์ประกอบของวรรณกรรม ได้แก่ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง กลวิธีการประพันธ์ ตัวละคร บทสนทนา จาก การใช้ภาษา และศึกษาคุณค่าที่ได้จากนวนิยายแปลเกาหลีเรื่องนี้

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาวรรณกรรมแปลเกาหลีเรื่องแดจังกึมจอมนางแห่งวังหลวงในด้านองค์ประกอบของวรรณกรรม ได้แก่ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง กลวิธีการประพันธ์ ตัวละคร บทสนทนา จาก
2. เพื่อศึกษาคุณค่าของนวนิยายแปลเกาหลีเรื่องแดจังกึมจอมนางแห่งวังหลวง

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่ใช้เป็นกรอบความคิดในการวิจัยได้แบ่งเป็น3หัวข้อคือ

3.1 เอกสารที่เกี่ยวกับการวิจารณ์วรรณคดี

สุมาลี ลีประเสริฐ (2552) เขียนตำราเรื่อง “การใช้ภาษาไทย” ในบทที่5 หัวข้อการอ่านบันเทิงคดี ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเรื่องสั้นและนวนิยาย ซึ่งมีหัวข้อดังต่อไปนี้

1. โครงเรื่อง(plot) เป็นองค์ประกอบแรกของเรื่องสั้นและนวนิยายที่ต้องทำความเข้าใจ โครง

เรื่องคือการเล่าเรื่องโดยเรียงเหตุการณ์ต่างๆในเรื่องให้สอดคล้องกันอย่างมีเหตุผล เพื่อนำผู้อ่านไปสู่จุดมุ่งหมายหรือแนวคิดหลักที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอ ฉะนั้น โครงเรื่องจึงไม่ใช่เรื่องย่อที่จะบอกใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร แต่เป็นรูปแบบของการดำเนินเรื่องซึ่งปรากฏเป็นขั้นตอนต่างๆ ของการเปลี่ยนจากสถานการณ์ต้นเรื่องไปสู่สถานการณ์ปลายเรื่อง และสถานการณ์เหล่านั้นจะต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นเหตุเป็นผลเสมอ แบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ

1.1 โครงเรื่องใหญ่ (main plot) ได้แก่ เหตุการณ์สำคัญที่ผู้เขียนกำหนดไว้เป็นแนวให้เรื่องดำเนินไปตามต้องการ โครงเรื่องใหญ่จะเป็นแกนสำคัญในการดำเนินเรื่อง จะเกี่ยวข้องกับ ความขัดแย้งและปมปัญหาต่างๆเพื่อนำไปสู่การคลี่คลายความขัดแย้งต่างๆ เพื่อให้เรื่องไปสู่เป้าหมายที่ผู้เขียนต้องการ

1.2 โครงเรื่องย่อย (sub plot) ได้แก่ เหตุการณ์ย่อยๆที่แทรกอยู่ในโครงเรื่องใหญ่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงเรื่องใหญ่ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ทำให้เนื้อเรื่อง มีรสชาติเข้มข้นหรือสมบูรณ์ขึ้น นวนิยายนั้นจะมีทั้งโครงเรื่องใหญ่และโครงเรื่องย่อย หากจะพิจารณาโครงเรื่องก็สามารถพิจารณาได้ตามส่วนประกอบต่างๆส่วนคือ

การเปิดเรื่อง (the opening) คือ การเริ่มต้นเรื่องเป็นตอนที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้และสนใจติดตามอ่านเรื่องในตอนต่อไปจึงถือว่าเป็นตอนที่สำคัญมากตอนหนึ่ง วิธีที่นิยมกันทั่วไป ได้แก่ วิธีการพรรณนา หรือบรรยายจาก ตัวละคร หรือเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเปิดด้วยการใช้บทสนทนา หรือเปิดด้วยการใช้สุภาษิตคำพังเพย บทกวี หรือข้อความคมคายที่ชวนคิดชวนให้ลงสนทนทันที เป็นต้น

การผูกปม (complication) หรือการสร้าง ความขัดแย้ง (conflict) ให้เกิดขึ้นกับตัวละครหรือเหตุการณ์ในเรื่องเพื่อทำให้เกิดการต่อสู้ (struggle) ระหว่างสองฝ่ายขึ้นไป ความขัดแย้งที่ทำให้เกิดการต่อสู้นี้นับเป็นส่วนสำคัญที่จะต้องนำมาพิจารณาในส่วนของโครงเรื่องเพราะเป็นส่วนที่แสดงให้เห็นทิศทางของเรื่องทั้งหมดว่าเรื่องๆนั้นจะมีจุดหมายไปยังที่ใด หรือเพื่อเสนอแนวคิดใด ความขัดแย้งที่มักใช้ในโครงเรื่องทั้งเรื่องสั้นและนวนิยายมีด้วยกัน 4 ประเภทคือ

1.) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ (man against man) เป็นความขัดแย้งของตัวละครในเรื่องอาจเป็นความขัดแย้งของความคิด การกระทำที่ทำให้เกิดการปะทะต่อสู้กันทางด้านกำลังหรือความคิด ความขัดแย้งประเภทนี้จะเห็นได้ชัดเจนและนักเขียนนิยมใช้กันมาก

2.) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม (man against society) เป็นความขัดแย้งระหว่างตัว

ละครกับสังคมจนทำให้ตัวละครต้องได้รับความบีบคั้นจากคนรอบข้าง และต้องหาวิธีการแก้ปัญหา ด้วยวิธีต่างๆ

3.) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติและสิ่งเหนือธรรมชาติ (man against nature and supernature) เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถควบคุมหรือกำหนดได้ตามใจปรารถนา เช่น ภัยธรรมชาติ ฟ้าผ่า เป็นต้น การขัดแย้งกับธรรมชาติจะเป็นเรื่องของตัวละครที่ต้องต่อสู้กับภัยธรรมชาติต่างๆ

4.) ความขัดแย้งภายในใจมนุษย์ (man against himself) เป็นการต่อสู้ที่เกิดขึ้นภายในใจของตัวละครเองทำให้ตัวละครเกิดความสับสนที่จะต้องตัดสินใจเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเป็นความพอใจของตนกับความถูกต้องเหมาะสม

เมื่อผู้แต่งได้สร้างความขัดแย้งให้มีการต่อสู้ประเภทต่างๆเกิดขึ้นดังข้างต้นแล้วก่อนที่เรื่องจะเปลี่ยนทิศทางใหม่ก็มักจะมีอุปสรรค (obstacles) มาขัดขวางเพื่อมิให้เรื่องดำเนินไปอย่างราบรื่น อุปสรรคนี้จะเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกสนุก เพราะสนใจอยากรู้ว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป

การหน่วงเรื่อง (suspense) คือ หลังจากที่มีผู้แต่งได้สร้างปมปัญหาซึ่งประกอบด้วยข้อขัดแย้ง การต่อสู้ และอุปสรรคให้เป็นหัวใจของโครงเรื่องได้แล้ว ผู้แต่งก็จะกำหนดให้เรื่องได้ดำเนินต่อไป และให้เรื่องค่อยๆทวีความเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ เพื่อให้ผู้อ่านสนใจอยากรู้เรื่องราวไปจนตลอดเรื่อง

จุดสุดยอด (climax) คือ ความขัดแย้งหรือปัญหาที่ดำเนินมาอย่างต่อเนื่องนั้นได้ทวีความเข้มข้นจนถึงขีดสุด ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ดำเนินไปไม่ยาวนาน

การคลายปม (denouement) ตอนที่คลี่คลายเหตุการณ์ที่เป็นปัญหาทั้งหมดซึ่งผู้แต่งได้ผูกปมขัดแย้งไว้เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดก่อนปิดเรื่อง

การปิดเรื่อง (close หรือ conclusion) คือ ตอนจบของเรื่องที่มีวิธีการจบเรื่องได้หลากหลายรูปแบบแต่ที่พบมากคือ การจบแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมายของผู้อ่าน หรือจบแบบทิ้งท้ายปัญหาไว้ให้ผู้อ่านขบคิดหรือจบแบบสุกนาฏกรรมหรือโศกนาฏกรรม เป็นต้น

2.ตัวละคร (character)

2.1 แบ่งตามบทบาทและความสำคัญของตัวละครในเรื่อง

1.) ตัวละครเอก (major character) เป็นตัวละครเอกที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องหรือเป็นตัวละครที่เป็นศูนย์กลางของเรื่องทั้งหมด อาจมีทั้งตัวละครเอกฝ่ายชายและฝ่ายหญิง หรือ มีฝ่าย

เดียวกันได้ เป็นตัวละครที่มีข้อขัดแย้ง อาจเป็นการขัดแย้งกับตัวละครอื่น ขัดแย้งภายในใจของตัวละครเอง ขัดแย้งกับระบบสังคม หรือขัดแย้งกับพลั้งธรรมชาติ

2.) ตัวละครประกอบ (minor character) เป็นตัวละครที่อาจมีบทบาทเป็นผู้สนับสนุนตัวละครเอกหรือเป็นอุปสรรคขัดขวางต่อจุดมุ่งหมายของตัวละครเอก

2.2 แบ่งตามลักษณะนิสัยของตัวละครในเรื่อง

1.) ตัวละครน้อยลักษณะ (flat character) คือ ตัวละครที่สร้างขึ้นจากความนึกคิดหรือคุณสมบัติประการเดียวไม่ว่าจะมีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงตามลักษณะนิสัยตัวละคร ตัวละครเหล่านี้ส่วนใหญ่จะมีภาพที่เป็นแบบฉบับตายตัว เช่น พระเอกสุภาพบุรุษ แม่เลี้ยงใจร้าย หรือ ตัวละครที่สร้างอารมณ์ขัน เป็นต้น

2.) ตัวละครหลายลักษณะ (round character) คือ ตัวละครที่ผู้แต่งสร้างให้มีลักษณะนิสัยหลายประการอาจมีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปะปนกัน ตัวละครแบบนี้จะเหมือนคนในชีวิตจริง มีอารมณ์มีความรู้สึกนึกคิดเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม ตัวละครแบบนี้ผู้แต่งมักจะไม่นำมาโดยตรงว่ามีลักษณะนิสัยอย่างไร ผู้อ่านต้องศึกษาจากองค์ประกอบอื่นๆคือ ศึกษาจากคำพูด การกระทำ การปฏิบัติ ต่อตัวละครอื่นแล้วประมวลผลออกมาว่าตัวละครเป็นคนอย่างไร

3. แนวคิดของเรื่องหรือแก่นเรื่อง (theme) คือ ทรนสนะผู้แต่งที่มีต่อชีวิตหรือสารที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อให้ผู้อ่านทราบ โดยผู้แต่งมีจุดมุ่งหมายจะให้ผู้อ่านเข้าใจชีวิตเพิ่มขึ้นมากกว่าการที่จะได้รับความเพลิดเพลินอย่างเดียวยิ่งสิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงคือ แก่นเรื่องไม่ใช่สิ่งที่มุ่งสอนคุณธรรม

4. บทสนทนา (dialogue) คือ ถ้อยคำที่ตัวละครใช้พูดตอบโต้กัน บทสนทนาช่วยให้เรื่องดำเนินไปได้โดยผู้แต่งไม่ต้องอธิบายมาก ทั้งยังช่วยสะท้อนบุคลิกลักษณะเฉพาะของตัวละครหรือช่วยสร้างบรรยากาศของเรื่องให้เป็นไปตามธรรมชาติ และช่วยหลีกเลี่ยงความซ้ำซากของการบรรยายซึ่งในนวนิยายสามารถมีบทสนทนาได้ยาวและหลากหลายรูปแบบดังกล่าวข้างต้น

5. ฉากและบรรยากาศ(setting and atmosphere)

ฉาก คือ สถานที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่องซึ่งหมายรวมถึงเวลาและสภาพแวดล้อมของเหตุการณ์นั้นๆด้วยฉากในนวนิยายสามารถมีได้หลายฉากและเปลี่ยนแปลงไปตามความเหมาะสมของเหตุการณ์ในเรื่อง

บรรยากาศ คือ อารมณ์ต่างๆของตัวละครที่เกิดจากประสาทสัมผัสทั้ง 5 และมีผลทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้ายตาม การสร้างบรรยากาศต้องอาศัยรายละเอียดจากส่วนประกอบอื่นๆ ของเรื่องด้วย

เช่น สิ่งของเครื่องใช้ สีหน้า ท่าทาง เครื่องแต่งกายและบทสนทนาของตัวละคร ตลอดจนเครื่องประกอบฉากเช่น แสง สี เสียง เป็นต้นเพราะสิ่งแวดล้อมเหล่านี้จะทำให้ตัวละครและผู้อ่านเกิดอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ผู้แต่งต้องการ

เรื่องสั้นและนวนิยายที่ดีจะต้องมีฉากและบรรยากาศที่สมจริง และที่สำคัญทั้งสองสิ่งนี้จะต้องสัมพันธ์กันเพราะบรรยากาศถือเป็นส่วนหนึ่งของฉากดังนั้นการสร้างบรรยากาศในเรื่องสั้นและนวนิยายจึงนิยมสร้างควบคู่ไปกับฉาก

อิงอร สุพันธ์วิช(2547) เขียนหนังสือเรื่อง “วรรณกรรมวิจารณ์” เสนอเนื้อหาเกี่ยวกับการอ่านและวิจารณ์วรรณกรรมด้วยทฤษฎีการปฏิบัติให้เห็นจริงจากการวิจารณ์ตัวบทวรรณกรรมร่วมสมัย

อิงอรใช้แนวคิดของวอลเทอร์ เจ. เดอ มัวร์ คอง ซึ่งกล่าวถึงการวิจารณ์วรรณกรรมซึ่งมีเนื้อหาที่น่าสนใจเกี่ยวกับการวิเคราะห์ กลวิธีในการเล่าเรื่อง (Point of View) คือ ต้องศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเล่าเรื่องกับ โครงเรื่องว่าผู้แต่งใช้กลวิธีในการเล่าเรื่องโดยเล่าจากทัศนะของบุรุษที่หนึ่งหรือไม่ถ้าใช้ผู้เล่ามีบทบาทสำคัญในเรื่องราวตอนใด เล่าเรื่องโดยเล่าจากทัศนะของบุรุษที่สามมากน้อยเพียงใดและใช้ได้อย่างเหมาะสมหรือไม่ บรรยายแบบผู้บรรยายรู้แจ้งหมดทุกประการบ้างหรือไม่และใช้พรรณนาบุคลิกภาพของตัวละครได้ชัดเจนแจ่มแจ้งเพียงไร อธิบายพร้อมทั้งยกตัวอย่างสุดท้ายคือใช้เทคนิคแบบกระแสดิจประหวัดในการแต่งบ้างหรือไม่ ถ้าใช้ผู้แต่งมีจุดมุ่งหมายอย่างไร

3.2งานวิจัยที่เกี่ยวกับวรรณกรรมเกาหลี

กุลธารินท์ พูนศรีพัฒนา(2550) ศึกษาเรื่อง “การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายเรื่องรักนี้ชั่วนินรันดร์” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบของนวนิยายเรื่องรักนี้ชั่วนินรันดร์ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร ฉากและบรรยากาศของเรื่อง แก่นเรื่อง และกลวิธีการดำเนินเรื่อง และเพื่อศึกษาคุณค่าของนวนิยายเรื่องรักนี้ชั่วนินรันดร์ได้แก่คุณค่าด้านสำเร็จอารมณ์และคุณค่าด้านวัฒนธรรม ผลจากการศึกษานวนิยายเรื่องรักนี้ชั่วนินรันดร์พบว่าเป็นนวนิยายรักที่มีความขัดแย้งแบบได้แก่ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับตัวเอง และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสภาพแวดล้อม ตัวละครในเรื่องแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์และเหตุการณ์ต่างๆที่ทำให้มนุษย์ได้รับประสบการณ์ชีวิตมากขึ้น ฉากและบรรยากาศในเรื่องเน้นฉากในฤดูใบไม้ร่วง ผู้แต่งใช้การเล่าแบบผู้รู้แจ้ง บรรยายพฤติกรรมของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านรับรู้และเข้าใจความทุกข์ของตัว

ละครได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น แก่นเรื่องคือความรักระหว่างพี่น้องที่ไม่สามารถเปลี่ยนเป็นความรักกันชั่วสาวได้ และเรื่องรักสามเส้า คุณค่าที่ได้จากการวิเคราะห์นวนิยายเรื่องนี้คือ คุณค่าทางด้านสำเร็จอารมณ์ได้แก่ อารมณ์สะเทือนใจ อารมณ์หวาดกลัว อารมณ์แห่งความสุข และคุณค่าด้านวัฒนธรรมได้แก่ชีวิตความเป็นอยู่ อาหารการกิน ประเพณีต่างๆ และคุณธรรมและจริยธรรม นวนิยายเรื่องนี้ยังชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของสถาบันครอบครัวและสังคมที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมมนุษย์

อัชฌวุฒิ เปลี่ยนสมัย (2550) ศึกษาเรื่อง “วิเคราะห์นวนิยายแปลเกาหลีเรื่องเด็กๆแห่งหมู่บ้านแควง-อิบุรี” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์องค์ประกอบวรรณกรรม ในด้านกลวิธีการแต่ง และศึกษาคุณค่าของนวนิยายเรื่องเด็กๆแห่งหมู่บ้านแควง-อิบุรี ผลการศึกษาพบว่านวนิยายแปลเกาหลีเรื่องเด็กๆแห่งหมู่บ้านแควง-อิบุรีกล่าวถึงเรื่องราวของเด็กๆในหมู่บ้านที่ประสบปัญหาต่างๆแต่ก็สามารถยืนหยัดต่อสู้ความยากลำบากได้ในส่วนของคุณค่า จัดว่าเป็นงานเขียนที่มีคุณค่าทั้งในด้านสังคมและวัฒนธรรม และคุณค่าทางด้านสำเร็จอารมณ์ โดยเฉพาะแนวคิดในการยืนหยัดต่อสู้ความยากลำบาก และการช่วยเหลือคนในสังคมจัดว่าเป็นแนวคิดที่ดี มีประโยชน์และสามารถเป็นหลักในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ซึ่งองค์ประกอบทั้งหลายประการเหล่านี้ทำให้นวนิยายแปลเกาหลีเรื่องเด็กๆแห่งหมู่บ้านแควง-อิบุรีน่าสนใจและควรค่าแก่การศึกษา

ปรารธนา แจ่มเล็ก (2551) ศึกษาเรื่อง “การศึกษานวนิยายแปลเกาหลีเรื่องแทกิกกิ” มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษานวนิยายแปลเกาหลีเรื่อง แทกิกกิ ทางด้านองค์ประกอบของนวนิยายได้แก่ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละครฉากและกลวิธีการดำเนินเรื่อง และคุณค่าที่ได้รับ ผลการศึกษาพบว่า ทางด้านองค์ประกอบของนวนิยายเรื่องแทกิกกิ ดำเนินโครงเรื่องโดยการใช้ความขัดแย้งประการคือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม แก่นเรื่องของนวนิยายเรื่องแทกิกกิคือความรักระหว่างพี่น้องมีความสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด ฉากที่ใช้ในการดำเนินเรื่องเป็นฉากของสังคมเกาหลีก่อนเกิดสงครามเกาหลีและฉากช่วงที่เกิดสงครามเกาหลีตั้งแต่ปีค.ศ.1950เป็นส่วนใหญ่ กลวิธีการดำเนินเรื่องของนวนิยายแทกิกกิ เปิดเรื่องโดยใช้เหตุการณ์ปัจจุบัน แล้วจึงเล่าย้อนกลับไปในอดีต และใช้ผู้เล่าเป็นผู้ที่รู้แจ้งเห็นจริง ด้านคุณค่าที่ได้รับจากนวนิยายคือด้านสังคมและวัฒนธรรมประกอบไปด้วยความคิดในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง ความกตัญญูต่อพ่อแม่ วัฒนธรรมการเช่นไหว้บรรพบุรุษ การรับประทานกิมจิ นอกจากนี้ยังปรากฏคุณค่าทางประวัติศาสตร์โดยเฉพาะประวัติศาสตร์เกี่ยวกับสงครามเกาหลีทำให้ผู้อ่านเข้าใจสภาพสังคม วัฒนธรรมเกาหลีและสถานการณ์ในช่วงสงครามเกาหลีเป็นอย่างดี

3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์เกาหลี

ศันศินย็ หิริญจันท์ (2550) ศึกษาเรื่อง “ลัทธิขงจื้อกับสถานภาพสตรีเกาหลีในสมัยโชซอน” มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเกี่ยวกับลัทธิขงจื้อที่มีผลต่อสถานภาพสตรีเกาหลีโดยจำกัดขอบเขตในยุคโชซอน จากการศึกษาได้พบว่าสถานะของสตรีเกาหลีในสมัยโชซอนนั้นได้ถูกกำหนดบทบาทและหน้าที่ตามแนวคิดของลัทธิขงจื้อ ซึ่งกำหนดสถานภาพรวมถึงบทบาทของสตรีให้เป็นรองผู้ชายในทุกๆด้าน และไม่สามารถเรียกร้องสิทธิให้กับตนเองได้เลย ด้วยเพราะถูกจำกัดการศึกษาและการรับรู้เหตุการณ์ภายนอกจึงทำให้สตรีเกาหลีนั้นยังคงสภาพถูกกดขี่จากสังคมเพศชายโดยมาสามารถตอบโต้หรือหลีกเลี่ยงได้

รุ่งศักดิ์ จิรพลิน(2551) ศึกษาเรื่อง “อิทธิพลขงจื้อในดินแดนคาบสมุทรเกาหลีสมัยราชวงศ์โชซอน” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเข้ามาเผยแพร่อิทธิพลของลัทธิขงจื้อในด้านของกระบวนการปกครอง เศรษฐกิจ และสังคม ศาสนา ในสมัยราชวงศ์โชซอน ผลการศึกษาพบว่าลัทธิขงจื้อมีผลต่อด้านการปกครองในลักษณะของการจัดกระบวนการปกครองใหม่ ตามแนวคิดขงจื้อมาประยุกต์ใช้กับสังคมเกาหลี ด้านเศรษฐกิจการค้าทั้งในและต่างประเทศของสังคมเกาหลีถูกจำกัดด้วยลัทธิขงจื้อแต่ทางการได้อนุญาตให้กลุ่มพ่อค้าขายสินค้าแก่ชนชั้นสูงโดยพ่อค้าเหล่านี้ต้องตอบแทนโดยการบริจาคเงินช่วยเหลือเกี่ยวกับงานของรัฐและทางการเพื่อแลกเปลี่ยนกับการได้รับอนุญาตให้ตั้งร้านค้าในเมืองหลวง เพราะลัทธิขงจื้อมีความเชื่อที่ว่าชนชั้นพ่อค้าเป็นชนชั้นต่ำ ด้านสังคมพบว่า สังคมเกาหลีให้ความสำคัญกับการศึกษาเป็นอย่างมาก ในสมัยโชซอนได้ก่อตั้งโรงเรียนขึ้นเพื่อเผยแพร่คำสอนของขงจื้อ นอกจากนี้ยังมีตัวอักษรที่ใช้ตัวอักษรจีน จนกระทั่งประดิษฐ์อักษรฮันกิลใช้ เนื่องจากประวัติศาสตร์ของเกาหลีเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์จีนค่อนข้างมาก ประกอบกับการที่ประเทศจีนมีวัฒนธรรมที่เจริญก้าวหน้ากว่าเกาหลีดังนั้นวัฒนธรรมต่างๆของจีนจึงส่งผลอย่างมากต่อวัฒนธรรมเกาหลี

วรราภา พิชยวัฒน์ (2551) ศึกษาเรื่อง "วัฒนธรรมครอบครัวเกาหลีตามแบบวิถีขงจื้อ" โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดปรัชญาขงจื้อที่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมของครอบครัวเกาหลีและอิทธิพลของวัฒนธรรมครอบครัวเกาหลีบนรากฐานของแนวคิดขงจื้อที่มีต่อสังคมและวัฒนธรรมเกาหลีในปัจจุบัน ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะของครอบครัวชาวเกาหลีในอดีตนั้นมีกฎเกณฑ์ที่เคร่งครัดและผู้ชายมีอำนาจเป็นใหญ่ในครอบครัว ส่วนผู้หญิงจะถูกจำกัดพื้นที่ที่อยู่ภายในบ้านเท่านั้น ส่วนลักษณะครอบครัวในปัจจุบัน แม้จะมีการเปลี่ยนแปลงไปบ้าง แต่ยังคงวัฒนธรรมการให้ความสำคัญกับผู้ชายและอาวุโส นอกจากนี้ชาวเกาหลียังมีประเพณีที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวมากมายเช่นพิธีชงชากับ พิธีศพ

และพิธีเช่นไหว้บรรพบุรุษ พิธีเซเบ เป็นต้น แนวคิดของลัทธิขงจื้อมีอิทธิพลต่อระบบเกาหลีหลายเรื่องเช่น หลักความสัมพันธ์ไอรยุน หลักจาริต หลักคุณธรรมจริยธรรม เช่น ความกตัญญูความรับผิดชอบ ความเมตตา ความซื่อสัตย์ และความอดทน เป็นต้น และการยึดถือแนวคิดของลัทธิขงจื้อทำให้ครอบครัวของชาวเกาหลีส่วนใหญ่เป็นไปอย่างมีระเบียบแบบแผนนอกจากนี้สังคมและวัฒนธรรมเกาหลีในปัจจุบันก็ได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมครอบครัวตามแนวคิดขงจื้อตัวอย่างเช่น โครงสร้างครอบครัวที่มีพ่อเป็นศูนย์กลาง บทบาทของผู้หญิง และคุณธรรมของสังคม เช่น ความกตัญญู ความรับผิดชอบ ความอดทน เป็นต้น

จากการทบทวนวรรณกรรมดังกล่าวทำให้ผู้ศึกษาทราบถึงแนวทางการวิจัยวรรณกรรมตามองค์ประกอบของเรื่องสั้นและนวนิยาย ของสุมาลี ลิ้มประเสริฐ (2552) ว่าต้องวิเคราะห์เกี่ยวกับ โครงเรื่อง ตัวละคร แนวคิดของเรื่องหรือแก่นเรื่อง บทสนทนา ฉากและบรรยากาศ ส่วนผลงานของ อิงอร สุพันธ์วิช (2547) ซึ่งใช้แนวคิดของวอลเทอร์ เจ. เดอ มัวร์ ดอง ในการวิเคราะห์กลวิธีในการเล่าเรื่อง ต้องศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเล่าเรื่องกับ โครงเรื่อง

ส่วนการศึกษาวรรณกรรมแปลเกาหลีนั้นส่วนใหญ่จะศึกษาโครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร ฉากและกลวิธีการดำเนินเรื่อง และคุณค่าที่ได้รับ เช่น ผลงานของกุลธรินทร์ พูนศรีพัฒนา (2550) และปรารณา แจ่มเล็ก (2551) ส่วนผลงานของอัชฌวุฒิ เปลี่ยนสมัย (2550) เน้นศึกษาองค์ประกอบในด้านกลวิธีการแต่งและคุณค่าที่ได้รับจากนวนิยาย

การศึกษางานวิจัยด้านประวัติศาสตร์เกาหลีพบว่าสังคมเกาหลีในสมัยโชซอนนั้นได้รับอิทธิพลหลากหลายด้านจากอิทธิพลของขงจื้อ ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคมการปกครอง เศรษฐกิจการค้า และ วัฒนธรรมประเพณีต่างๆเนื่องจากวัฒนธรรมจีนมีความเจริญก้าวหน้าและเผยแพร่ออกไปผ่านทางการค้าจึงสามารถเข้าถึงแต่ละประเทศได้ง่ายเช่นงานของคันสนีย์ หิรัญจันทร์ (2550) รุ่งศักดิ์ จิรพลิน(2551) และวราภา พิษยวัฒน์(2551)

การศึกษานวนิยายอิงประวัติศาสตร์สมัยโชซอนนั้นยังไม่มีการศึกษามากนักผู้วิจัยจึงประสงค์จะศึกษาวรรณกรรมแปลเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมต่างๆของชาวเกาหลีในสมัยโชซอนผ่านนวนิยายซึ่งแต่งขึ้นในสมัยปัจจุบันและยังเป็นการขยายขอบเขตการศึกษาวรรณกรรมแปลเกาหลีให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

ประวัติผู้แต่ง ยูมินจู

- จบจากมหาวิทยาลัยจุงอัง ประเทศเกาหลีใต้
- ผลงานโดยสังเขป เขียนบทความลงนิตยสารสตรีชั้นนำ เช่น ลีฟวิ่งเซน แม่บ้าน
วิจารณ์ภาพยนตร์วีดีโอพลาซ่า
เขียนนวนิยายสำหรับละครและภาพยนตร์ เช่น Dae-JangGeum, Hwimori และ
Low of Game

ประวัติผู้แปล ไพบูลย์ ปิตะเสน

- จบจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยยอนเซ และสำเร็จการศึกษาคุณวุฒิบัณฑิต
จากมหาวิทยาลัยโซลแห่งชาติ ประเทศเกาหลีใต้
- ผลงานโดยสังเขป แปลนวนิยายเกาหลี เรื่อง My Wife is Boss, Arin's story, Taegukgi เป็นต้น

เรื่องย่อ แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

เล่ม1

ตอนที่1 เทพนิมิต ซอซอนซุทหารรักษาพระองค์ในวังและปาร์กเมียงอินางวังจากห้องเครื่องต่างก็
ประสบกับเหตุการณ์ไม่คาดคิดถึงชีวิตจึงต้องออกมาจากวังหลวงและมาพบกัน โดยบังเอิญ

ตอนที่2 บริสุทธี ทั้งสองตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมกันและให้กำเนิดลูกสาวมีชื่อว่าซอจังกึม โดย
ครอบครัวซออาศัยอยู่ในหมู่บ้านไพร่เพื่อหลบหนีผู้คนจากวังหลวง แต่แล้ววันหนึ่งซอซอนซุถูกจับตัวไป
โดยทหารจากในวังโดยที่ไม่ได้รู้ลาคครอบครัว สองแม่ลูกจึงออกเดินทางตามหาพ่อ

ตอนที่3 ดิงาม สองแม่ลูกตามหาซอซอนซุจนมาถึงเมืองหลวงแต่ก็ไม่พบ ปาร์กเมียงอินาก็ถูกสั่งหาร
เหลือเพียงซอจังกึมที่เหลืออยู่ ก่อนตายแม่ของซอจังกึมได้ขอให้ซอจังกึมเข้าวังหลวงเป็นนางในเพื่อเป็นชังกู
งสูงสุดในอนาคตและปล้ำความคิดให้แก่นาง

ตอนที่4 ทัณฑ์ บ้านหมักเหล้าของตอกกูรับเลี้ยงจังกึมเอาไว้ ให้เป็นเด็กที่คอยช่วยงานในบ้าน
เนื่องจากจังกึมเป็นเด็กที่เรียนรู้เร็วหัวไว จึงได้ไปทำงานนอกบ้านบ่อยครั้ง แต่แล้วครั้งหนึ่งจังกึมได้มีโอกาส
ไปส่งเหล้าแก่บ้านขององค์ชายท่านหนึ่งในวัง ทำให้เห็นนางในรับใช้ จังกึมจึงเข้าไปคารวะและขอร้อง
เพื่อให้ตนได้มีโอกาสเป็นนางใน และองค์ชายท่านนั้นภายหลังคือพระราชาชุงจง ก็ขอให้นางในช่วยรับ
จังกึมไว้ จากนั้นนางจึงได้พาจังกึมเข้าวัง เพื่อเป็นนางวังฝึกหัดในวัง

ตอนที่ 5 วังหลวง เมื่อเข้ามาเป็นนางวังฝึกหัด จังกิมมีอาจารย์ที่คอยดูแลสั่งสอน นั่นคือฮันซังกุง เนื่องจากเป็นเด็กที่เรียนรู้เร็วจึงมีความโดดเด่นประกอบกับวิธีสอนของฮันซังกุง ทำให้จังกิมเป็นเด็กฝึกหัดโดดเด่นคู่กับเชวคิมของที่เป็น หลานของซังกุงปกครองแซ่ชเว

ตอนที่ 6 บุพเพสันนิวาส จังกิมถูกเนรเทศไปทาเจซอนซึ่งก็คือเขตเพาะปลูกของวังหลวง เนื่องจากหลบหนีออกจากวังไปตามหาไก่ฟ้าที่หายไประหว่างทางได้พบโจรชาวญี่ปุ่นและทหารกลุ่มหนึ่งต่อสู้กันจนบาดเจ็บและได้ปฐมพยาบาลให้ ระหว่างนั้นพู่ร้อยสามช่องที่ท่านพ่อให้ไว้ก็สูญหายไปด้วย ทำให้จังกิมกลับเข้าวังไม่ทันเวลา เมื่ออยู่ที่ทาเจซอนจังกิมก็ขยันทำงานฝึกกับผู้อื่นที่ไม่สนใจงาน จนได้กลับเข้าวังเหมือนเดิมเพื่อไปสอบเลื่อนขั้นเป็นนางในของห้องเครื่อง

เล่ม 2

ตอนที่ 1 ผูกพัน จังกิมผ่านการสอบอชันเคียงยอนหรือการสอบเพื่อเลื่อนขั้นเป็นนางในของห้องเครื่องอย่างเต็มตัว แม้จะทำสิ่งสำคัญที่ใช้ปรุงหายไปแต่ก็สามารถแก้สถานการณ์ได้ จนสามารถสอบผ่านเป็นนางในของห้องเครื่องในที่สุด และจังกิมก็ยังได้พบกับทหารหนุ่มที่ตนเคยช่วยเอาไว้พร้อมกับพู่ร้อยสามช่องที่ทำหล่นหายเอาไว้ ทหารหนุ่มผู้นั้นมีนามว่า มินจงโฮ

ตอนที่ 2 นางวังน้อย ระหว่างติดตามพระราชาราชินทางไปล่าสัตว์จังกิมและคิมยงได้ร่วมกันแสดงฝีมือการปรุงอาหารมื้อใหญ่ของฮ่องเต้ครั้งแรกโดยมิได้ตั้งใจเนื่องจากซังกุงคนอื่นๆเป็นลมหมดสติ แต่ก็สามารถปรุงได้ถูกปากฮ่องเต้ คิมยงถูกบังคับให้นายันต์เปลี่ยนเพศเด็กในครรภ์ของเธอไว้ในห้องเครื่องซึ่งเป็นวิธีที่ทำให้ตระกูลแซ่ชเวคงอำนาจในห้องเครื่องต่อไป

ตอนที่ 3 แผนร้าย จังกิมและคิมยงถูกจับตัวไปสอบสวนเนื่องจากพบฝ้ายันต์เปลี่ยนครรภ์ในห้องเครื่อง เนื่องจากจังกิมที่อยู่เวลานั้นเพื่อตามหาบันทึกลับของแม่ และคิมยงของผู้ที่ซ่อนยันต์ อยู่บริเวณที่เกิดเหตุ จึงเป็นผู้ต้องสงสัย แต่ภายหลังไม่มีผู้ใดสารภาพความจริง จึงโดนทำโทษตามวิธีของฝ่ายในและปล่อยไป หลังจากนั้นเพื่อช่วยท่านอาตอกุที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นเหตุให้ห้องชัชยรัชทายาทอาหารเป็นพิษ จังกิมจึงพิสูจน์ด้วยตัวเองทำให้ทราบความจริงและทำให้ท่านอาพันผิดแต่จังกิมกลับเป็นอัมพาตครึ่งตัวไปชั่วคราว

ตอนที่ 4 สูญเสียว การเป็นอัมพาตครึ่งตัวในครั้งนั้นส่งผลให้จังกิมสูญเสียวสัมผัสไปชั่วคราว ทั้งฮันซังกุงและจังกิมได้ลองรักษาทุกวิธีการแต่ก็ไม่หาย แต่จังกิมมีพรสวรรค์ด้านการจินตนาการรสชาติ แม้การปรุงอาหารจะเปลี่ยนไปบ้าง แต่ก็สามารถแก้ปัญหารสชาติที่เปลี่ยนไปของเครื่องปรุงในห้องเครื่องได้ทั้งจังกิมและซังกุงฮันจึงได้รับความดีความชอบ

ตอนที่ 5 รอยยิ้ม จังกิมหายจากการสูญเสียรสสัมผัส เนื่องจากการรักษาด้วยเหล็กในของผึ้ง ผลของการแข่งขันคัดเลือกซังกุงสูงสุดครั้งแรกซังกุงฮันและจังกิมได้เสียคะแนนให้กับซังกุงเซ เนื่องจากความมั่นใจในตัวเองจนเกินไปของจังกิม ที่คอยหาแต่เคล็ดลับการทำอาหาร แต่ไม่ใส่ใจทำ ซังกุงฮันจึงลงโทษให้ไปดูแลซังกุงพี่เลี้ยงที่กำลังจะเสียชีวิตที่นอกวังเมื่อสำนึกผิดแล้วจึงกลับมา

ตอนที่ 6 มิหัยหรือแพ้วาย ในที่สุดจังกิมก็สามารถเข้าใจความผิดพลาดของตนเองที่ไม่ใส่ใจลงไปในการอาหาร มัวแต่สนใจเคล็ดลับ เมื่อกลับเข้ามาในวังเกิดมีการป่วยของนางใน โดยซังกุงสูงสุดก็ล้มป่วยไปด้วยจึงถูกส่งตัวออกนอกวังซังกุงปกครองที่เป็นฝ่ายเดียวกับเซซังกุงจึงได้มอบหมายให้เซซังกุงเป็นรักษาการแทนซังกุงสูงสุดและสั่งให้ฮันซังกุงและจังกิมไปดูแลอาหารของราชทูตหมิงที่มาเยือนเกาหลีซึ่งไม่ได้อยู่ในเขตวังหลวง เนื่องจากยึดมั่นในหลักการว่าจะไม่ปรุงอาหารที่ส่งผลร้ายต่อผู้รับประทานซังกุงฮันและจังกิมจึงได้ปรุงอาหารที่มีแค่ส่วนประกอบของผักเนื่องจากราชทูตหมิงเป็นร้อนในและเดินทางมาหลายวันร่างกายอ่อนเพลียหารับประทานเนื้อสัตว์จะส่งผลไม่ดีต่อร่างกาย ทั้งๆที่ผู้อื่นอาจจะคิดว่าทูตหมิงเดินทางมาเพียงไม่นานเลี้ยงอาหารใดไปก็ยอมได้ ฮันซังกุงอาจารย์ของจังกิมจึงถูกจับขัง จังกิมนำตัวเองเป็นประกันเพื่อช่วยอาจารย์และยืนยันว่าหากับประทานผักอาการป่วยของทูตหมิงต้องหาย และอาการก็หายดังคาดทำให้ได้รับความดีความชอบ และในการแข่งขันเลือกซังกุงสูงสุดของห้องเครื่องครั้งสุดท้ายฮันซังกุงที่ทำอาหารด้วยใจก็เป็นผู้ชนะ และได้เป็นซังกุงสูงสุดของห้องเครื่อง

เล่ม 3

ตอนที่ 1 อำลา ฮันซังกุงที่ได้เป็นซังกุงสูงสุดถูกใส่ร้ายว่าปรุงอาหารที่เป็นพิษจนฝ่าบาทประหาร ทั้งจังกิมและฮันซังกุงจึงต้องโทษโบยและเนรเทศไปยังเกาะเซจู แต่เนื่องจากทนพิษบาดแผลไม่ไหวฮันซังกุงจึงเสียชีวิตระหว่างทางเหลือเพียงจังกิม มินจงโฮที่หมายจะตามไปช่วยก็มีสามารถช่วยได้ทัน เมื่อไปอยู่เกาะเซจูจังกิมเป็นผู้ช่วยของหมอชังตอกซึ่งเป็นหมอที่ขึ้นชื่อว่าเก่งที่สุดในเกาะเซจู จึงทำให้จังกิมตั้งใจอยากเป็นหมอหญิงเพื่อกลับเข้าวังล้างมลทินให้ฮันซังกุงและมารดาของตนอีกครั้ง

ตอนที่ 2 พบพาน จังกิมตั้งใจศึกษาวิชาแพทย์จากหมอชังตอกและช่วยเหลือรักษาคนไข้เล็กๆน้อยๆ พร้อมกับเรียนรู้เรื่องสมุนไพร จนเป็นที่เลื่องลือในเกาะเซจู แต่แล้ววันหนึ่งหมอชังตอกได้เข้าไปรักษาขุนนางในเมืองหลวง โจรสักจากญี่ปุ่นยึดเกาะและจับตัวชาวบ้านเป็นตัวประกันและสั่งให้หาหมอรักษาหัวหน้าโจร จังกิมจึงถูกบังคับให้ไปรักษาหัวหน้าโจร จนอาการดีขึ้น แต่โจรสักกลับจะนำจังกิมกลับไปด้วย แต่มินจงโฮมาช่วยไว้ได้ทัน แต่หลังจากนั้นจังกิมกลับโดนข้อหาทรมานเนื่องจากรักษาอาการให้โจร

สลัดญี่ปุ่น มินจงโฮซึ่งมีความดีความชอบในการต่อสู้กับโจรสลัดจึงช่วยยื่นฎีกาทำให้จังกิมพ้นโทษ จังกิมจึงได้กลับมายังเมืองหลวงและตั้งใจจะเรียนแพทย์อย่างเต็มที่

ตอนที่3บุปผาไร้ดอก จังกิมเข้าเรียนวิชาแพทย์ในโรงเรียนสอนแพทย์หญิงของเมืองหลวง และมีผลการเรียนเป็นที่โดดเด่น แต่อาจารย์อุณแพกซึ่งเป็นผู้สอนกลับไม่ยอมรับจังกิม เนื่องจากจังกิมมองข้ามการรักษาพื้นฐานกลับท่องแต่หนังสือ เนื่องจากแรงร้อนอยากจะเข้าวังหลวงไปล้างมลทินให้ผู้ที่ป็นอาจารย์และมารดา แต่ก็สามารถเข้าใจสิ่งที่อาจารย์ต้องการสอนในที่สุด

ตอนที่4สำหรับเทียบยา จังกิมตั้งใจศึกษาวิชาแพทย์หญิงจนในที่สุดก็สามารถสอบเข้าวังหลวงได้พร้อมกับอินบี หลังจากที่ทั้งสองถูกบังคับให้ไปรินน้ำชาให้กับขุนนางที่แม่ฝ้ายบาทจะสั่งยกเลิกกฎนี้แต่ก็มิได้นำไปใช้ ทั้งอินบีและจังกิมยื่นกรานปฏิเสธ ไม่ยอมรินสุราให้บุรุษ จึงทำให้ถูกกลั่นแกล้ง นับแต่นั้นมาทั้งสองจึงเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน

เล่ม4

ตอนที่1แพทย์หลวงหญิง จังกิมได้ถูกย้ายไปอยู่สำนักเสมียนซอ เนื่องจากกระทำการโดยไม่ปรึกษาหมอใหญ่ คือรักษาอาการแพ้ให้ซูกวอนชเวนั่นก็คือคิมยองที่ได้โปรดซึ่งอิน(ราตรีที่อยู่ร่วมกับฮองเต้)จนได้รับตำแหน่งเป็นสนมซูกวอนและแซชงุกก็ได้เป็นซังกุงสูงสุด หมอใหญ่ลงความเห็นว่าเป็นพระสนมอ่อนแอหลังจากแพ้อาการจึงได้ดีขึ้น แต่จังกิมกลับจับชีพจรและตรวจได้ผลว่าทรงพระครรภ์ลูกแฝดจึงยังมีเด็กอีกคนอยู่ในท้อง แต่ไม่มีใครเชื่อ จนพระสนมเริ่มมีอาการมากขึ้นเรื่อยๆจังกิมจึงต้องเร่งรักษาและพบว่าลูกแฝดอีกคนหลุดออกมาในที่สุด เนื่องจากแซชงุกอยู่เบื้องหลัง จังกิมจึงถูกย้ายไปชั่วคราว

ตอนที่2โรคระบาด เมื่อถูกย้ายไปไม่นานก็ถูกเรียกตัวกลับมาสืบสวนการตายของนางในในห้องเครื่อง พบว่าแซชงุกเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังอีกเช่นเคย จากนั้นเกิดโรคระบาดในหมู่บ้านของแพกจง(ไพร่) ราชสำนักจึงมีคำสั่งให้แพทย์จากวังหลวงและสำนักแพทย์ชนบทออกไปรักษา จังกิมและจองโฮก็ร่วมเดินทางไปด้วย จังกิมสามารถสืบได้ว่ามิใช่โรคระบาดแต่เป็นเพราะรับประทานเนื้อวัวที่โรคร่วมกันทั้งหมู่บ้าน จองโฮที่เข้าไปสืบเรื่องยาของพ่อค้าตระกูลแฮมมิได้กลับมา จังกิมจึงเข้าไปตามและพบว่าอนหมดสติอยู่จึงได้ปฐมพยาบาล จนตัวเองก็ป่วยตามไปด้วย

ตอนที่3ฟ้าสาดใส เมื่อออกมาจากหมู่บ้านได้ กลับมีพระบัญชาให้จับมินจงโฮและหมอหญิงจังกิมในฐานะที่หนีตามกันไป แต่ในที่สุดก็ถูกปล่อยตัวเนื่องจากพิสูจน์ได้ว่าเนื้อวัวเป็นเหตุของโรคระบาดจริงๆ โดยให้แซชงุกรับประทานเนื้อวัวพิสูจน์ในฐานะที่เป็นซังกุงสูงสุด ทั้งสองจึงได้รับการปล่อยตัวและปูน

บำเหน็จจากฝ่าบาท และได้ร่วมขบวนยี่งู จังกิมได้เข้ามารักษาพยาบาลให้แก่ขันทีที่เข้าไปเหยียบลูกศรใน พุ่มไม้จึง โคนฝั่งต๋อย ทำให้ฝ่าบาทพอพระทัยจังกิมมาก

ตอนที่4 แพทย์ประจำพระองค์ จังกิมได้เลื่อนตำแหน่งเป็นแพทย์ประจำพระองค์ของพระพันปี ไทเฮาเนื่องจากทำความดีความชอบเป็นที่ต้องพระทัยพระพันปี แต่แล้วแซ่ชังกุงก็ได้ใส่ร้ายว่าจังกิมเป็นผู้บงการให้ยอนเซ่งสหายที่ห้องเครื่องใส่ยาพิษให้พระสนมชุกวอนจนพระสนมล้มป่วย แต่พระพันปีไม่ทรงเชื่อ จึงจัดตั้งคณะสอบสวนเรื่องนี้โดยเฉพาะ สุดท้ายแล้วความจริงก็ปรากฏ ความจริงทั้งหมดที่แซ่ชังกุงได้ทำไว้ ตั้งแต่หลายปีก่อนถูกเปิดโปงทั้งเรื่องมารดาของของจังกิม ฮันชังกุงที่ถูกเนรเทศ รวมถึงการขึ้นสู่อำนาจที่ทำให้หลายคนต้องตาย พร้อมกับตระกูลชเวที่ถูกมินจงโฮเปิดโปง ทำให้ถูกเนรเทศ และห้ามกลับเมืองหลวง จนกว่าจะสิ้นลมหายใจ ส่วนพระสนมชุกวอนแซ่ชเวก็ถูกปลดออกจากตำแหน่งแต่ทนความอดสูมิได้จึงฆ่าตัวตาย

ตอนที่5 แด่จังกิม-สตรีผู้ยิ่งใหญ่ เมื่อทุกเรื่องถูกคลี่คลาย สามารถล้างมลทินให้กับชังกุงฮันและมารดาได้แล้ว จังกิมเปรียบเสมือนได้ชีวิตใหม่ แต่หลังจากนั้นฝ่าบาทเกิดประชวร แต่เนื่องจากไม่มีแพทย์หลวงอยู่เฝ้าสำนัก จองโฮจึงทูลขอฝ่าบาทให้รับการรักษาจังกิม จากนั้นจังกิมจึงได้รักษาฝ่าบาทอย่างเต็มความสามารถ แต่ก็ถูกเสียงวิพากษ์วิจารณ์เป็นจำนวนมากเรื่องหมอมหญิงและต้องพระวรกาย เพราะเป็นข้อห้ามเด็ดขาด แต่เพราะฝ่าบาททรงมีอาการทุเลาลง จากนั้นฝ่าบาทจึงเรียกหาจังกิมเข้าหาบ่อยขึ้น ทั้งเป็นพระสหายและทำหน้าที่คล้ายหมอมหญิงประจำพระองค์ไปแล้ว ท่ามกลางเสียงคัดค้านของขุนนางทั้งหลาย สุดท้ายแล้วพระพันปีจึงมีรับสั่งให้รับแพทย์หญิงจังกิมขึ้นเป็นสนม แต่ฝ่าบาททรงไม่เห็นด้วยเนื่องจากไม่เป็นที่ต้องการของจังกิม จึงออกคำสั่งแต่งตั้งนางในทั้งหมด และให้จังกิมเป็นแพทย์ประจำพระองค์ และพระราชทาน ป้ายหยกสั่งทำพิเศษ สลักไว้ว่า “แด่จังกิม” คำว่าแด่คือสตรีผู้ยิ่งใหญ่ สุดท้ายแล้วขุนนางทั้งหลายก็ไม่สามารถคัดค้านได้อีก หลังจากนั้นอีก๒๐ปี โรคเรื้อรังของฝ่าบาทเริ่มกลับมาอีกครั้ง คราวนี้ฝ่าบาทเห็นว่าทรงอยู่ได้อีกไม่นานก่อนสวรรคต จึงสั่งให้กระทำการอย่างลับๆส่งแด่จังกิมไปพบมินจงโฮและมีพระบัญชาให้เดินทางไปที่แผ่นดินใหญ่เพื่อหลีกหนีโทษประหาร จังกิมที่แม่จะไม่ยอมต้องการรักษาฝ่าบาทให้หายแต่ก็ต้องจำยอมตามพระบัญชา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1.องค์ประกอบของวรรณกรรมแปลเกาหลีเรื่องแดจังกึมจอมนางแห่งวังหลวง

1.กลวิธีการประพันธ์

แนวคิดของวอลเทอร์ เจ. เคอ มัวร์ คอง กล่าวถึงการวิจารณ์วรรณกรรมซึ่งมีเนื้อหาที่น่าสนใจว่าการวิเคราะห์ กลวิธีการเล่าเรื่อง (Point of View) คือ ต้องศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเล่าเรื่องกับโครงเรื่องว่าผู้แต่งใช้กลวิธีในการเล่าเรื่องโดยเล่าจากทัศนะของบุรุษที่หนึ่งหรือไม่ถ้าใช้ผู้เล่ามีบทบาทสำคัญในเรื่องราวตอนใด มีการเล่าเรื่องโดยเล่าจากทัศนะของบุรุษที่สามมากน้อยเพียงใดและใช้ได้อย่างเหมาะสมหรือไม่ บรรยายแบบผู้บรรยายรู้แจ้งบ้างหรือไม่และใช้การพรรณนาบุคลิกภาพของตัวละครได้ชัดเจนแจ่มแจ้งเพียงไร อธิบายพร้อมทั้งยกตัวอย่าง สุดท้ายคือใช้เทคนิคแบบกระแสดิจประหวัดในการแต่งบ้างหรือไม่ถ้าใช้ผู้แต่งมีจุดมุ่งหมายอย่างไร

จากการพิจารณาโครงเรื่อง กลวิธีการประพันธ์ของนวนิยายแปลเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง คือ เล่าเรื่องแบบผู้บรรยายรู้แจ้ง โดยเรียกชื่อแทนตัวละครทุกตัวเมื่อกกล่าวถึงตัวละครตัวใดตัวหนึ่งและพรรณนาบุคลิกภาพของตัวละครไว้อย่างละเอียดทั้งความรู้สึกนึกคิดสีหน้าท่าทางและคำพูดของตัวละครดังตัวอย่างเช่น

“จังกึมสาวเท้าเร็วราวกับถูกตามไล่ล่า แม้พำร่าท่องอย่าหันหลังกลับ แต่สุดท้าย อดเหลียวหลังมองไม่ได้ ขณะนั้นดวงจันทร์ที่หลุดจากเมฆหมอกปกคลุม สาดแสงส่องลงบริเวณชายทะเลพอดี ด้านนั้นเห็นเป็นเรือขนาดใหญ่กำลังเคลื่อนลำเข้าเทียบชายฝั่งพอดี ครู่หนึ่งปรากฏมีเงาคำทะมิน จำนวนนับไม่ถ้วน เริ่มวิ่งเข้ามายังหมู่บ้านด้านใน” (เล่ม3หน้า85)

“เวลานี้จังกึมทราบดีว่า นอกจากคนแล้ว มิมีผู้ใดหลงเหลืออีก นี่เป็นเหตุผลเดียวที่ตนต้องมีชีวิตสืบต่อไป ร่างนี้ มิใช่ชีวิตที่หายใจได้ แต่จำเป็นต้องทำการให้สำเร็จ ดังนั้นจึงมีอาจปล่อยให้ความหวู่เกาะกุมจิตใจเช่นนี้ต่อไปได้ ทั้งความสำนึกเสียใจ ความไม่มั่นใจ ในตนเอง หรือความเคลือบแคลงใจ สิ่งเหล่านี้มีอาจปล่อยไว้ได้อีกต่อไป” (เล่ม3หน้า178)

จากตัวอย่าง ผู้บรรยายกล่าวถึงตัวละครเอกโดยเรียกชื่อแทน เล่าเหตุการณ์ต่างๆที่ตัวละครได้กระทำพบเห็นและคิดอยู่ในใจ อย่างเป็นทางการและผู้สังเกตการณ์ ทั้งท่าทางและรู้แจ้งถึงความคิดของตัวละคร เป็นลักษณะนี้ทั้งเรื่อง

2. โครงเรื่อง(plot) เป็นองค์ประกอบแรกของเรื่องสั้นและนวนิยายที่ต้องเข้าใจ โครงเรื่องคือการเล่าเรื่อง โดยเรียงเหตุการณ์ต่างๆ ในเรื่องให้สอดคล้องกันอย่างมีเหตุผล เพื่อนำผู้อ่านไปสู่จุดมุ่งหมายหรือแนวคิดหลักที่ผู้แต่งต้องการนำเสนอ ฉะนั้น โครงเรื่องจึงไม่ใช่เรื่องย่อที่จะบอกใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร แต่เป็นรูปแบบของการดำเนินเรื่องซึ่งปรากฏเป็นขั้นตอนต่างๆ ของการเปลี่ยนจากสถานการณ์ต้นเรื่องไปสู่สถานการณ์ปลายเรื่อง และสถานการณ์เหล่านั้นจะต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นเหตุเป็นผลเสมอ แบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ

2.1 โครงเรื่องใหญ่ (main plot) ได้แก่ เหตุการณ์สำคัญที่ผู้เขียนกำหนดไว้เป็นแนวให้เรื่องดำเนินไปตามต้องการ โครงเรื่องใหญ่นี้จะเป็นแกนสำคัญในการดำเนินเรื่อง จะเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งและปมปัญหาต่างๆ เพื่อนำไปสู่การคลี่คลายความขัดแย้งต่างๆ เพื่อให้เรื่องไปสู่เป้าหมายที่ผู้เขียนต้องการ

2.2 โครงเรื่องย่อย (sub plot) ได้แก่ เหตุการณ์ย่อยๆ ที่แทรกอยู่ในโครงเรื่องใหญ่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงเรื่องใหญ่ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ทำให้เนื้อเรื่อง มีรสชาติเข้มข้นหรือสมบูรณ์ขึ้น นวนิยายนั้นจะมีทั้งโครงเรื่องใหญ่และโครงเรื่องย่อย

โครงเรื่องใหญ่คือ เรื่องของ ซอจังกึมเด็กสาวที่ต้องเผชิญความยากลำบากเพื่อที่จะได้เข้าวังเป็นนางในของห้องเครื่องเพื่อทำตามคำขอของมารดาให้บรรลุป้าหมายก่อนที่โชคชะตาจะพลิกผันทำให้ซอจังกึมได้เปลี่ยนความตั้งใจที่จะเป็นหมอหญิงแห่งราชสำนักแทน ต่อมาจึงได้รับพระราชทานสมญานามว่า แดจังกึม เป็นหมอหญิงประจำพระองค์คนแรกแห่งราชวงศ์โชซอน

โครงเรื่องย่อย มี หลายความสัมพันธ์ได้แก่ ได้แก่

1.ความสัมพันธ์ระหว่างซอจังกึมกับฮันชังกุง ชังตอก และชองฮุนแพก

ตัวละครทั้งสองตัวนี้ต่างก็เป็นอาจารย์ที่จังกึมเคารพและคอยสอนวิชาความรู้และการใช้ชีวิตให้แก่จังกึม กล่าวคือฮันชังกุงจะสอนวิชาความรู้เรื่องอาหาร ส่วนชังตอกและ ฮุนแพกเป็นอาจารย์ที่สอนวิชาแพทย์ ทั้งยังผลักดันให้จังกึมเป็นแพทย์หญิงในที่สุด

2.ความสัมพันธ์ระหว่างซอจังกึมกับชเวชังกุง

ตัวละครทั้งสองเป็นฝ่ายตรงข้ามของฮันชังกุงและจังกึมในการแข่งขันเป็นชังกุงสูงสุด ด้วยความจำเป็นจึงต้องทำให้ครอบครัวของตนต้องยึดตำแหน่งชังกุงสูงสุดไว้ จึงหาทางกำจัดคนที่มาคอยขวางความมีอำนาจของตนอยู่เสมอหนึ่งในนั้นคือซอจังกึม และฮันชังกุง คือคอยใส่ร้าย หาทางให้ทั้งสองต้องออกไปนอกวังหรือออกจากกรเป็นนางวัง เนื่องจากมีความคิดไม่ตรงกัน สำหรับชเวชังกุงนั้นในอดีตเคยใส่ร้าย

มารดาของจิ้งกิ้งในที่สุดมารดาจิ้งกิ้งเสียชีวิต

3.ความสัมพันธ์ระหว่างชอจิ้งกิ้งและมินจงโฮ

ทั้งสองพบกันครั้งแรกเมื่อจิ้งกิ้งต้องออกจากวังเพื่อตามหาไก่ฟ้า จึงพบกับมินจงโฮที่บาดเจ็บและช่วยพยาบาล จนฟูรี้อยสามช่องของจิ้งกิ้งที่บิดาเคยให้ไว้สูญหายไป ต่อมาจึงพบว่าอยู่กับมินจงโฮ ต่อมาทั้งสองก็ได้รู้จักกัน มินจงโฮคอยช่วยเหลือจิ้งกิ้งทุกเรื่องเช่นตอนที่ขาหักก็ช่วยรักษา คอยให้ยืมหนังสือการแพทย์ เป็นเพื่อนคุยยามที่ทุกข์ใจ และคอยให้กำลังใจทำให้จิ้งกิ้งมีกำลังใจในขณะที่ถูกเนรเทศอยู่ที่เกาะเชจู ไม่ว่าจิ้งกิ้งอยู่ที่ไหนมินจงโฮก็จะหาทางไปอยู่ใกล้ๆเช่นตอนที่จิ้งกิ้งสอบเป็นหมอล่วงในวัง มินจงโฮก็ได้ลดตำแหน่งตัวเองเป็นปราชญ์แพทย์ และเป็นผู้เปิดโอกาสให้จิ้งกิ้งได้เข้าเฝ้าและรักษาพระอาการของฝ่าบาท ในตอนจบได้หนีไปด้วยกันตามบัญชาของฝ่าบาท

4.ความสัมพันธ์ระหว่างชอจิ้งกิ้งและพระราชารุงจง

ก่อนครองราชย์เป็นพระราชินี เดิมคือองค์ชายองค์ชายจินซอง ได้พบกับจิ้งกิ้งครั้งแรกคือเมื่อตอนที่จิ้งกิ้งถูกสั่งให้ไปส่งสุราในบ้านขององค์ชาย เมื่อเห็นชงกุงพีเลี้ยงขององค์ชาย จิ้งกิ้งกลับหันไปค้ำบับนาง โดยไม่ได้ค้ำบับองค์ชายพร้อมกับขอให้นางได้เข้าวังเป็นนางวัง องค์ชายรู้สึกประทับใจในความฉลาดของจิ้งกิ้งจึงฝากฝังให้จิ้งกิ้งได้เข้าวัง เหตุการณ์ผ่านมาหลายปี จนเมื่อจิ้งกิ้งได้เป็นแพทย์หญิงที่มีความสามารถและได้รับคำชื่นชมบ่อยครั้ง จนฝ่าบาทเริ่มมองจิ้งกิ้งในฐานะผู้หญิงคนหนึ่ง จิ้งกิ้งได้มีโอกาสรักษาพระอาการของฝ่าบาท จึงทำให้ได้เลื่อนขั้นเป็นหมอล่วงประจำพระองค์ท่ามกลางเสียงคัดค้านของขุนนางที่อยากให้จิ้งกิ้งถวายตัวเป็นสนม ฝ่าบาททรงถามความสมัครใจ แต่จิ้งกิ้งก็ได้ตอบตามตรงว่ามีผู้ที่อยู่ในใจแล้ว ฝ่าบาทจึงเลิกสับสนความตั้งใจ เปลี่ยนความรักเป็นความเสียสละแทน ภายหลังเมื่อทรงป่วยหนักทรงมีบัญชาให้จิ้งกิ้งและมินจงโฮหนีไป เพื่อหลบหนีโทษประหารสำหรับแพทย์หลวงที่ไม่สามารถรักษาพระอาการของพระราชินีได้

หากจะพิจารณาโครงเรื่องก็สามารถพิจารณาได้ตามส่วนประกอบต่างๆส่วนคือ

1.เปิดเรื่อง (the opening) คือ การเริ่มต้นเรื่องเป็นตอนที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความอยากรู้และสนใจติดตามอ่านเรื่องในตอนต่อไปจึงถือว่าเป็นตอนที่สำคัญมากตอนหนึ่ง วิธีที่นิยมกันทั่วไป ได้แก่ วิธีการพรรณนา หรือบรรยายฉาก ตัวละคร หรือเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเปิดด้วยการใช้บทสนทนา หรือเปิดด้วยการใช้สุภาษิตคำพังเพย บทกวี หรือข้อความคมคายที่ชวนคิด ชวนให้ฉงนสนเท่ห์ เป็นต้น

จากการศึกษาพบว่าเรื่องนี้เปิดเรื่องโดยใช้วิธีการพรรณานาบุคลิกลักษณะของตัวละครตัวหนึ่ง ทำให้เกิดความน่าสนใจ เช่น

เสี้ยววินาทีที่หลุดออกจากสายคัน ลูกศรพุ่งตัดผ่านสายลม ก่อกำเนิดเสียงนำตระหนก ไม่นาน ศรดอกนั้นจึงปักลงเฉียดกึ่งกลางเป้าไปเล็กน้อย ก่อนสะบัดลำตัวไปมาและแน่นิ่งลงในที่สุด

สีหน้าผู้แผลงศรบุคเบี้ยวขึ้นในทันที มังโคลมิได้ใส่ใจกลมเกลือนสีหน้าสีหน้าผิดหวังของตน แต่เร่งหันไปสำรวจปฏิกิริยาของบรรดาทหารที่เรียงรายอยู่เบื้องขวา สีหน้าทุกนายล้วนบิดเบี้ยวราวกับกำลังขบเคี้ยวแมลง

ตรงข้าม บรรดาทหารที่ตั้งแถวอยู่เบื้องซ้ายพากัน โห่ร้องยินดีโดยถ้วนหน้า เห็นเป็นคุณกวางหนุ่มนายหนึ่งเดินเข้ายืนแทนที่มังโคล ขณะหยิบคันศรขึ้นไว้ในมือ สีหน้าเขาดูตื่นเต๋นจนเครียด (เล่ม1หน้า13)

2.การผูกปม (complication) หรือการสร้างความขัดแย้ง (conflict) ให้เกิดขึ้นกับตัวละครหรือเหตุการณ์ในเรื่องเพื่อทำให้เกิดการต่อสู้(struggle) ระหว่างสองฝ่ายขึ้นไป ความขัดแย้งที่ทำให้เกิดการต่อสู้ นั้นนับเป็นส่วนสำคัญที่จะต้องนำมาพิจารณาในส่วนของ โครงเรื่องเพราะเป็นส่วนที่แสดงให้เห็นทิศทางของเรื่องทั้งหมดว่าเรื่องๆนั้นจะมีจุดหมายไปยังที่ใด หรือเพื่อเสนอแนวคิดใด ความขัดแย้งที่มักใช้กับโครงเรื่องทั้งเรื่องสั้นและนวนิยายมีด้วยกัน4ประเภทคือ

2.1)ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ (man against man) เป็นความขัดแย้งของตัวละครในเรื่อง อาจเป็นความขัดแย้งของความคิด การกระทำที่ทำให้เกิดการปะทะต่อสู้กันทางด้านกำลังหรือความคิด ความขัดแย้งประเภทนี้จะเห็นได้ชัดเจนและนักเขียนนิยมใช้กันมาก

2.2)ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม(man against society) เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคมจนทำให้ตัวละครต้องได้รับความบีบคั้นจากคนรอบข้าง และต้องหาวิธีการแก้ปัญหาด้วยวิธีต่างๆ

2.3)ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติและสิ่งเหนือธรรมชาติ (man against nature and supernature) เป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถควบคุมหรือกำหนดได้ตามใจปรารถนา เช่น ภัยธรรมชาติชะตากรรม พระเจ้า เทวดา นางฟ้า เป็นต้น การขัดแย้งกับธรรมชาติจะเป็นเรื่องของการที่ตัวละครต้องต่อสู้กับภัยธรรมชาติต่างๆ

2.4) ความขัดแย้งภายในใจมนุษย์ (man against himself) เป็นการต่อสู้ที่เกิดขึ้นภายในใจของตัวละครเองทำให้ตัวละครเกิดความสับสนที่จะต้องตัดสินใจเลือกสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเป็นความพอใจของตนกับความถูกต้องเหมาะสม

จากการศึกษาทฤษฎีและเนื้อเรื่องพบความขัดแย้งทั้งหมดสองแบบนี้คือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. ความขัดแย้งระหว่างฮันซังกุงและจังกิม กับเวซังกุง

เป็นความขัดแย้งที่เกี่ยวข้องระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ในอดีตสมัยเป็นนางวัง เวซังกุง ฮันซังกุง และนางวังปาร์คมารดาของจังกิมเป็นเพื่อนร่วมรุ่นกันแต่เนื่องจากตระกูลเวต้องการมีอำนาจในห้องเครื่องจึงใช้อาหารเป็นเครื่องมือนางวังชเวถูกบังคับให้ทำเพื่อตระกูลใส่ยาพิษลงไปในการอาหารของไทเฮาเพื่อใส่ร้ายซังกุงสูงสุดในขณะนั้นแต่บังเอิญนางวังปาร์คเห็นโดยบังเอิญจึงนำเรื่องไปแจ้งซังกุงลี้มรส แต่สุดท้ายก็คือพวกเดียวกันทำให้นางวังชเวใส่ร้ายนางวังปาร์คจนต้องถูกโทษตายแต่นางวังฮันได้ช่วยเหลือไว้ทำให้มีชีวิตรอดจนมีครอบครัวและลูกสาวคือซอจังกิม เมื่อจังกิมเข้าวังมาเป็นลูกศิษย์ของฮันซังกุงซึ่งมีอุดมการณ์อีกอย่างกับเวซังกุงคือไม่ใช่อาหารเป็นเครื่องมือสู่อำนาจทำให้เวซังกุงตั้งทำเป็นศัตรูด้วย และยังมาทรานาภายหลังว่าจังกิมก็คือลูกสาวของนางวังปาร์คทำให้เวซังกุงกลัวเรื่องที่เคยทำไว้จะถูกเปิดโปงจึงหาวิธีกำจัดฮันซังกุงและซอจังกิมตลอดเวลา เช่น เมื่อจังกิมได้กลับมาเป็นหมอหญิงและเข้าวังอีกครั้ง เมื่อได้พบกับจังกิม เวซังกุงก็มีท่าทางตกใจ

“นี่เจ้า”

ไม่ทราบว่าคุณตื่นตระหนกเกินไปหรืออย่างไร ซังกุงขมวดอกจากล่าวอะไรต่อได้ เสียเวลานั้น ภาพเหตุการณ์ในห้องเครื่องและสมาชิกห้องซุรากันปรากฏขึ้นในสมอง ภาพหลากหลายเรื่องราวหลายความรู้สึกมีอาจแยกแยะใดๆ ได้ แม้ทราบดีว่า อย่างไรก็ต้องเผชิญกับเรื่องนี้ แต่มีเคยนึกฝันว่าจะเป็นสถานที่ในตำหนักของซุกวอนแห่งนี้” (เล่ม4หน้า34)

“ไม่เคยทราบมาก่อน คิมยองและซังกุงขมวดอกกับเกรงกลัวจนถึงเพียงนี้ การถูกย้ายไปสำนักเสมินซอครานี้มีต่างจากพิสูจน์ว่าพวกนางหวดกลัวเพียงใด ย่อมหมายความว่า ตนมีความสามารถเพียงพอเปิดโปงเรื่องราวทั้งหมดได้” (เล่ม4หน้า75)

2. ความขัดแย้งระหว่างซอจังกิมกับระบบชนชั้นและสังคมที่ชายเป็นใหญ่

เป็นความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม จังกิมเมื่อเป็นแพทย์หญิงแล้วกลับถูกบังคับให้ทำหน้าที่เป็นเหมือนคิเซ็งที่คอยรินเหล้าให้ขุนนางในวัง ทั้งๆที่มีกฏจากพระราชโองการห้ามมิให้ใช้แพทย์หญิงรินสุรา แต่ก็ยังมีผู้ที่ยังคงเห็นแพทย์หญิงเป็นคิเซ็ง นอกจากนี้ยังสิ้นหวังกับสังคมที่ทำให้ผู้หญิงเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตของผู้หญิงจะต้องขึ้นอยู่กับบุรุษทั้งสิ้น ดังตัวอย่างข้อความต่อไปนี้

“ปล่อยให้ได้ทำรอได้อ่างไรกัน? จงนั่งลง ป้อนอาหารแก่ได้เท่าเดี๋ยวนี” หัวหน้าแพทย์หญิงร้อนรนเร่งรัดขึ้น แต่จังกิมกลับมิได้ขยับแม้แต่ปลายนิ้ว ภารกิจชำระล้างมลทินแก่มารดาและซังกงฮัน ต่อให้เร่งด่วนอย่างไร ก็มีอาจยอมรินสุราให้แก่คนผู้นี้ได้” (เล่ม 3 หน้า 182)

“เนื่องเพราะหัวใจข้าน้อยมิไว้เพื่อผู้ป่วย มิได้มิไว้เพื่อรองรับการค้ำสุราแต่อย่างใด” (เล่ม 3 หน้า 184)

“จังกิมได้แต่นิ่งเงียบ สตรีแดนโซซอนนั้นล้วนต้องรับบุรุษไว้ผู้เดียวทั้งชีวิต หากสูญเสียบุรุษผู้นั้นไป ชีวิตของสตรีก็ต้องจบสิ้นลง แต่เมื่อถึงเวลานั้น อยากรู้ก็ต้องมีชีวิตสู้ต่อไป คำสอนของมารดาอินบีล้วนแต่เป็นเรื่องนารันทคใจทั้งสิ้น” (เล่ม 3 หน้า 200)

เมื่อผู้แต่งได้สร้างความขัดแย้งให้มีการต่อสู้ประเภทต่างๆ เกิดขึ้นดังข้างต้นแล้ว ก่อนที่เรื่องจะเปลี่ยนทิศทางใหม่ก็มักจะมียุอุปสรรค (obstacles) มาขัดขวางเพื่อมิให้เรื่องดำเนินไปอย่างราบรื่น อุปสรรคนี้จะเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกสนุก เพราะสนใจอยากรู้ว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป

3. การหน่วงเรื่อง (suspense) คือ หลังจากที่ผู้แต่งได้สร้างปมปัญหาซึ่งประกอบด้วยข้อขัดแย้ง การต่อสู้ และอุปสรรคให้เป็นหัวใจของโครงเรื่องได้แล้ว ผู้แต่งก็จะกำหนดให้เรื่องได้ดำเนินต่อไป และให้เรื่องค่อยๆ ทวีความเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ เพื่อให้ผู้อ่านสนใจอยากรู้เรื่องราวไปจนตลอดเรื่อง

การหน่วงเรื่องของนวนิยายเรื่องแดงจังกิมจอมนางแห่งวังหลวง คือ หลังจากที่จังกิมได้เข้ามาในวังเพื่อเป็นนางในทำตามคำขอของมารดาให้บรรลุป้าหมายนั่นก็มีเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับจังกิมหลาย เหตุการณ์ก่อนที่จะบรรลุป้าหมาย เหตุการณ์ที่สำคัญคือจังกิมและฮันซังกงถูกใส่ร้ายจากชเวซังกงว่าอาหารที่ฮันซังกงทำเป็นเหตุให้ฝ่าบาทประชวรจึงต้องโทษกบฏ โดยลงโทษให้โบยและเนรเทศไปเป็นทาสที่เกาะเซจู ระหว่างนั้นฮันซังกงผู้เป็นอาจารย์ก็ได้เสียชีวิตเนื่องจากทนพิษบาดแผลไม่ไหว เมื่อจังกิมไปถึงเกาะเซจู ก็ได้ทำงานเป็นทาสคอยช่วยเหลือหมอหญิงซังดอกที่ขึ้นชื่อว่าเป็นหมอหญิงที่เก่งที่สุดในเกาะ ระหว่างนั้นทำให้จังกิมได้เรียนรู้เกี่ยวกับการแพทย์และตั้งใจจะเป็นแพทย์หญิงเพื่อกลับเข้าวังอีกครั้งเพื่อทำตามคำขอของมารดาและล้างมลทินให้ฮันซังกงผู้เป็นอาจารย์

4.จุดสุดยอด (climax) คือ ความขัดแย้งหรือปัญหาที่ดำเนินมาอย่างต่อเนื่องนั้นได้ทวีความเข้มข้นจนถึงขีดสุด ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ดำเนินไปไม่ยาวนาน

จุดสุดยอด ของนวนิยายเรื่องนี้คือ ตอนที่จังกิมได้เลื่อนตำแหน่งเป็นหมอหญิงประจำพระองค์ของพระพันปี จึงทำให้ชาวชังกงเกิดกลัวความผิดของคนในอดีตจะเปิดโปงจึงหาทางกำจัดจังกิม โดยใส่ร้ายว่าจังกิมเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือยอนเซ็งใส่ยาพิษลงไปในอาหารของสนมชุกวอน แต่เนื่องจากจังกิมมีความดีความชอบอย่างมาก พระพันปีจึงไม่เชื่อง่ายๆได้แต่งตั้งผู้ดูแลตัดสินเรื่องนี้โดยเฉพาะ และจากการทรمانจนทนไม่ไหว ของโน หนึ่งในชังกงที่เป็นพวกเดียวกับชาวชังกง ได้สารภาพทุกๆความผิดของชาวชังกงทั้งล่าสุดที่สั่งให้กรอกยาพิษนางในที่สังเกตว่าตนใส่ยาพิษลงในเครื่องเสวย จนถึงเรื่องใส่ร้ายจังกิมและยอนเซ็ง และเรื่องในอดีตเกี่ยวกับฮันชังกงและมารดาของจังกิม ปาร์คเมียงอี ดังเนื้อหาต่อไปนี้

“การดูแลความเชื่อมั่นที่ไทเฮามีต่อจังกิมนั้น เป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ของในชีวิตของชังกงชเวและชุกวอน ทั้งของโนพยายามผู้พบเห็นเหตุการณ์ ของอุซุผู้ให้การรักษาชุกวอน แพทย์หญิงที่คอยช่วยเหลือของถวยไอสถ และชังกงสูงสุด ต่างถูกควบคุมเพื่อสอบสวนในฝ่ายอัยกิมบู”

หลังไทเฮาแต่งตั้งพันกวานด้วยตนเอง การพิพากษาคดีจึงตกอยู่ในความสนใจของผู้คนไม่นานนัก ของโนที่มีอาจทนทานได้ จึงเริ่มเล่าเรื่องราวความจริงทั้งหมด

มิทราบต้องการให้ลดหย่อนผ่อนโทษตนหรือไร นางสารภาพออกจนหมดสิ้น แม้กระทั่งเรื่องที่มีได้สอบถาม ตั้งแต่เหตุการณ์สมัยชังกงฮัน จนมาถึงเรื่องราวของนางวังนามจิมอีที่ผ่านมา เมื่อของโนรับสารภาพ ชังกงที่พยายามฝืนมียอมบริภาษ ที่สุดจึงยอมสารภาพเช่นกัน แต่นอกจากมิเพียงไม่สำนึกในความผิดแล้ว ยังเอ่ยปากคำทอผู้คนที่อยู่พักใหญ่

“ถูกต้อง เราเป็นคนทำเรื่องนี้เอง ลำพังเรื่องเล็กน้อยเท่านั้นซึ่งก็ช่วยทำให้ขบพบความผิดชังกงสูงสุดเข้าวังแห่งนี้ นึกหรือว่าใครๆก็เป็นกันได้ง่าย เช่นนั้นเพื่อให้ เป็นที่หนึ่ง ผู้ที่เก่งกว่าเรา ผู้ที่ขวางทางเดินเรา กระทั่งตัวตนของเราเอง ทุกคนต้องตายให้หมด เข้ารับรู้ถึงความทุกข์ทรมานของเราหรือไม่ ”

ชังกงชเวดูราวเสียดสีไปแล้ว ลิ่นในปากแห้งผาก นัยน์ตาทั้งสองดูเลื่อนลอย ไม่น่าจะอาจเสียดสีไปจริงก็เป็นได้ พันกวานที่เห็นพยายามปราบปราม แต่ในสายตาชาวชังกงในเวลา นี้ มีอาจเห็นผู้ใดได้อีก

“ปาร์คเมียงอี กำจัดนางวังแพศยาคนเดียว เป็นเรื่องใหญ่โตหรืออย่างไร หากกำจัดให้

สิ้นซากไป ก็มีต้องมีวันนี้แล้ว ซอจิ้งก็มนางตัวร้าย เราไม่ปล่อยเจ้าไว้แน่ ต่อให้กลายเป็น
ปีศาจก็ต้องมาหลอกหลอนทุกคืน นังแพศยาสองแม่ลูก ” ” (เล่ม4 หน้า 236-237)

“หลายวันผ่านไป แม่เริ่มได้สติฟื้นคืน แต่เรื่องราวของปาร์กเมียงอีที่กล่าวออกไป ได้
กลายเป็นคำถามในการสอบสวนขึ้นอีกครั้ง ครานี้เนื่องจากต้องการชำระเนเมียงบู(ฝ่ายใน)
ให้ขาวสะอาด ไทเฮาได้เข้าร่วมในการพิพากษาวันนี้ด้วย เมื่อเรื่องดำเนินถึงยาพูเจทัง จึงเริ่ม
สนใจมากขึ้น ที่สุดจึงได้สอบสวนด้วยตัวเอง

“เจ้าจับสหายนามปาร์กเมียงอี กรอกพูจาทั้งด้วยเหตุอันใด ”

“เนื่องเพราะนางได้นำความลับข้าน้อยไปแจ้งต่อซังกุงลิ้มรสเพคะ ”

“เป็นความลับอันใด ”

“...นางได้พบเห็นข้าน้อยใส่โซโอและซอนกุงลงเครื่องเสวยขององค์ไทเฮาเพคะ ”

“ไทเฮา? เป็นไทเฮาองค์ใดกัน? ” แม่ดูร้ายคือดี แต่ซังกุงชวเวลานี้ อย่างไรก็ตามก็ต้องก้ม
ศีรษะลงอย่างไร้ริ้วแรง

“หรือว่าจะเป็นตัวเรา?” ซังกุงชวมิอาจต่อความใดๆ ได้อีก จึงเงยหน้าขึ้นมองไทเฮา
ตรงหน้า ก็เลสที่ไม่อาจสมหวัง การยึดติดที่ไม่ละทิ้ง ความเกลียดชัง ความน้อยใจ ความ
ผิดหวัง ความรู้สึกทั้งหมด รวมอยู่ในสายตาทั้งคู่จนหมดสิ้น หลังเงยหน้าขึ้นมองช้าๆ ซังกุง
ชวมองตรงไปยังไทเฮา

“ถูกต้องเพคะ ”

“มีเรื่องชั่วร้ายเช่นนี้” ไทเฮายกแขนที่พิงพนักเก้าอี้ ฟาดลงโดยแรง”(เล่ม4หน้า236-
238)

5.การคลายปม (denouement) ตอนที่คลี่คลายเหตุการณ์ที่เป็นปัญหาทั้งหมดซึ่งผู้แต่งได้ผูกปม
ขัดแย้งไว้เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจเรื่องราวทั้งหมดก่อนปิดเรื่อง

จากโครงเรื่องสรุปได้ว่า ในนวนิยายเรื่องนี้ ช่วงที่คลายปมปัญหาทั้งหมดคือ ตอนที่ตัดสิน
โทษสำหรับผู้กระทำผิดคือชเวซังกุง ถือเป็นการคลายปมปัญหาใหญ่ที่ผู้แต่งได้ผูกเอาไว้ในต้นเรื่อง มี
เนื้อหาดังนี้

“สุดท้ายมีราชโองการให้ส่งตัวเนอียจองนาม ของยุนซู และซังกุงสูงสุด ไปยังเกาะเชจู
โค แม้เป็นจุดหมายเดียวกัน แต่เป็นอาญาที่ต่างกัน ของยุนซุนั้นต้องโทษเนรเทศ ซังกุงชว
นั้นต้องโทษกบฏ ให้กลายเป็นทาสกวานบีแห่งสำนักเชจูโค กงกรรมกงเกวียนเมื่อ ๔ ปี
ก่อน ที่ได้กระทำไว้ต่อซังกุงอันและจังกิม ได้หวนนำพาชีวิตของซังกุงชวกลับไปด้วย
นอกจากนี้ พระเสาวนีย์กำชับมิให้นางกลับออกจากเกาะเชจูโคจนสิ้นลมหายใจ

ด้านซุกวอนชเวต้องโทษถอดออกจากตำแหน่ง ส่งตัวกลับไปยังบ้านเกิด ซุกวอนที่
เติบโต ภายใต้การเลี้ยงดูของลุงตนเวลาหลงเหลือเพียงรอกยวันเวลาแห่งความชรา
เท่านั้น”(เล่ม4หน้า239-240)

6.การปิดเรื่อง (close หรือ conclusion) คือ ตอนจบของเรื่องที่มีวิธีการจบเรื่องได้หลากหลายรูปแบบ แต่ที่พบบ่อยคือ การจบแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมายของผู้อ่าน หรือจบแบบทิ้งท้ายปัญหาไว้ให้ผู้อ่าน ขบคิดหรือจบแบบสุภาพธรรมหรือโสกนาฏกรรม เป็นต้น

เรื่องนี้พบว่าเป็นการปิดเรื่องแบบทิ้งท้ายปัญหาไว้ให้ผู้อ่านขบคิด คือจบโดยใช้การเดินทางของตัวละครที่ผู้อ่านไม่สามารถรู้ได้ว่าจะไปจบที่ไหน และตัวละครนั้นจะมีชีวิตหรือจวบอย่างไร

“ทันทีที่เธอย่างเท้าลงไปบนแม่น้ำอัมกังกังที่หนาวจนแข็งที่สุด หิมะจึงได้โปรยปราย
ลงมา หลังจากได้อ่านสารสันต์จากช่องเต้กำซบให้ออกแสวงหาโลกใหม่ จองโฮและจังกึม
จึงกำลังมุ่งหน้าสู่แผ่นดินใหญ่ในเวลานี้ สตรีผู้ถือจดหมายเมื่อกาลก่อน วันนี้ได้ถือสารสันต์
กลับมา สันไหวหัวใจอันเปล่าเปลี่ยวของตนอีกครั้ง

เกล็ดหิมะเริ่มตกแรงขึ้น แทบไม่อาจลืมหาดขึ้นต่อหน้าพายุหิมะ แต่จังกึมยังคงสาวเท้า
ติดตามจองโฮไม่เว้นช่วงเป็นดินแดนแปลกใหม่และไกลบ้าน แต่อย่างไรก็เป็นแผ่นดินที่
ไพศาลและสดใส เนื่องเพราะมีจองโฮกำลังกรุยทางเบื้องหน้าให้ตนอยู่มิใช่หรือไร” (เล่ม4
หน้า282)

3.แนวคิดของเรื่องหรือแก่นเรื่อง (theme) คือ ทรศนะผู้แต่งที่มีต่อชีวิตหรือสารที่ผู้แต่งต้องการจะ
สื่อให้ผู้อ่านทราบ โดยผู้แต่งมีจุดมุ่งหมายจะให้ผู้อ่านเข้าใจชีวิตเพิ่มขึ้นมากกว่าการที่จะได้รับความ
เพลิดเพลินอย่างเดียวยิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงคือ แก่นเรื่องไม่ใช่สิ่งที่มุ่งสอนคุณธรรม

ในเรื่องแดจังกึมจอมนางแห่งวังหลวงนี้มีแก่นเรื่องคือ ความมานะอดทนและตั้งใจจริงจะทำให้
ประสบความสำเร็จ

จะเห็นได้ว่าในเรื่องซอกจังกึมพบอุปสรรคหลายครั้งแต่ก็สามารถผ่านมาได้ เนื่องจากมีความอดทน
และตั้งใจ เมื่อเกิดเหตุการณ์ใด จังกึมจะคิดถึงจุดประสงค์ของตนเองนั่นคือการล้างมลทินให้มารดาและอัน
ซังกุงผู้เป็นอาจารย์ นอกจากนี้การทำอาหารและการแพทย์นั้นสิ่งที่เหมือนกันคือต้องใช้ใจหรือก็คือความ
ตั้งใจในการทำและเรียนหากไม่มีความตั้งใจก็จะไม่ประสบความสำเร็จเช่นตอนที่ อันซังกุงสั่งย้ายให้จังกึมไป
ทำหน้าที่ดูแลซังกุงพี่เลี้ยงนอกวัง เนื่องจากในการแข่งขันจังกึมอยากจะใช้แต่เคล็ดลับจนไม่ได้คำนึงถึงเวลา
การประลองอันซังกุงและจังกึมจึงเป็นฝ่ายแพ้ และเช่นเดียวกันเมื่อจังกึมเรียนแพทย์หญิง อาจารย์สอนให้

จึงก็มดูอาการของตนและให้ฝั่งเข็ม จึงก็กลับทำตามในหนังสือวินิจฉัยโรคตามข้อมูลและฝั่งเข็ม ละเลยการตามอาการผู้ป่วย ซึ่งเป็นสิ่งพื้นฐานที่แพทย์ควรมี จะเห็นว่าทั้งสองเหตุการณ์นี้ต่างเกิดขึ้นเพราะจึงก็มเร่งรีบที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายโดยเร็ว โดยไม่สนใจวิธีการ นั่นคือไม่มีความตั้งใจ

4. ตัวละคร (character)

4.1 แบ่งตามบทบาทและความสำคัญของตัวละครในเรื่อง

1.) ตัวละครเอก (major character) เป็นตัวละครเอกที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องหรือเป็นตัวละครที่เป็นศูนย์กลางของเรื่องทั้งหมด อาจมีทั้งตัวละครเอกฝ่ายชายและฝ่ายหญิง หรือ มีฝ่ายเดียวก็ได้ เป็นตัวละครที่มีข้อขัดแย้ง อาจเป็นการขัดแย้งกับตัวละครอื่น ขัดแย้งภายในใจของตัวละครเอง ขัดแย้งกับระบบสังคม หรือขัดแย้งกับพลังธรรมชาติ

2.) ตัวละครประกอบ (minor character) เป็นตัวละครที่อาจมีบทบาทเป็นผู้สนับสนุนตัวละครเอก หรือเป็นอุปสรรคขัดขวางต่อจุดมุ่งหมายของตัวละครเอก

4.2 แบ่งตามลักษณะนิสัยของตัวละครในเรื่อง

1.) ตัวละครน้อยลักษณะ (flat character) คือ ตัวละครที่สร้างขึ้นจากความนึกคิดหรือคุณสมบัติประการเดียวไม่ว่าจะมีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงตามลักษณะนิสัยตัวละคร ตัวละครเหล่านี้ส่วนใหญ่จะมีภาพที่เป็นแบบฉบับตายตัว เช่น พระเอกสุภาพบุรุษ แม่เลี้ยงใจร้าย หรือ ตัวละครที่สร้างอารมณ์ขัน เป็นต้น

2.) ตัวละครหลายลักษณะ (round character) คือ ตัวละครที่ผู้แต่งสร้างให้มีลักษณะนิสัยหลายประการอาจมีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปะปนกัน ตัวละครแบบนี้จะเหมือนคนในชีวิตจริง มีอารมณ์มีความรู้สึกนึกคิดเปลี่ยนแปลงไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม ตัวละครแบบนี้ผู้แต่งมักจะไม่นำโดยตรงว่ามีลักษณะนิสัยอย่างไร ผู้อ่านต้องศึกษาจากองค์ประกอบอื่นๆคือ ศึกษาจากคำพูด การกระทำ การปฏิบัติ ต่อตัวละครอื่นแล้วประมวลผลออกมาว่าตัวละครเป็นคนอย่างไร

ในการวิเคราะห์ตัวละครของนวนิยายเรื่องแดงก็มจอมนางแห่งวังหลวง เพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้นจะวิเคราะห์ทั้งบทบาทและลักษณะนิสัยควบคู่กัน

ตัวละครเอก

ซอจังกึม (แดจังกึม) แพทย์หลวงหญิงคนแรกของราชสำนัก ราชวงศ์โชซอน เป็นบุตรสาวของทหารองครักษ์ในวังกับนางใน ที่ต่างประสบชะตากรรมก่อนจะต้องออกมาจากวังหลวง ซอจังกึมถือเป็นตัวละครเอกที่เป็นศูนย์กลางของเรื่องทั้งหมด และมีบทบาทสำคัญในเรื่อง เป็นแบบตัวละครน้อยลักษณะคือมีแต่ด้านดี มิได้เปลี่ยนแปลงตามเหตุการณ์ ลักษณะนิสัยของซอจังกึมวิเคราะห์ออกมาได้เป็นข้อๆดังนี้

1. มีความเฉลียวฉลาด ใฝ่เรียนใฝ่รู้ ตั้งแต่เด็กซอจังกึมมีนิสัยรักการเรียน แต่เนื่องจากในอดีตผู้หญิงไม่สามารถเรียนหนังสือได้ แต่นางก็ได้แอบไปเรียนเองบ้าง เมื่อเป็นนักเรียนแพทย์ก็ตั้งใจเรียนและท่องหนังสือจนจำได้ขึ้นใจจนเรียนล่วงหน้านักเรียนแพทย์รุ่นเดียวกันไปอีก เช่น

“ก่อนศึกษาดำรงการแพทย์นั้น แม้ทุกคนจะต้องศึกษาดำรงพื้นฐานคือ ขอนจามุน(พันอักษร)และฮโยเกียง(หมื่นกตัญญู) แต่สำหรับจังกึมนั้นถือเป็นเรื่องนับนิ้วในฝ่ามือตน เช่นเดียวกับชั้นเรียนวิชาตำราซาซอ (สิ่งยิ่งใหญ่) แทฮัก(มหาศาสตร์) นนอ(นิพนธ์วิพากษ์ขงจื้อ) แมงจา(เม่งจื้อ) และ ซุงยง(จริยศาสตร์) เช่นกันเวลาที่บรรดานักเรียนแพทย์กำลังจะมักจะเม้นกับตำราเหล่านี้ แต่จังกึมกลับกำลังศึกษาจินแมก(การตรวจชีพจร) ซิม(การฝังเข็ม) ตัม(การคุไฟ) จากอุณแพกเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ”(เล่ม3หน้า140)

2. มีความอดทนไม่ย่อท้อต่อความลำบาก เมื่อเจออุปสรรคต่างๆ ก็เข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว ไม่ยอมแพ้ สิ่งใดง่ายๆ เมื่อครั้งเป็นนางวังฝึกหัดจังกึมได้ทำผิดกฎของห้องเครื่อง คือออกมาเดินเล่นนอกห้องนอนในยามดึก จนทำให้เครื่องเสวยดึกมีปัญหา ซังกุงฝึกสอนจึงให้จังกึมออกจากวังแต่จังกึมก็ขอร้องให้ตนได้รับโทษอื่นแทน เพื่อให้นางได้อยู่ในวังต่อไป ซังกุงพี่เลี้ยงผู้นั้นจึงให้จังกึมไปต้กน้ำแร่ใส่ไหและยื่นแบกจนสิ้นสุดเวลาสอบ จังกึมก็สามารถทำได้ เมื่อครั้งเป็นแพทย์หญิงผู้ช่วยจังกึมก็ได้อดทนจากการดูถูกและไม่รับฟังคำแนะนำจากแพทย์หญิงของบรรดาแพทย์หลวงทั้งหลาย เนื่องจากคิดว่าแพทย์หญิงไม่มีสิทธิ์ออกความคิดเห็นเพราะเป็นผู้หญิง และเมื่อเข้าวัง

หลวงเป็นแพทย์หญิงแล้วแรกๆกลับไม่มีเพื่อและผู้รับฟังปัญหาต่างๆ และโดดเด่นเป็นอย่างมากไม่มีทั้งอาจารย์คอยให้คำปรึกษา ทั้งเพื่อนรักคอยช่วยเหลือ แต่จังกิมก็อดทนและผ่านไปให้ได้ เช่น

“เวลานี้จังกิมทราบดีว่า นอกจากคนแล้ว มิมีผู้ใดหลงเหลืออีก นี่เป็นเหตุผลเดียวเท่านั้นที่คุณต้องมีชีวิตสืบไป ร่างนี้มีชีวิตที่หายใจได้ แต่จำเป็นต้องทำการให้สำเร็จ คงนั้นจึงมีอาจปล่อยให้ความว้าเหว่เกาะกุมจิตใจเช่นนี้ต่อไปได้ ทั้งความสำนึกเสียใจ ความไม่มั่นใจในตนเอง หรือความเคลือบแคลงใจ สิ่งเหล่านี้มีอาจปล่อยให้ได้อีกต่อไป”(เล่ม3หน้า178)

3.ยอมรับความผิดของตนเอง เมื่อทำอะไรแล้วก็จะตั้งใจทำเต็มที่ เมื่อทำอะไรผิดไปจะกลับมาทบทวนตัวเองเสมอเช่นในตอนที่ยังเป็นนางวัง จังกิมเคยทำให้ฮันซังกุงผิดหวัง เมื่อทำอาหารอะไรก็แล้วแต่จังกิมพยายามหาเคล็ดลับ ทั้งๆที่ฮันซังกุงสอนไว้ว่าการทำอาหารต้องใส่ใจและให้เวลา ฮันซังกุงจึงส่งจังกิมออกนอกวังเพื่อสำนึกความผิด จังกิมจึงได้พบกับชอซา(ผู้ดูแลวัด)และได้เรียนรู้ว่าอาหารนั้นสิ่งสำคัญอยู่ที่ความตั้งใจ เช่น การจะได้ข้าวที่นุ่มอร่อยจะต้อง ใช้เวลาเก็บและตากนั่นเอง เช่น

“เวลานี้ได้ทราบแล้วว่าผิดพลาดสิ่งใดไป ข้าวที่ใช้เล่ที่เร่งร้อนปรุงแก่มามาของข้าน้อยนั้น มีอาจเข้าถึงจิตใจมามาได้ แต่เป็นข้าวของชอซาต่างหากที่ใช้ ครานี้ข้าน้อยทราบถึงความหมายของท่านซังกุงฮันแล้ว ความหวังดีที่อาจารย์มอบให้ ที่แท้กลายเป็นยาพิษแก่ข้าน้อย ท่านกังวลว่าข้าน้อยจะมุ่งแต่หาเคล็ดลับ โดยมีได้ใส่หัวใจลงไปในการนั้นเอง”(เล่ม2หน้า234)

3.มีความกตัญญูรู้คุณ จุดประสงค์แท้จริงที่จังกิมอยากเป็นนางในนั้น คือ ทำตามคำขอร้องของมารดาที่ก่อนตายได้ขอร้องไว้ว่า ให้เป็นซังกุงสูงสุดให้ได้ และเขียนความคับแค้นใจของมารดาที่ถูกใส่ร้ายลงไปบันทึกของซังกุงสูงสุด ที่เมื่อเป็นซังกุงสูงสุดเท่านั้นจึงจะมีสิทธิ์ครอบครอง และเมื่อฮันซังกุงเสียชีวิตลงขณะได้รับโทษ ทั้งๆที่ตนไม่ผิด จังกิมจึงมีความคิดที่จะล้างมลทินให้ฮันซังกุงอยู่เสมอ จึงได้กลายเป็นหมอลวงเพื่อเข้าวังอีกครั้ง เช่น

“แม่อยากเป็นซังกงสูงสุดอย่างยิ่ง” เป็นเสียงคร่ำครวญจากปากคนเริ่มสูญเสียสติสัมปชัญญะ แต่กลับหึ่งรากลึกลงในจิตใจของเด็กน้อยนางวัง ทุกครั้งที่ได้ยินคำนี้ เด็กน้อยอดมิได้ให้รู้สึกหวั่นไหวทุกครั้งหากเป็นไปได้ ตนใคร่เดินทางเข้าวังหลวง เพื่อสานฝันของมารดาให้เป็นความจริง ทั้งใคร่ได้เห็นบันทึกเครื่องเสวยของมารดาที่ซ่อนเอาไว้ในห้องทเวซอนกัน แม่พยายามเช่นไร กลับกลายเป็นความฝันที่ไม่อาจบรรลุได้นอกจากมิเคยได้ยินถึงหนทางเข้าเป็นนางวังแล้ว ถึงเคยได้ยิน ก็คงมีอาหาวิธีก้าวเดินบนเส้นทางนั้นได้” (เล่ม 1 หน้า 152)

“ทั้งมารดา ทั้งซังกงอัน ทั้งสองแม่เสียชีวิต แต่อย่างไรต้องกลายเป็นเสียงนามู ส่งกลิ่นหอมจรจายไปให้ได้ เช่นนั้นอย่างไรต้องอธิษฐานมลทินของทั้งสองให้ได้ ต้องให้ผู้คนทราบเบื้องหลังการเสียชีวิตกลิ่นหอมของทั้งสองจึงสามารถจรจายได้” (เล่ม 3 หน้า 117)

4. แยกแยะเรื่องส่วนตัวและเรื่องงานออกจากกันได้ ในตอนที่พระสนมซุกวอนชเว ป่วยนั้น เมื่อไม่มีแพทย์หลวงมาดูแล และอาการของพระสนมอยู่ในเขตอันตราย จังกิมจึงไม่ลังเลที่จะช่วยเหลือพระสนม ทั้งๆที่พระสนมและจังกิมมีเรื่องบาดหมางใจกันอยู่ เช่น

“เจ้าจะทำสิ่งใด?” เมื่อเห็นจังกิมหยิบเข็มออกจากกล่อง ซังกงรับใช้บิเกตาโตขึ้น

“เป็นเรื่องเร่งด่วน ข้าน้อยจะฝึงเข็มให้”

“บังอาจยังไม่รีบหยุดมือลงอีกหรือ? แพทย์หญิงกระจะจอกเช่นเจ้า กล่าวถึงกับฝึงเข็มมาฆ่าหรือ?”

“เป็นเพราะกังวลในอาการขององค์ซุกวอน หากได้แต่รอการมาของแพทย์หลวง นั้นอาจสายเกินแก้ไขได้แล้ว” ซังกงรับใช้หุบปากลงจนแน่นสนิท

“ไม่มีเวลาต่อไปอีกแล้ว”

“...”

“มามา”

“จงเงียบเสียงลงก่อน ให้เราได้ครุ่นคิดสักครู่”

“ขอท่านนับถึงสิบ ถึงเวลานั้นหากแพทย์หลวงยังไม่ถึง ต่อให้ท่านขวาง

อย่างไร ข้าน้อยก็จำต้องฟังเข็ม” (เล่ม4หน้า64)

ตัวละครประกอบ

๑.) **ฮันซังกุง** เป็นอาจารย์ผู้ฝึกสอนจังกึมในการเป็นนางใน และทราบภายหลังว่าจังกึมเป็นลูกสาวของเพื่อนรักที่พลัดพรากจากกัน ฮันซังกุงเป็นตัวละครที่มีน้อยลักษณะ เป็นความสัมพันธ์กับตัวละครหลักคือคอยให้ความช่วยเหลือ และสามารถวิเคราะห์หลักขณะนิสัยของฮันซังกุง ได้ดังนี้

1.มีความเข้มงวด ฮันซังกุงฝึกสอนการเป็นนางวังและการทำอาหารให้จังกึมอย่างเข้มงวด โดยใช้วิธีให้จังกึมเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่นการให้ออกไปเก็บผัก และหาวัตถุดิบ เช่น

“ซังกุงฮัน ได้เรียกจังกึม มอบหมายงานพิเศษหลังจากงานประจำวัน กล่าวคือ สั่งให้ขึ้นเขาให้ครบร้อยวัน และหาสมุนไพรกลับมาร้อยชนิด ในช่วงเวลาร้อยวันดังกล่าว จังกึมได้แต่ขุดสมุนไพร ทั้งต้ม ทั้งตากแห้ง ทั้งทอด ทั้งผัด และทั้งกินสดๆ จากนั้นจึงบันทึกรสชาติและกลิ่นไว้โดยละเอียด หลังจากร้อยวันผ่านไป ซังกุงฮัน ได้เริ่มทดสอบลิ้มรสเครื่องปรุงหลายชนิด เมื่อผ่านการทดสอบ จึงได้ทดสอบกลับตาเพื่อวัดปริมาณที่ได้ นับเป็นการฝึกที่ใช้มือเปล่าใส่เครื่องปรุงในปริมาณที่เหมาะสม เพื่อให้มีรสชาติดีที่สุด นอกจากนี้ ยังได้ฝึกสอนการเปรียบเทียบ การเพิ่มและการควบคุมรสชาติอีกทางหนึ่ง” (เล่ม1หน้า230)

2.ใจดี โอบอ้อมอารี ฮันซังกุงนั้นแม้จะเข้มงวดกับจังกึมมากแต่ก็ใจดีและเอ็นดูจังกึมรวมถึงนางวังฝึกหัดอยู่เสมอ อย่างเช่นตอนที่จังกึมสูญเสียรสสัมผัส ฮันซังกุงก็คอยให้กำลังใจและช่วยเหลือจังกึมทุกวิถีทาง และเชื่อมั่นในจินตนาการรสชาติของจังกึม ทำให้จังกึมมีกำลังใจในการทำอาหารต่อไป จนจังกึมหายเป็นปกติในที่สุด เช่น

“จังกึมเจ้าต้องเชื่อมั่นในตนเอง หากไม่เชื่อตัวตัวเอง ก็จงเชื่อมั่นในตัวเรา เรายังเชื่อมั่น ในเจ้า เหตุใดเจ้าไม่เชื่อมั่นในตัวเรา?”

“....”

“หากเจ้าทำไม่ได้ เราก็จำต้องทิ้งเจ้าไป คิดหรือว่าผู้อื่นไม่ทุกข์ใจเช่นเจ้าหรือ” (เล่ม2หน้า158)

3. มีอุดมการณ์ ฮันซังกุงนั้นมียุคอุดมการณ์ที่ยึดคือ คือ อาหารที่ห้าจะต้องไปทำ รัยผู้
รับประทานและอาหารจะต้องไม่เป็นเครื่องมือไปสู่อำนาจของผู้ใด เช่น

“ได้ทำแค้นหมิงเดินทางมาจากแค้นไกล โรคระบบการจับถ่ายของ
ท่านยิ่งเลวร้ายลง ที่สำคัญกว่ายานั้นเป็นอาหารหากท่านมิได้จำกัดอาหาร ยา
ร้อยขนานก็มีอาจบังเกิดผลได้ ดังนั้นมามาซังกุงฮันจึงตั้งใจละอาหารเลิศรส
หากแต่ปรุงอาหารที่เป็นประโยชน์ค่ะ” (เล่ม2หน้า248)

“อาหารนั้นสำคัญที่จิตใจต้องตรวจสอบสภาพร่างกายของผู้กินว่า
สามารถรับได้หรือไม่ จากนั้นจึงเลือกเครื่องและวิธีการปรุง จึงสามารถปรุง
อาหารที่ดีได้ เข้าใจแล้วหรือไม่?” (เล่ม1หน้า204)

2.) ของอุณแพก เป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาการแพทย์ให้จังกิม และเป็นแพทย์หลวงใน
พระราชวัง เคยพบจังกิมตั้งแต่เป็นนางในของห้องเครื่อง เมื่อตอนที่จังกิมถูกเนรเทศมายังเขต
เพาะปลูก เมื่อได้เจอจังกิมอีกครั้งหลังจากถูกเนรเทศมาเป็นทาส และทราบว่าจังกิมนั้น ได้เรียนวิชา
แพทย์มาบ้าง จึงผลักดันให้จังกิมเรียนเป็นแพทย์หญิง ของอุณแพกเป็นตัวละครที่มีน้อยลักษณะ
ความสัมพันธ์กับตัวละครหลักคือคอยให้ความช่วยเหลือ และสามารถวิเคราะห์ลักษณะนิสัยของ
ของอุณแพก ได้ดังนี้

1. ความมีจิตใจดี ของอุณแพกเป็นอาจารย์อีกท่านของจังกิมที่เรียกได้ว่าเป็นคน
ปากร้ายแต่ใจดีมีอารมณ์ขัน คอยช่วยเหลือ หวังดี และเป็นกำลังใจให้จังกิมเสมอ
ของอุณแพกนี่เองที่ทำให้จังกิมกลายตัดสินใจเรียนเป็นแพทย์หญิงในที่สุด เช่น

“ของอุณแพกในชุดแพทย์หลวงดูราวกับเป็นคนอื่น ส่วนจังกิมที่
เติบโตขึ้นมาก ท่าทีของเด็กน้อยเจ้าปัญหาเวลานี้กลับเปลี่ยนเป็นสตรีสาวที่
สุขุมนุ่มนวลขึ้น ขณะครุ่นคิด อุณแพกรู้สึกตัวจึงถามขึ้น

“ภายภาคหน้า ตั้งใจทำเช่นไร”

“...ข้านี้ก็ยังมิได้คิดอ่านสิ่งใด”

“วิญญูณผีสาวที่ไม่ได้แม่แต่แต่งงาน ครั้งนี้แถมมีป้ายชื่อทาสโนบิบกลับมา
อีก ช่างหาเรื่องใส่ตัวได้จริงๆ” จังกิมได้แต่หัวร่อหึหึ แม่มีต้องกล่าว อย่างไร
ก็ทราบดีแกใจ

“...เวลานี้เจ้าทำได้เพียงสองประการเท่านั้น อยู่เป็นทาสโนบิบเช่นนี้ต่อไป

....” อุณแพทหุคปากลง ก่อนหันมาจ้องมองจังกิมเป็นสีหน้าของผู้ไม่แน่ใจ
 แม้แต่ในคำพูดของตน ปรากฏมีความขัดแย้งในใจครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยปาก
 หนักแน่นเสียงคังขึ้นอีกครั้ง
 “ต่อไป จงเป็น อีย-นยอ(แพทย์หญิง)” ”(เล่ม3หน้า109-110)

๒. ความมีอุดมการณ์ ของอุณแพทแม่เป็นแพทย์หลวงอยู่ในราชสำนัก แต่ก็มักจะคิดถึงการ
 รักษาราษฎรทั่วไปอยู่เสมอ ไม่ถือตนว่าเป็นแพทย์หลวง เมื่อเป็นแพทย์ก็ย่อมต้องรักษา
 คนไข้ ไม่แบ่งแยก นี่คือคุณธรรมของแพทย์ เช่น

“หลังพายุฝนสงบลง ไม่แน่อาจเกิดโรคระบาดนี้ขึ้นอีก สมุนไพรจึงมีคุณค่า
 ต่อราษฎรมากกว่ายามอื่นใด หากต้องการเก็บและจัดปรุงสมุนไพรให้ทัน
 กาล คงต้องเริ่มแต่ตอนนี้ เวลาเก็บเกี่ยวและวิธีจัดปรุงนั้นเป็นสิ่งสำคัญ
 ที่สุด” (เล่ม4หน้า86)

“คราก่อนท่านจะไปเขาชีริซาน มิทราบเหตุใดจึงมาที่แห่งนี้” “บน
 เขานี้ขนาดสุรา ทนกระหายไม่ได้จึงกลับลงมา” “เช่นนั้นท่านกำลังเดินทาง
 ไปฮันยางหรือไร” “ไม่ใช่ ความจริงทราบข่าวมีโรคระบาดแถบนี้ จึงตั้งใจ
 มาที่นี่ ต่อให้มีคณะแพทย์จากส่วนกลาง ทำได้ก็เพียงวางเพลิงเผาจักมีสิ่งใด
 ได้อีก” สองสายตาของจังกิมเปี่ยมไปด้วยความศรัทธา จ้องมองไปยังอุ
 ณแพท สถานที่ผู้คนพากันหลบหนี แต่อุณแพทกลับตั้งใจกลับเข้ามา ออก
 ไม้ให้ชื่นชมในน้ำใจของอุณแพท จังกิมรู้สึกร้อนช้ำจับจิตใจ” (เล่ม4หน้า
 128)

3.) ชเวซังกุง เป็นอาจารย์ผู้ฝึกสอนจังกิม เคยเป็นเพื่อนรักกับฮันซังกุงและมารดาของจังกิม
 แต่ภายหลังด้วยความจำเป็นต้องรักษาอำนาจของตระกูลไว้จึงต้องใส่ร้ายมารดาของจังกิมจนต้อง
 ออกจากวัง หลังจากนั้นชเวซังกุงเลือกเดินตามทางของการสะสมอำนาจให้กับตระกูลชเวและอยู่
 ฝ่ายตรงข้ามกับฮันซังกุงและจังกิม โดยเป็นคู่แข่งสำคัญในการชิงตำแหน่งซังกุงสูงสุดของห้อง

เครื่อง ชเวซังกุงเป็นตัวละครที่มีหลายลักษณะ ความสัมพันธ์กับตัวละครหลักคือ เป็นศัตรูคอยขัดขวาง และสามารถวิเคราะห์ลักษณะนิสัยของชเวซังกุงได้ดังนี้ เช่น

1. ภาระอำนาจ ตระกูลชเวนั้นมียอำนาจในวังหลวงมานานจึงไม่ต้องการจะเสียอำนาจให้แก่ใครไม่ว่าจะต้องทำเรื่องเลวร้ายเพียงใด ผู้ที่สืบทอดตำแหน่งชเวซังกุงสูงสุดคนต่อไปจะต้องทำทุกอย่างเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจ เช่นตอนที่ชเวซังกุงอภิเษกเวคิมยงถึงอำนาจของตระกูลชเวที่ได้มาด้วยความไม่ชอบธรรม แต่อย่างไรก็ต้องทำเพราะเป็นสิ่งจำเป็น

“สิ่งที่เคลื่อนไหวโลกใบนี้ มิใช่ฝีมือหรือความพยายามแต่เป็นพลังอำนาจ ไม่มีสถานที่ใดที่จำเป็นต้องรักษาอำนาจไว้มากเท่าวังหลวงแห่งนี้ หมายความว่าต้องมีกลุ่มคนที่มีอำนาจอยู่เสมอ ที่ตระกูลของเราคงอยู่มาได้ เพราะเราทราบดีว่าอำนาจนั้นตกอยู่ที่ใคร นี่คือเหตุผลของการอยู่รอดของตระกูลชเว” (เล่ม 2 หน้า 84)

“ตำแหน่งนี้มีผู้ได้รับรองสถานะของยังบัน (ชนชั้นสูง) หากแต่สามารถนำมาซึ่งความร่ำรวยมากกว่ายังบันได้ หากมิได้โอบกอดอำนาจอย่างใดก็ต้องได้เห็นเงินทอง จากนั้นจึงนำเงินทองแสวงหาอำนาจอีกครั้ง เข้าใจหรือไม่” (เล่ม 2 หน้า 84)

“แรกเริ่มเป็นนางวังเราเองก็ได้ทำเรื่องเช่นนี้...แม้แลกด้วยความตายของสหายก็ตาม คิดหรือว่าไม่เสียใจ หากต้องการเข้มแข็ง จำต้องรู้จักความหวาดกลัว ไซ้ในหินใลยจะมีพลังชีวิตที่เข้มแข็งได้ หากต้องการอยู่รอดในวังหลวงที่ปลาใหญ่กินปลาเล็ก เราจำต้องเข้มแข็งขึ้นเรื่อยๆ” (เล่ม หน้า 85)

2. ริษยาและชิงชัง เมื่อคราวที่ความจริงทั้งหมดที่ชเวซังกุงเคยทำไว้ในอดีตถูกเปิดเผยเรื่องของการสั่งให้สังหารนางในฝึกหัดคนนางหนึ่ง นางจึงสารภาพออกมาทั้งหมด ถึงเหตุผลที่ฆ่าลงไป นั่นคือไม่อยากให้ใครได้ดีกว่าตน

“ถูกต้อง เราเป็นคนทำเรื่องนี้เอง ลำพังเรื่องเล็กน้อยเท่านั้น” เซ็งกักชิ (นางในฝึกหัด) ้วยหัวขบพทพทความฝันช่วงสูงสุดเข้าวังแห่งนี้ นึกหรือว่า ใครๆก็เป็นกันได้ง่าย? หากไม่เป็นที่หนึ่ง ผู้ที่เก่งกว่าเรา ผู้ที่ขวางทางเดินเรา กระทั่งตัวตนของเราเอง ทุกคนต้องตายให้หมด เจ้ารับรู้ถึงความทรนทานของเราหรือไม่?” (เล่ม4หน้า237)

4. ชเวคิมยอง เพื่อนร่วมรุ่นนางในของจังกึม คอยช่วยเหลือกันเสมอ แต่หลังจากที่คิมยอง จำต้องทำตามคำสั่งของชเวซังกูเพื่อสืบทอดอำนาจให้แก่ตระกูลชเวซึ่งตอนแรกคิมยองไม่ยอม เพราะคิดว่าตนเองมีความสามารถพอ ไม่ต้องใช้เล่ห์กล แต่เมื่อรู้ว่าจังกึมและมินจองโฮ ชายที่ตน แอบหลงรัก สนิทสนมกันจึงทำให้คิมยองรู้สึกริษยาจังกึมเป็นแรงผลักดันทำให้นางทำตามคำสั่ง ของชเวซังกูในที่สุด ตัวละครนี้จึงเป็นตัวละครแบบหลายลักษณะ มีความสัมพันธ์เชิงศัตรูกับตัว ละครเอก สามารถวิเคราะห์ลักษณะนิสัยของชเวคิมยองได้ดังนี้

1. มันคงต่อความรัก ชเวคิมยองได้หลงรักมินจองโฮตั้งแต่แรกพบแต่เมื่อกลายเป็นพระสนม ก็ไม่สามารถจะพบจองโฮได้อีกแต่ยังคงรักจองโฮอยู่เสมอ นางจึงอิจฉาจังกึมอยู่เสมอที่ได้อยู่ ใกล้มินจองโฮ เช่น

“ค้านั้นเห็นรองเท่าหน้าเห็นรองพื้นหน้าค้ำหนักหรือไม่? ค้านข้าง ฉลองพระบาทเป็นของผู้ที่สอบชามาซิ(สอบคัดเลือกนักปราชญ์ของ แผ่นดิน) ได้ด้วยอายุเพียงสิบหกปี วันนี้ท่านได้เป็นชวังวอน(จอหงวนอันดับ หนึ่ง)คังนั้นองค์ฮ่องเต้จึงได้ประทานน้ำชา และกำลังสนทนาวอยู่ค้านใน ”
“ว่าแต่ทำไมต้องมาราบท่านชวังวอนด้วย”
“เพราะท่านเป็นคนที่เราชอบตั้งแต่ที่บ้าน แต่เป็นผู้ใหญ่ที่บ้านจับเราให้มาเป็นนางวัง พวกเจ้าก็รู้มิใช่หรือ?นางวังนั้นเป็นสตรีของฮ่องเต้ คังนั้นจึงมา อำลาเป็นครั้งสุดท้ายก่อนถูกพวกเจ้าทำลายจนพัง”(เล่ม1หน้า181)

2. จิตใจดี รักความยุติธรรม คิมยองนั้น ไม่อยากให้ใครมองว่าตนใช้เส้นสาย

เมื่อคิมยองได้ทราบว่ามีนางในฝึกหัดรุ่นตนเองกล่าวถึงนางว่าใช้เส้นในการได้นั่งข้างซังกู สูงสุดและได้ฝึกวิชาที่ข้ามหน้าไปหลายชั้น นางจึงได้ขอร้องให้ซังกูจัดสอบในเรื่องที่นาง

เรียนเข้ามาแทน เพื่อพิสูจน์ฝีมือ และเมื่อได้รับรางวัลกลับมาขอให้จิ้งกิ้งที่ได้รับรางวัลที่สองแทน เช่น

“มิได้ค่ะ เพราะข้าน้อยได้วันหยุดติดต่อกันมานานทำให้เกิดเรื่องเช่นนี้
รางวัลพักผ่อนนั้น ขอมามาพิจารณาให้แก่คนถัดไปด้วย”(เล่ม1หน้า215)

3. มีความริษยา เมื่อจิ้งกิ้งได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้มีพรสวรรค์ด้านรสชาติที่แท้จริง ทำให้นางต้องเสียน้ำ นางจึงตั้งแง่อิจฉาจิ้งกิ้งมาตลอด และนางที่หลงรักมินจงโฮมาตลอด แต่เมื่อทราบว่ามินจงโฮมีใจให้จิ้งกิ้งนางจึงริษยาจิ้งกิ้ง แม้จะกลายเป็นพระสนม และตั้งครรภ์ให้พระราชแล้วก็ตาม ความริษยาทำให้จิตใจของนางหมองมัวจนนางได้แพ้ในที่สุด เช่น

“สิ่งเดียวที่หลงเหลือในใจคิมยอง คือ การต้องการเอาชนะเท่านั้น
ต้องชนะให้ได้ เป็นความต้องการพิสูจน์ว่าฝีมือของตนเหนือกว่าพรสวรรค์
จินตนาการแห่งรสชาติของจิ้งกิ้ง ถ้าเป็นไปได้ ยิ่งสร้างรอยแผลในใจให้จิ้ง
กิ้งได้ยิ่งเป็นเรื่องดีที่สุดใน คิมยองจึงเสนอตัวอาสาปรุงโจ๊กและของหวาน
เพื่อถวายแด่ไทเฮาค้วยตนเอง”(เล่ม2หน้า280)

“เป็นบุพเพสันนิวาสที่มีพึงประสงค์อย่างยิ่ง ยามนี้อดไม่ได้ให้รู้สึก
ขนลุกชูราวกับปีศาจ มิใช่ถึงอยู่ต่อหน้าปีศาจก็ยังมีแต่ความหวาดกลัว มิต้อง
เผชิญกับความรูสึกบาปในใจเช่นนี้

ทั้งความภูมิใจ มโนธรรมและความหวังในฐานะสตรีทำให้ต้องโยน
ทิ้งไปจนสิ้นเพียงเพื่อให้สตรีตรงหน้า หายไป ก็เป็นเรื่องคุ้มค่า หวาน
ย้อนกลับไปในอดีต เริ่มจากที่จิ้งกิ้งสามารถทายได้ว่ามีสงชี(น้ำท้อหวาน)
ในอาหารที่ซังกงของปรุงขึ้น คิมยองได้สูญเสียความมั่นใจในความเป็น
อัจฉริยะแห่งรสสัมผัส ยังมีอาจยอมรับได้ว่า มีอัจฉริยะแห่งรสสัมผัสอื่นใด
อีก แม้พยายามพรา่ำปฏิเสธ แต่ความรู้สึกค่อยได้กัดกร่อนจิตใจนับแต่นั้นมา
ครานั้นแม้รู้สึกทั้งเสียใจและตำหนิคิด กระทั่งยามเกิดเหตุการณ์ฟ้า
ย่นต์ หากจิ้งกิ้งถูกขับไล่ออกจากวังไปตนคงเหลือความรู้สึกเหล่านี้ไว้ในใจ
แต่เมื่อเห็นจิตใจที่เคียดเคี้ยว ไม่ปริปากเอ่ยคำ แม้เป็นผู้วิสุทธ์ ตนทั้ง
หวาดกลัวทั้งเสียหน้าอย่างมาก ที่สุดตนจำต้องพ่ายแพ้ต่อกิเลสทั้งของตน
และของอาหญิง แต่นางกลับไม่ใช่ จิ้งกิ้งเหมือนต้นผักกาดหอม ยิ่งตัดออก

ยิ่งอกยิ่งเสียดใจ เมื่อครุ่นคิด รู้สึกขุ่นเคืองใจบอกไม่ถูก

แต่ก็มีใช้ถึงกับต้องการสังหารนางตอนที่เดินไปยังวัดอุณอัมชา หาก
มิได้พบเห็นนางอยู่ร่วมกับจงโฮ ก็คงมีต้องบ้ำคั้งถึงเพียงนี้ โชคร้ายที่ภาพ
ทั้งหมดปรากฏต่อสายตาของคิมอย่างชัดเจน กระทั่งประกายสายตาอัน
นำอบอุ้นของจงโฮที่จ้องมองไปยังจังกึม... ”(เล่ม4หน้า41-42)

5. มินจงโฮ เป็นนายทหารองครักษ์ที่มียศสูง เคยแต่งงานมาก่อนแต่ภรรยาเสียชีวิต เป็นผู้ที่
จังกึมเคยช่วยชีวิตไว้ จึงคอยช่วยเหลือ ดูแล และให้กำลังใจกับจังกึม โดยตลอด รู้สึกชอบพอ และรัก
จังกึมอย่างบริสุทธิ์ใจ มินจงโฮเป็นตัวละครแบบน้อยลักษณะ และสามารถวิเคราะห์ลักษณะนิสัย
ของมินจงโฮได้ดังนี้

1. มีความรักที่แท้จริง เมื่อจงโฮทราบว่าจังกึมถูกเนรเทศไปที่เกาะเชจูของโฮได้พยายาม
ช่วยเหลือ ให้กำลังใจจังกึม ถึงกับยอมลดตำแหน่งเพื่อไปอยู่ใกล้ๆกับจังกึม เช่น

“ตลอดเส้นทาง สายลมกรรโชกพัดแรง คั่งไพบีคเดือนเนื้อ ยิ่ง
ปะปนกับหิมะฝนเทไหลลงจากท้องฟ้า ยามมิได้ แม้แต่มองเห็นเบื้องหน้า
จงโฮยังเร่งเดินทางมิได้หยุดพักผ่อน เวลาเดียวที่สองเท้าแตะลงพื้น เป็น
เวลาแวะให้อาหารม้าในโรงเตี๊ยมเท่านั้น ยิ่งท้องหิว ยิ่งรู้สึกง่วงและยิ่งเหน็บ
หนาวแผ่นหลังเท่าใด นางจะเหนียวล้าถึงเพียงใด นางจะข่มขืนใจถึงเพียงใด
กระทั่งที่เส(รองท้าหญิง)หล่อนคงมิได้สวมใส่ ท่ามกลางความเหน็บหนาว
เช่นนี้ คงมีเพียง โฮคพอซอน(ลุงทำผ้า)และ โคมูชิน(รองท้าชาย)เท่านั้น ทุก
ครั้งที่ครุ่นคิด จงโฮได้แต่หลังน้ำตาเป็นโลหิต มือเท้าทั้งสี่ยิ่งเร่งควมม้าเร็ว
ขึ้น ” (เล่ม๑หน้า๔๘)

“นับตั้งแต่เกิดเรื่องกับจังกึม แม้ได้ยื่นรายงานแก่เบื้องบน แต่กลับมิ
มีความเคลื่อนไหวใดในราชสำนัก สุดท้ายเพื่อหลบเลี่ยงสายตาของโฮเคียม
โฮ จึงได้ยอมลดตำแหน่งย้ายไปยัง ฮันซองนู (กระทรวงมหาดไทย)
หน่วยงานที่ดูแลเรื่องบริหารงานของเมืองหลวงฮันยางนี้เป็นหนึ่งในสาม
หน่วยงานชั้นพอบซา(สามรักษาภู) ร่วมกับเฮียงโจ(กระทรวงกฎหมายและ
การศาล) และซาฮอนนู(กระทรวงวัฒนธรรม) แต่การนั่งทำงานในฮันซองนู
ดูแลงานทะเบียนราษฎรนั้น ย่อมเป็นสิ่งที่มิอาจทนทานได้นาน ในเวลาไม่

นานจึงสบโอกาส เมื่อมีรายงานเหตุการณ์เวกุนกรุกขึ้นทางมณฑลชอลลา
ราชสำนักได้แต่งตั้งเป็นชงชากวานแห่งโทโทกุน¹ ส่งคนมายังท่าเรือพูซาน
ที่ปีติใจเป็นพูซานเนื่องจากเพราะที่แห่งนี้อยู่ไม่ไกลจากเกาะเชจูโด” (เล่ม
๑หน้า๕๔-๕๕)

2. มีความเดือดเดี่ยว กล้าหาญ เมื่อครั้งที่ต้องเดินทางไปยังหมู่บ้านที่มีโรคระบาดบรรดา
ทหารและหมอลวดต่างหลีกเลี่ยงงาน เพียงต้องการจะเผาหมู่บ้านเท่านั้น จงโฮ
ที่ทนไม่ได้จึงเข้าไปในหมู่บ้านเพื่อช่วยเหลือคน และก็ยังสามารถพบผู้ที่ขายยา
ปลอมเพื่อหลอก เอาเงินชาวบ้านในยามคับขันเช่นนี้จงโฮคิดว่าจำต้องสืบหาตัว
ผู้ร้ายมาลงโทษให้จงได้ เช่น

“คณะแพทย์จากส่วนกลางทั้งของสำนักเสมียนชอและสำนักสวาริน
ชอ ทั้งหมดกระทำเพียงเฝ้าดูเหตุการณ์เท่านั้น จงโฮที่เห็นอดไม่ได้ให้แค้น
เคืองจนตัวสั่น ทั้งร้องขอทั้งขมขู่แต่กลับ ไม่มีผู้ใดยอมเคลื่อนไหวนำแต่ปล่อย
ทั้งหมดมิได้มีความคิดย้อนกลับไปในหมู่บ้าน ช่วยชีวิตผู้คน ที่ได้ใจมิเพียง
วางเพลิงเผาหมู่บ้าน มีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ยอมสิ้นลมหายใจ ปลดปล่อยให้ร่าง
หายไปพร้อมกับบ้านในทะเลเพลิง ที่สุดของโฮจึงได้แต่พยายามแยกผู้ป่วย
รวมไว้ที่เดียวกันบรรดาแพทย์หลวงที่เห็นพากันหลีกเลี่ยงกันเป็นที่วุ่นวาย
สุดท้าย ได้รวบรวมทหารจากอำเภอและครอบครัวผู้ป่วยรวบรวมผู้ป่วยไว้
ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง จากนั้นจึงได้ใช้เชือกพันล้อมหมู่บ้าน ก่อนสั่งการให้
ทหารเผายามมิให้ผู้ใดผ่านเข้าออกได้” (เล่ม4หน้า113)

“ท่ามกลางภัยพิบัติแสนวุ่นวาย แต่กลับมีคนพยายามหลอกหลวง
ประชาชนเช่นนี้ อย่างไร ต้องจับกุมผู้กระทำผิดและให้ราษฎรหลุดพ้นจาก
ความเชื่อมงงานชน ทุกคราที่เกิดโรคระบาดเช่นนี้ จงคัดลिनใจแน่นแน่
ก่อนเริ่มออกค้นหาตามไหล่เขา ” (เล่ม4หน้า118)

6. กษัตริย์ชุงจง กษัตริย์ลำดับที่ 11 แห่งราชวงศ์โชซอน ขึ้นครองราชย์โดยการปฏิวัติยึด

อำนาจจากพระราชวงศ์ก่อนคือ องค์ชายยอนชัน(ชาวเกาหลีใต้เรียกองค์ชายเพราะไม่ยอมรับว่า

¹ ชงชากวาน:หรือขุนนางฝ่ายทหารผู้รั้งตำแหน่งผู้ช่วยหัวหน้าค่ายทหาร ในสมัยราชวงศ์โชซอน จัดอยู่ระดับ ๑๒ จากทั้งหมด ๑๘ ระดับส่วน
โทโทกุนคือกองกำลังขับไล่อีราชวงศ์ตระกูล

ทรงเป็นกษัตริย์ เนื่องจากไม่สนใจราชกิจ การปกครอง) โดยในเรื่องทรงมีความสัมพันธ์เชิงมิตรกับตัวละครหลัก และเป็นตัวละครแบบดกน้อยลักษณะ สามารถวิเคราะห์ลักษณะนิสัยกษัตริย์ขงจื๊อได้ดังนี้

1. มีความอ่อนแอ หวั่นไหว เมื่อไทเฮาและขุนนางเสนอให้แต่งตั้งจิงกิมเป็นพระสนมแทนแพทย์หลวงประจำพระองค์ พระราชาขงจื๊อแลและไม่แน่ใจ เนื่องจากใจหนึ่งก็ชอบพอจิงกิม ใจหนึ่งก็ไม่อยากให้นางต้องเผชิญความเจ็บปวดจากการเป็นสนม

“ด้วยเกรงว่าเราตั้งตำแหน่ง แก่เจ้า บรรดาขุนนางจึงพากัน
รบกวน เข้าแย้ง ดูท่าคงอยากให้ เรารับเจ้าเข้าเป็นนางใน
“ต้องขอประทานอภัย ฝ่าบาท แต่....”
มิใช่เรื่องที่เจ้าต้องขอโทษ กลับเป็นเราต่างหากที่หวั่นไหวที่
บรรดา ขุนนางร้องขอ”(เล่ม4หน้า258)

2. มีความยุติธรรม เมื่อจิงกิมถูกเนรเทศที่เกาะเชจูนั้น ได้มีความดีความชอบคือช่วยรักษาอาการป่วยของโจรสลัดญี่ปุ่น ซึ่งเป็นความจำเป็นต้องทำ หากไม่ทำโจรสลัดจะตัดหัวคนทั้งหมดบ้านชั่วโมงละหนึ่งคน แต่เมื่อกลับมาถึงวังหลวงกลับมีโทษกบฏ มินจงโฮจึงถวายฎีกาต่อฝ่าบาท เมื่อทรงทราบก็ให้ปล่อยตัว เนื่องจากเป็นความดีความชอบมิใช่อาญากรรม เช่น

“มีเรื่องเช่นนี้? เพื่อช่วยชีวิตราษฎร ถึงกับเสี่ยงชีวิตให้
ชีวิตตนเข้ารับรักษาเวียง(โจรสลัดญี่ปุ่น) มิใช่หรือ? นอกจาก มิใช่
ความชอบแล้ว ยังลงโทษฐานสมคบคิดศัตรูอีก จงถ่ายทอดคำสั่ง
อภัยกิมบูให้ล้างโทษปล่อยตัวทันที!” (เล่ม3หน้า106)

5. **บทสนทนา (dialogue)** คือถ้อยคำที่ตัวละครใช้พูดตอบโต้กัน บทสนทนาช่วยให้เรื่องดำเนินไปได้โดยผู้แต่งไม่ต้องอธิบายมาก ทั้งยังช่วยสะท้อนบุคลิกลักษณะเฉพาะของตัวละครหรือช่วยสร้างบรรยากาศของเรื่องให้เป็นไปตามธรรมชาติ และช่วยหลีกเลี่ยงความซ้ำซากของการบรรยาย ซึ่งในนวนิยายสามารถมีบทสนทนาได้ยาวและหลากหลายรูปแบบ

ในเรื่องนี้บทสนทนาจะเป็นการใช้แสดงความรู้สึกของตัวละคร ทำให้เข้าใจความนึกคิดและลักษณะนิสัยของตัวละครมากขึ้น และช่วยคลี่คลายความขัดแย้ง เช่น

ขณะเป็นหมอหญิงในวังหลวงจึงก็มตรวจอาการของพระสนมชุกวอนชเวได้ว่ามิใช่อาการเพลิงหลั่ง แท้แต่เป็นเพราะทรงพระครรภ์ถูกแผ่ภายในจึงมีเลือดคั่งหลงเหลืออยู่ แต่ไม่มีผู้ใดเชื่อ จนกระทั่งอาการของพระสนมทรุดลงเรื่อยๆ เนื่องจากไม่มีหมอลหลวงคนใดอยู่เลย จึงก็มจึงตัดสินใจที่จะฝังเข็ม เนื่องจากต้องการช่วยเหลือชีวิตคนเป็นสำคัญ ดังบทสนทนา

“เจ้าทราบว่าได้ทำสิ่งใดลงไปหรือไม่” แพทย์หลวงเริ่มตำหนิขึ้นเสียงดัง
 “รอกอยอยู่นาน มิเห็นท่านมา จึงได้ทำไปเช่นนี้”
 “อย่างไร ก็ต้องรอเรามาก่อน”
 “หากรอต่อไป คงมีอาจแน่ใจในอาการของชุกวอนมามาได้”
 หมายความว่า การฝังเข็มโดยพลการเช่นนี้เป็นเรื่องถูกต้อง?
 “คงคำว่าหนึ่งฝังเข็ม สองคุไฟ สามเทียบยานั้น ย่อมหมายถึงการรักษา โดยฝังเข็มนั้นต้องกระทำก่อน เพราะมีประสิทธิภาพสูงสุด มิใช่หรือ เพื่อรักษาชีวิตมามาแล้ว ข้าน้อยมิมีทางเลือกอื่นใด” (เล่ม4หน้า86-87)

6. ฉากและบรรยากาศ(setting and atmosphere)

ฉาก คือ สถานที่เกิดเหตุการณ์ในเรื่องซึ่งหมายรวมถึงเวลาและสภาพแวดล้อมของเหตุการณ์นั้นๆ ด้วยฉากในนวนิยายสามารถมีได้หลายฉากและเปลี่ยนแปลงไปตามความเหมาะสมของเหตุการณ์ในเรื่อง

ช่วงเวลาในนวนิยายเรื่องนี้คือสมัยโชซอน ตั้งแต่ปลายรัชกาลของพระเจ้าจงจง(ค.ศ.๑๔๖๕-๑๔๙๔) ขอนชานกุน(ค.ศ.๑๔๙๔-๑๕๐๖) และเหตุการณ์ส่วนใหญ่ในเรื่องจะอยู่ในช่วงรัชกาลของพระเจ้าชุงจง(ค.ศ.๑๕๐๖-๑๕๔๔) ลักษณะสังคมมีการแบ่งชนชั้นออกเป็นสี่ชนชั้น คือ ชนชั้นสูงหรือยงบันซึ่งเป็นชนชั้นพิเศษ ชนชั้นกลางหรือจุงอิน ซึ่งจะเป็นชนชั้นที่ต่ำลงมาจากชนชั้นสูงเล็กน้อยเช่นนายแพทย์หรือวิศวกรไพร่ หรือ ชังมิน ซึ่งส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นเกษตรกร และสุดท้ายคือชนชั้นทาสหรือซอนมิน มีสถานะต่ำที่สุด แบ่งเป็นทาสในวังและทาสในบ้านของยงบัน(อียูคยอง 2554: 16)

ฉากในนวนิยายเรื่องนี้ส่วนใหญ่จะเป็น ภายในพระราชวัง หมู่บ้านชนบท และป่าเขา เช่น

“บนผืนดินที่ทอดไปสู่กลางสระน้ำ เห็นศาลาเอนเรียนของคั้งเด่นเป็นสง่า เบื้องหน้าเป็นต้นสนกอใหญ่ตั้งสูงชันเสียดฟ้า สระน้ำเบื้องหน้านี้รวมไว้ด้วยฟ้า ดิน และมนุษย์อย่างมีพิศเพี้ยนจริง” (เล่ม2หน้า47)

“เมื่อไปถึงลานซอซงเค ยิ่งกระอักกระอ่วนใจมากขึ้น บริเวณรอบสระน้ำมีคป ไฟจุดสว่างไสวคังยามกลางวัน เมื่อผ่านรั้วหินที่สลัไว้เป็นรูปมังกร มองลอดโตะเข้า ด้านใน เห็นเป็นวงงานเลี้ยงสุรา นอกจากเคียงกี(กีเซ็งเมืองหลวง)และแพทย์หญิงแล้ว อักกง(นางร้อง) มูตง(นางรำ) ชวีโคซุ(ทหารร้อง) เซออักซุ(ทหารคนตรี) ต่างพากันอยู่ โดยพร้อมเพรียง ดูจากจำนวนผู้คนที่นี้ควรมีงานเลี้ยงใหญ่เป็นแน่” (เล่ม3หน้า181)

“บริเวณด้านในหมู่บ้าน ได้ยินเสียงกระแทกค้องคังก้องกังวาน ช่างแปลงผัก มีต้นแตงกวาเลื้อยขึ้นอยู่บนขอบกำแพงดิน ควันที่หลุดออกจากปล่องไฟ พลั่วไปมาราวกับเส้นผมสีขาวที่ได้เลื้อยบนดวงอาทิตย์เบื้องบน”(เล่ม1หน้า85)

“8ปีก่อน เป็นทางสายที่เคยเดินร่วมกับซอนซุ หลังผ่านทางลาดชัน ขึ้นสู่เชิงเขา เห็นเป็นลานกว้างใหญ่เบื้องหน้าแม่น้ำที่เคยเต็มไปด้วยประกายแสงสีเงินสว่างไสว รวกับดอกพยอมลดนบร้อยนับพัน เวลานี้มีแต่ลมเหม็นคืดคืดกวาดไปมาอย่างคุดัน ทางเดินไหล่เขาที่เคยเต็มไปด้วยดอกไลซ์นิชสีขาวแดงเวลานี้ปกคลุมด้วยทิมะที่ยังไม่แข็งตัวคืดหวนนี้ถึงเวลานั้น ช่างเป็นความสุขค่าคืดใจ ที่ไม่อาจบรรยายได้...เมียงอัสสะบัดมือเช็ดน้ำตา ก่อนเดินย้อนกลับเส้นทางเดิมขึ้นไป”(เล่ม1หน้า115)

บรรยากาศ คือ อารมณ์ต่างๆของตัวละครที่เกิดจากประสาทสัมผัสทั้ง5 และมีผลทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้ายตาม การสร้างบรรยากาศต้องอาศัยรายละเอียดจากส่วนประกอบอื่นๆ ของเรื่องด้วยเช่น สิ่งของ เครื่องใช้ สีหน้า ท่าทาง เครื่องแต่งกายและบทสนทนาของตัวละคร ตลอดจนเครื่องประกอบฉากเช่น แสง สี เสียง เป็นต้นเพราะสิ่งแวดล้อมเหล่านี้จะทำให้ตัวละครและผู้อ่านเกิดอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ผู้แต่งต้องการ

เนื่องจากกลวิธีการประพันธ์ของนวนิยายเรื่องนี้เป็นแบบผู้แต่งเป็นผู้รู้แจ้ง และพรรณนาถึงตัวละคร และเหตุการณ์อย่างละเอียด ทำให้เกิดบรรยากาศที่เกิดจากตัวละครอยู่หลายตอนที่ทำให้ผู้อ่านคล้ายตาม ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ร่างที่แน่นิ่งราวกับซากศพเริ่มขยับทีละน้อย แม้พยายามฝืนเลิกเปลือกตาขึ้น แต่ความเจ็บปวดราวกับมีมือบิดขย่ำไล่ไล่แผ่พุ่งไปทั่วสรรพางค์กาย นางวังปารค์ยกมือกุมหน้าท้อง ขณะพยายามพลิกร่าง แขนซ้ายคลำไปมาสัมผัสได้เพียงคันทูเปียกเท่านั้น แม้เป็นเสียง

แล้วเขา แต่หูแว่วเสียงน้ำไหล ถ้ามีธารน้ำอยู่ไม่ไกล อาจมีผู้เดินเหินไปมาก็เป็นได้ นางวัง
ปาร์ครวบรวมเรียวแรงที่มี พยายามสืบ ไปยังเสียงน้ำเบื้องหน้า ก่อนจะมาสิ้นสติไปอีกครั้ง”
(เล่ม 1 หน้า 65)

“เมื่อ โรคแพ้อะไรเริ่มสงบลงบ้าง จึงได้เริ่มออกตรวจสอบหมู่บ้านถัดไป
ขณะนั้นเดินทางถึงทางเข้าหมู่บ้านพลันรับรู้ได้ถึง ความชื้น ในอากาศก่อนฝนตก กลิ่น
เนื้อ ไหม้ และเสียงร้องโหยหวนของสัตว์ บริเวณกึ่งกลางหมู่บ้านเห็นมีกองไฟขนาดใหญ่
ใหญ่ มองราวกับเป็นเสาไฟขนาดใหญ่กำลังพวยพุ่งขึ้นท้องฟ้าด้านบน

จากบริเวณรอบกองไฟ ได้ยินเสียงกรีดร้องผู้คนและเสียงโหยหวนของสัตว์
ดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง เมื่อไล่ตามเสียงนั้นเข้าไปด้านในภาพแห่งความวุ่นวายตรงหน้าทำ
ให้องโฮนิ่งอึ้ง อ้าปากค้าง

เห็นเป็นชายกว่ายี่สิบคนพากันตะลุมบอนกัน ไปมาสุดท้ายจึงนอนกองบน
พื้นดินนั้น บ้างศีรษะแตกบ้างงมูกหัก บ้างใบหูฉีกขาด นอกจากผู้ที่ล้มตายอยู่แล้ว ที่เหลือ
แทบไม่อาจจำแนกเป็นตายได้ ” (เล่ม 1 หน้า 114)

7. การใช้ภาษา นวนิยายเรื่องแดงจี้มจอมนางแห่งวังหลวง ใช้สำนวนภาษาที่สละสลวยและพบการใช้
สำนวนโวหารที่น่าสนใจในการแปล แยกเป็นประเภทต่างๆดังนี้

1. โวหาร คือ ถ้อยคำที่ใช้ในการสื่อสารด้วยการเรียบเรียงอย่างมีวิธีการมีชั้นเชิงและมีศิลปะเพื่อให้
ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราว เกิดจินตภาพและความรู้สึกตรงตามที่สุดสสารต้องการ โดยโวหาร มีประเภทได้แก่
บรรยายโวหาร อธิบายโวหาร เทศนาโวหาร สาธกโวหาร และพรรณนาโวหาร (ชุมสาย สุวรรณชมพู
2550: 48)

1.1 บรรยายโวหาร คือ โวหารเล่าเรื่องซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกัน โดยใช้ให้เห็นถึงสถานที่เกิด
เหตุการณ์ สาเหตุที่เกิดเหตุการณ์ สภาพแวดล้อม บุคคลที่เกี่ยวข้องตลอดจนผลที่เกิดจากเหตุการณ์นั้นเมื่อ
เรื่องที่บรรยายอาจเป็นเรื่องที่สมมติหรือเรื่องจริงก็ได้ ตัวอย่างบรรยายโวหารที่พบในเรื่อง เช่น

“บรรดาซังกุงและขันทีประกอบขึ้นเป็นคณะกรรมการยื่นเบื้องหลัง
โตะการตรวจรชชาติเริ่มขึ้นพร้อมเสียงสัญญาณ ขณะที่ชมรชชาติ
คณะกรรมการต่างพากันเคี้ยวอาหารในปากไปมาอยู่นาน บ้างก็สอบถามผู้

ปรุงอาหาร บ้างก็เพียงผกศึรชะขึ้นลงไปมา บ้างก็เพียงบันทึกคะแนลงไป แต่ที่เหมือนกันคือ ไม่มีการปล่อยผ่านไปแม้แต่น้อย” (เล่ม2หน้า34)

“ด้านในทเวซอนกันปิดไฟไว้เรียบร้อย ไม่แนจก็มอาจอยู่ด้านในก็ เป็นได้ ขณะแ้มประตุชะ โงกหน้ามองเห็นเป็นเงาสีดำเคลื่อนไปทวอยู่ เงาคำ ยืนบนเตาไฟสองมือลูบคลำคานไม้ด้านบนที่สวมใส่อยุ่ นั้นเป็นอากรณข์ของ นางวังอยู่แน่นอน ที่เห็นก็เป็นเพียงภาพด้านข้าง จึงมอาจแยกแยะออกได้อย่าง ชัดเจน แต่แนใจได้ว่าร่างที่เห็นเวลานี้สูงใหญ่กว่าจังกิม

เงาคำลูบคลำบริเวณไม้คานไปมาก่อนคล้ายพบพานสิ่งใด จึงหยิบบาง สิ่งออกจากแขนเสื้อ ยดลงไปในทันทียอนเซ่งขยับมือเปิดออกให้กว้างขึ้น แต่ เงาคำนั้นกำลังก้าวลงจากเตาไฟ ยอนเซ่งวิ่งไปหลบหลังคั่นเสียงนามู(ต้นไม้ออม)ด้านตรงข้ามทันที”(เล่ม2หน้า88)

1.2อธิบายโวหาร คือ โวหารที่ทำให้ความคิดเรื่องหนึ่งกระจ่างหรือชัดเจนขึ้นมักใช้ในงานเขียนทาง วิชาการและตำหรับตำราต่างๆ โดยมีจุดประสงค์จะนำประเด็นที่สงสัยมาอธิบายให้เข้าใจแจ่มแจ้ง การเล่า เรื่องบางตอนถ้ามีประเด็นที่เป็นปัญหาที่อาจใช้อธิบายโวหารเสริมความต่อนั้นจนเรื่องกระจ่างชัดเจน ยิ่งขึ้น ตัวอย่างอธิบายโวหารที่พบในเรื่องเช่น

“เท่าที่สังเกต จังกิมเห็นว่ามิใช่ไข้ประจำฤดูทั่วไป แต่เป็นอาการ เสียนสุน หรืออาการวิงเวียนศีรษะอันเกิดจากร่างกายอ่อนแอ เสียนสุนนั้น ต่างจากเสียนก็จึง กรณีของเสียนก็จึงนั้นเป็นการมึนงงเพียงชั่วคราว แต่เสียน สุนนั้นมีอาการต่อเนื่องระยะยาว จึงได้นำความหมายของเสียนและสุน (หมุนวนเวียน) ตั้งชื่อเป็นอาการของโรค เนื่องจากเป็นอุปสรรคของความ สมดุลและการทรงตัวของร่างกาย ไม่เพียงขณะเดิน แม้เพียงยืนนิ่งก็สาย โอนเอนจนไม่อาจประครองร่างได้ ความรู้สึกไร้เรี่ยวแรง และคลื่นเหียน ใคร้อาเจียน

ตามที่จังกิมอาจเกิดจากสาเหตุคือ พุง(ลม) ฮวา(ไฟ) ทัม(หลัง) และ ฮอ(ว่าง) ดังนั้นจึงต้องหาสาเหตุที่แน่นอน จากนั้นจึงทำการรักษา แต่ การให้เพียงยาบำรุงชางนำอิดอึดใจอย่างยิ่ง” (เล่ม4หน้า202)

“ระบบชิกอีย นั้นนอกจากปรากฏในแผ่นดินใหญ่(จีน)แล้ว ยัง ปรากฏสืบต่อมาจนสมัยราชวงศ์โชซอนตอนต้นเป็นคำใช้เรียกขุนนางระดับ ของสพุม(ระดับ๑๗)สังกัดสำนักชานชอโช ชิกอียนอกจากจะต้อง

ตรวจสอบความปลอดภัยแล้วจึงต้องวิเคราะห์เรื่อง โภชนาการในเครื่องเสวยของกษัตริย์อีกด้วย หน่วยงานนี้ได้เริ่มก่อตั้งในสมัยราชวงศ์โคเรียก่อนหน้า เรียกว่าสำนักชังจิกุก และปลายสมัยโคเรียจึงได้เปลี่ยนชื่อเป็นสำนักชานซอโซใช้สืบเนื่องมายังสมัยโซซอน”(เล่ม4หน้า218-219

1.3 สาขกโหวหาร คือ โหวหารที่ยกตัวอย่างหรือยกเรื่องราวมาประกอบกับเนื้อเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อเรื่องได้ดียิ่งขึ้น ตัวอย่างเรื่องราวที่ยกมาอาจเกี่ยวกับบุคคล เหตุการณ์หรือเป็นนิทานก็ได้ ตัวอย่างสาขกโหวหารที่พบในเรื่อง เช่น

“มีสิ่งใดคิดสังเกตหรือเพคะ?”

“เคยได้ยินว่าทรงกังวล เรื่องฝ่าบาททรงโปรดได้ทำชงชาเรียนมากเกินไป”

“ชงชาเรียน ผู้ก่อเหตุการณ์ชินชามูก(ปี๑๖แห่งรัชกาลชุงจง ค.ศ. ๑๕๒๑) และสังหารอันชอเกียม ขณะน้อยเนื้อต่ำใจในชาติตระกูลตนเอง และรอคอยการแต่งตั้งเป็นขุนนางบังเอิญเป็นที่ต้องตาชิมของผู้เป็นปรปักษ์กับอันคัง ที่สุดชงชาเรียนจึงได้รับเสนอชื่อแต่งตั้งเป็นพันกวานแห่งกวานชังคัม(ขุนนางผู้ดูแลเรื่องดาราศาสตร์ แผ่นดิน อากาศและเวลา)แม้มิได้หลักฐานชัดเจนว่าบรรดาคนตระกูลอั้ง(อันคัง อันชอเกียม และอื่นๆ)พยายามกำจัดชิมจอง แต่ชงชาเรียน ได้ร่วมมือกับหลานชายนามว่าชองชังลงมือสังหารล้างคนในตระกูลอั้งทั้งหมด ก่อเป็นเหตุการณ์ชินชามูก(จำคุกผู้บริสุทธิ์ในปีชินซา)”(เล่ม๔หน้า210-211)

“งานของสตรีนางนี้คือซิกอียี(ตรวจสอบอาหาร) เล่ากันว่าที่องค์จักรพรรดิแผ่นดินใหญ่ทรงตั้งหน่วยซิกอียีก็เป็นเพราะสตรีนางนี้ แม้นางกำเนิดมาเป็นทาสโนบี แต่ก็ป็นอาจารย์ของปวงประชา ยามมีชีวิตนางสามารถแปลงแผ่นดินให้เป็นขุนเขา กระทั่งยามจากไป ตำนานยังเล่าว่าขุนเขานั้นสามารถเปลี่ยนเป็นทะเล ขอมามาทายว่าสตรีนางนี้คือผู้ใดเพคะ?”(เล่ม4 หน้า218)

1.4 พรรณนาโหวหาร คือ โหวหารที่ใช้กล่าวถึงเรื่องราว สถานที่ บุคคล สิ่งของหรืออารมณ์อย่างละเอียดและอาจแทรกความรู้สึกของผู้เขียนลงไปด้วยเพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตภาพ หรืออารมณ์คล้อยตาม โดยโหวรประเภทนี้พบมากที่สุดในเรื่อง ตัวอย่างพรรณนาโหวหารที่พบในเรื่อง เช่น

“หลังฝนตก แผ่นนาผืนป่าดูสะอาดราวถูกซักล้างใหม่ เวลาที่ต้นไม้มัน
ที่ดูหม่นหมองก่อนฝนตก เวลาที่กลับดูเขียวขจี สดใสร่าวกับเพ็งลอกผิว
ออก ดอกไม้ที่ต้องแสงอาทิตย์ส่งกลิ่นหอมแซมรอบบริเวณทุกก้าวที่ย่างเท้า
ลงเป็นต้องเหยียบลงบนดอกไม้สีเหลืองเป็นดอกของจิบจีนนามู (กุหลาบ
รองเท้าฟาง) ที่ร่วงกระจายทั่วบริเวณพื้นดิน” (เล่ม4หน้า128)

“บริเวณมุมลานติดกับขอบรั้ว แสดงอาทิตย์แห่งฤดูใบไม้ผลิสด
ต้องลง ปลูกได้ครกหินที่ใช้ตำยาสมุนไพร ลำแสงเหล่านี้พาให้จิ้งกิ้งเดิน
เข้าด้านในลานแห่งนั้น เป็นแสงอาทิตย์ที่น่าอบอุ่นอย่างยิ่ง จิ้งกิ้งแหงนคอ
มองอาคาร หอนอียวอนตรงหน้า บริเวณเหนือชายคาหอของจ้องกัก เห็น
เป็นเศียรมังกรหันหลังให้กับชายประดับกระเบื้อง ราวกับมีเรื่องแค้นเคือง
จนเข็ดหน้าขึ้นท้องฟ้าไกล จิ้งกิ้งเหม่อมองอยู่นานจนน้ำตาเริ่มไหลลง
ราตรีในสองแคว” (เล่ม3หน้า175)

1.5 เทศนาโวหาร คือ โวหารที่กล่าวชักจูงผู้อื่นให้มีความเห็นคล้อยตามให้เชื่อถือและให้ปฏิบัติตาม
การเขียนโวหารนี้ต้องอาศัยหลักเหตุผล มีหลักฐานอ้างอิง ตลอดจนหยิบยกคติธรรมและสังฆธรรมมาเป็น
อุทาหรณ์ มักใช้อธิบายหลักธรรมคำสั่งสอน และคำชี้แจงเหตุผลต่างๆ ตัวอย่างเทศนาโวหารที่พบในเรื่อง
เช่น

“ทั้งคินยอ(นางรำ)และ อิช-นยอ(แพทย์หญิง) ต่างก็สังกัดทางการ
เป็นทั้งไพร่และต้องทำงานให้แก่แผ่นดินเช่นกัน คินยอนั้นรับใช้ด้วยศาสตร์
การร้อง ศิลปะการรำ ส่วนแพทย์หญิงนั้น รับใช้ด้วย ศาสตร์การแพทย์ และ
ศิลปะการรักษา ทั้งฐานะและภารกิจก็มีต่างกัน นี้ให้กระทำหน้าที่ คินย
อเพียงเล็กน้อย ไซ่ต้องนำชีวิตมาแลกกับเรื่องเพียงเท่านี้?” (เล่ม๑หน้า๑๘๗)

2. ภาพพจน์ คือ ถ้อยคำที่ทำให้เกิดภาพในใจ โดยใช้กลวิธีหรือชั้นเชิงในการเรียบเรียงถ้อยคำให้มี
พลังที่จะสัมผัสอารมณ์ของผู้อ่านจนเกิดความประทับใจ เกิดความเข้าใจลึกซึ้งและเกิดอารมณ์สะท้อนใจ
มากกว่าถ้อยคำที่กล่าวอย่างตรงไปตรงมา

ภาพพจน์มีหลายชนิด ภาพพจน์ที่พบในเรื่อง มีดังต่อไปนี้

2.1. อุปมา คือ การเปรียบเทียบสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง โดยธรรมชาติแล้วมีสภาพที่แตกต่างกัน แต่มี

ลักษณะเด่นร่วมกันและใช้คำที่มีความหมายว่า เหมือน หรือ คล้าย เป็นคำแสดงการเปรียบเทียบ เพื่อเน้นให้เห็นจริงว่าเหมือนอย่างไร ในลักษณะใด เช่น

“ปฏิกิริยาของบรรดาทหารที่เรียงรายอยู่เบื้องขวาสีหน้าราวกับ
กำลังขบเคี้ยวแมลง” (เล่ม1หน้า13)

“จงโศกต้องการพานางขึ้นหลังม้าควบหนีไป แต่จำต้องพินทน
ความต้องการในใจ กระดูท้าวว่างรู้สึกราวถูกเข็มแหลมทิ่มแทง”
(เล่ม3หน้า48)

“เสียงตะโกนราวสายฟ้าฟาดจากปากอดีตสองเสา” (เล่ม1หน้า28)

2.2.อุปลักษณ์ คือ การเปรียบเทียบว่าด้วยการกล่าวว่ามีสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นอีกสิ่งหนึ่งโดยเปรียบเทียบว่า “เป็น” หรือ “คือ” ความหมายจะลึกซึ้งกว่าอุปมา เช่น

“มองย้อนไปในชีวิตตน เนื่องเพราะมิเคยออกดอกไม้มันแต่ครา
เดียว ถ้าเป็นต้นไม้ คงต้องเป็นมูฮากวา(นุปลาไร่ดอก) ดอกไม้นั้นแม้มิได้
ปรากฏให้เห็น แต่ยังคงเติบโตลงไปในผล ดังนั้นมูฮากวา ก็ยังมีดอกที่เบ่ง
บานจึงเรียกอีกชื่อได้ว่า อินกาวา(ดอกบานในผล) แม้มิได้ออกดอกดู
สวยงามแต่กลับเจริญเติบโตอยู่ด้านในผล...ต้นไม้ที่มีได้เบ่งบานดอกไม้
ภายนอก แต่ทำนุบำรุงผลอยู่ภายใน...ครานี้จึงก็ตั้งใจเป็น อินกาวา(ดอก
บานในผล)ไปแล้ว” (เล่ม3หน้า122)

2.3.อติพจน์ คือการกล่าวเกินจริง ซึ่งเป็นความรู้สึกหรือความคิดของผู้กล่าวที่ต้องการย้ำความหมาย ให้ผู้ฟังรู้สึกหนักแน่นจริงจัง ทั้งผู้กล่าวและผู้ฟังก็เข้าใจว่ามีใช่เป็นการกล่าวเท็จ เช่น

“มั่งโคลลอนหายใจวาราดรดพื้นห้อง” (เล่ม1หน้า38)

“ฝนเหนือท่าใหญ่ไหลพรหมลงร่างของชนชูรู้สึกได้ชัดเจนว่าชนลุกชูท้าว
ตน”(เล่ม1หน้า30)

2.4.บุคลาธิษฐาน หรือ บุคคลวัต คือการสมมติให้สิ่งที่ไม่มีชีวิต ไม่มีความคิด สิ่งที่เป็นนามธรรม หรือสัตว์ให้มีสติปัญญา อารมณ์หรือกิริยาอาการเหมือนมนุษย์

“ความเงิบที่วิ่งวนไประหว่างทั้งสองถูกทำลายลง”(เล่ม๒หน้า๗๔)

“วัตถุที่นิ่งขัดสมาธิอยู่หน้าแสงคบได้นั้นเป็นมนุษย์อย่างมึนคิด
เพี้ยน”(เล่ม1หน้า31)

2.5 คำถามเชิงวาทศิลป์ คือ การตั้งคำถาม แต่มิได้หวังคำตอบ หรือถ้ามีคำตอบ ก็เป็นคำตอบที่ทั้งผู้ถามและผู้ตอบรู้คืออยู่แล้ว นักเขียนจะใช้คำถามเชิงวาทศิลป์เพื่อเร้าอารมณ์ผู้อ่านหรือสื่อความหมาย และข้อคิดที่ต้องการ เช่น

“นี่กว่าปัญญาอ่อนแล้ว ที่แท้ยังโง่เขลาอีกด้วย อายุของเจ้านั้น หากเปรียบกับต้นไม้ย่อมเป็นยามออกดอกมิใช่หรือ ? แต่กลับมีมิใช่ผู้ชาย หากไม่มีผู้ชายยอมมีเมียจนบุตร สตรี โดยทั่วไป แม้ออกรวงโรยจนสิ้น แต่ยังมีสามีและบุตรเป็นใบไม้ต่อไป ส่วนเจ้ามีสิ่งใดเป็นใบไม้แห่งชีวิต?”
(เล่ม3หน้า88)

๒.คุณค่าของนวนิยายแปลเกาหลีเรื่องแดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง

คุณค่าด้านประวัติศาสตร์

1.เหตุการณ์จริงในประวัติศาสตร์ เนื่องจากนวนิยายเรื่องแดจังกึม สร้างจากชีวิตจริงของแพทย์หญิงที่มีชีวิตอยู่จริงในสมัยโชซอนจึงสอดแทรกไปด้วยเหตุการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์ของเกาหลีดังเช่นเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงดินในรัชสมัยขององค์ชายยอนฮัน ซึ่งตามประวัติศาสตร์ของเกาหลีทรงเป็นกษัตริย์ที่มีนิสัยโหดร้ายและไม่สนพระทัยเรื่องการปกครองจึงเป็นมูลเหตุให้เกิดการขับไล่ออกจากตำแหน่งนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงดิน มีเหตุการณ์ที่สามารถ ถึงความป่าเถื่อนของพระองค์ที่ปรากฏในหนังสือคือตอนที่กล่าวถึงเหตุการณ์ที่ทรงประหารชีวิตผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการประหารพระราชมารดาของพระองค์ทั้งหมด เช่น

“เชื้อพระวงศ์ที่ร่วมรับรู้การประหารพระราชมารดา ขุนนางทั้งหมดที่ได้ห้ามปรามผู้ที่สนองราชโองการ ทหารที่นำส่งยาพิษ แพทย์หลวงที่ปรุงยาพิษ ทหารราชองครักษ์ที่แบกโลกเข้าสู่ฐาน จับพวกมันทั้งหมด ในบัดนี้ อย่าให้หลุดรอดแม้แต่คนเดียว ”

“ประกายบัคหลังทอแรงกล้าในสายตาคอห้อยเตี้ย และแล้วเหตุการณ์ประวัติศาสตร์
 ‘คัมภีร์ชาฮวา’ ก็เริ่มต้นขึ้นในวันที่ ๒๑ เดือน ๗ ปีที่ ๑๐ แห่งรัชกาลยอนซานกุน (ปีค.ศ.
 ๑๕๐๔)” (เล่ม 1 หน้า 108)

2. การปกครอง ในสมัยโชซอนการปกครองหรือระเบียบต่างๆกำหนดเอาไว้อย่างเคร่งครัดเพื่อความ
 เป็นระเบียบเรียบร้อยและความมั่นคงของบ้านเมือง โดยเฉพาะหน่วยงานที่ตัดสินคดีและดูแลเรื่องความ
 ยุติธรรมความถือว่ามีความสำคัญมาก โดยเรียกว่าอียกึมบู ซึ่งรับคำสั่งโดยตรงจากฮ่องเต้และพิจารณาคดี
 ภายในราชสำนัก และคดีพิเศษต่างๆ ที่อยู่ในความสนใจของพระราชธา เป็นต้น แต่ในสมัยขององค์ชาย
 ยอนชานกลับลดทอนความสำคัญลงไม่ให้ความสนใจมากนักเนื่องจากองค์ชายทะเลและไม่สนใจเกี่ยวกับ
 การปกครองนำไปสู่การรัฐประหารในที่สุด เช่น

“ตามระเบียบราชการแผ่นดิน อียกึมบูนั้นเป็นหน่วยงานที่อยู่นอกเหนือ
 กองทัพรับคำสั่งโดยตรงจากฮ่องเต้เพื่อจับตัวคนร้ายทั้งยังเป็นหน่วยงานตุลาการ
 พิพากษาอาชญากรในคดีสำคัญเช่น คดีราชสำนัก คดีราชการแผ่นดิน คดีกบฏ คดี
 ละเมิดต่อบุพการีหรือบรรพบุรุษ หรือคดีที่มีความยุ่งยากหรือหน่วยงานอื่นไม่
 สามารถตัดสินใจได้ เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในรัชสมัยยอนซานกุน ถือว่าอียกึมบู
 ศักดิ์สิทธิ์น้อยลงมาก เนื่องจากถูกใช้เป็นเครื่องมือในการกำจัดผู้จงรักภักดี เป็นที่
 หวาดกลัวแก่ขุนนางตงลิน โดยทั่วกัน” (เล่ม 1 หน้า 136)

สำหรับกฎหมายด้านการแพทย์ซึ่งมีความสำคัญกับประชาชน ได้จัดตั้งและกำหนดให้มีกฎหมาย
 เกี่ยวกับการรักษาพยาบาลตั้งแต่สมัยของพระเจ้าแทโจซึ่งเป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์โชซอน คือจัดตั้ง
 โรงเรียนแพทย์ในแต่ละเมืองสำคัญ จะประกอบด้วยแพทย์สมุนไพรรักษา และที่สำคัญคือแพทย์ผู้ตรวจ
 โดยนอกจากจะมีหน้าที่สั่งการแพทย์สมุนไพรรักษา และผู้ช่วยยังมีหน้าที่คิดค้นยา และนำสมุนไพรรักษาใหม่ๆถวายให้
 พระราชาต่อมาจึงมีการปรับเปลี่ยนหน้าที่ให้ผู้ช่วยหาสมุนไพรรักษาเป็นผู้ค้นหาสมุนไพรรักษาเพื่อเผยแพร่ต่อ
 ประชาชนต่อไป เช่น

“นับตั้งแต่ปฐมกษัตริย์แทโจ ได้ตรากฎหมายจัดตั้ง โรงพยาบาลในทุกเมือง โดยมีอียีเซ็ง
 (แพทย์สมุนไพรรักษา) หนึ่งและหยักบู(ผู้ช่วยหาสมุนไพรรักษา) อีกหนึ่ง ขณะที่ผู้ทำหน้าที่สำคัญคือ
 เกียวยู(ผู้ตรวจ) นอกจากนี้มีหน้าที่สั่งการ ตรวจสอบอียีเซ็งและหยักบูแล้ว ยังมีหน้าที่ค้นหา
 สมุนไพรรักษาเพื่อนำขึ้นถวายอีกทางหนึ่ง ต่อมาในปีที่ 9 แห่งรัชกาลฮ่องเต้ของจง จึงได้มอบ
 หน้าที่การค้นหาสมุนไพรรักษา ถวายให้แก่หยักบู แต่ผู้เดียว สมุนไพรรักษาที่เหลือจากการถวายให้
 จัดเก็บในสำนักคัมยอง เพื่อใช้รักษาราษฎรต่อไป” (เล่ม ๓ หน้า ๗๖-๗๗)

3.ด้านพิธีกรรม ในนวนิยายเรื่องแดงก็มจะปรากฏเนื้อหาเกี่ยวกับการจัดงานเลี้ยงเฉพาะในวังอยู่บ่อยครั้ง และได้อธิบายเกี่ยวกับงานเลี้ยงในวังว่ามี ๒ ประเภทคือ งานเลี้ยงใหญ่(จินชัน)เป็นงานเลี้ยงฉลองที่จัดขึ้นปกติสำหรับเทศกาลต่างๆของแผ่นดิน และงานเลี้ยงพิเศษ(จินยอน)ที่จัดเมื่อฉลองสำหรับเหตุการณ์พิเศษของราชวงศ์เช่นวันคล้ายวันประสูติ เป็นต้น ในงานจะมีดนตรีสำหรับงานเลี้ยงซึ่งเป็นดนตรีสำหรับพิธีตามแบบขงจื้อ เรียกว่า ดิงคาอ๊ก แสดงให้เห็นว่าสมัชโชซอนได้รับอิทธิพลจากขงจื้อมากมาย เช่น

“ทั่วทั้งลานเลี้ยงรับรอง บรรดาเชื้อพระวงศ์ รวมทั้งองค์ไทเฮาและขุนนางใหญ่น้อย ทั้งหลายล้วนมีท่าทีเคร่งขรึม งานเลี้ยงในวังหลวงแบ่งออกเป็นสองประเภทคือจินยอน (งานเลี้ยงพิเศษ) และจินชัน(งานเลี้ยงใหญ่) จินชันเป็นงานเลี้ยงตามเทศกาลฉลองของแผ่นดิน ขณะที่จินยอนเป็นงานเมื่อมีเหตุการณ์พิเศษของราชวงศ์ ซึ่งวันนี้เป็นวันประสูติขององค์ไทเฮาทางวังหลวงจึงจัดให้มีงานจินยอนครั้งยิ่งใหญ่

เมื่อฮ่องเต้และสองเสาศักดิ์ประทับคณะดิงคาอ๊กจึงเริ่มบรรเลงในทันที ดิงคาอ๊กนั้นเป็นเวทีการแสดงดนตรีในงานเลี้ยง หรือในงานพิธีเกี่ยวกับลัทธิขงจื้อ เมื่อท่วงทำนองดนตรี

เพลงเกิดพระเกียรติดังกระจายไปทั่วบริเวณทำให้บรรยากาศ ดูคึกคักขึ้นอีกหลายเท่า ”

(เล่ม1หน้า54)

คุณค่าด้านวัฒนธรรม

1.การรับประทานอาหาร ในเนื้อเรื่องได้กล่าวถึงอาหารของสตรีที่กำลังตั้งครรภ์ที่ต้องรับประทานอาหารที่ให้คุณค่ากับร่างกายเพราะต้องบำรุงครรภ์ให้บุตรที่อยู่ในครรภ์แข็งแรงซึ่งเป็นภูมิปัญญาของชาวเกาหลีในสมัชโชซอนดังเนื้อหาต่อไปนี้

“ขอทรงใส่พระทัยต่อครรภ์ให้มาก ขอมามาเสวยเครื่องตามกาลเวลาและเหมาะสมต่อฤดูกาล เพื่อพระทัยและพระวรกายที่สมบูรณ์เพคะ ”

“เข่นนั้นหรือ? แล้วต้องอาหารใดจึงดี?เราจักทานอาหารตามที่เจ้าบอกเท่านั้น”

“นมขงเพียนไส้ถั่วของแท หอยทะเลซัมซอนบดผสมกับจุกซุน(หน่อไม้)นั้นทำให้สมองทารกแจ่มใส ชุกมูจุก(ไอ้กหัวผักกาด) สามารถเพิ่มพลังแก่มาได้ ชุนมูนนั้นทำให้อวัยวะ

โองัง(ห้าส่วน)²สมบุรณ์เพิ่มพลังแกร่งร่างกาย หากนำขุม(หัวผักกาด) ดองเค็มเป็นจันจี(กิมจิ เค็ม)ทำให้ทรงอยากเครื่องเสวย ส่วนมูกุลบับ(ข้าวย่ำหัวผักกาดหอยนางรม)ต้มจากขามหิน ช่วย เสริมสร้างพลังร่างกาย ประสาทแข็งแรงหากนำย่นตาของอิงอ(ปลาการ์ฟ) ไล่เห็ดชอกอี ผัก ทะเล และเม็คสน ทำให้พระถันและกษิธาธาสมบุรณ์ ปลาพุงออนั้นให้จับในเดือน8ส่วนปลาอิง ออนั้นจับได้ในเดือน12ถึงเดือน3อย่างไรปลาอิงออนั้นห้ามต้มรวมกับน้ำตาล ใบมะกล่ำ และ กระเทียม ขอมามาละวังเป็นพิเศษ ส่วนเรื่องเสวยหวานนั้น ขอมามาเสวยขนมมิลจอน(แป้งข้าว เหนียวราดน้ำผึ้ง) น้ำผึ้ง น้ำหวานหรือขนมแป้งถั่ว และชิกเกเย³เพคะ” (เล่ม4หน้า188)

ในสมัยโชซอนนั้นมีความเชื่อมากมายที่เกี่ยวข้องกับอาหาร โดยเฉพาะเครื่องปรุงซึ่งแต่ละบ้านจะมี สูตรเป็นของตัวเองเครื่องปรุงของเกาหลีส่วนใหญ่จะใช้วิธีการหมัก โดยนำ ถั่ว พริกเกาหลีหรือโคชูจัง และ น้ำส้มสายชูเป็นต้น เมื่อนำมาหมักจนได้ที่แล้วก็จะนำไปประกอบอาหารดังนั้นการทำเครื่องปรุงจึงเป็น พื้นฐานของอาหารเกาหลีหลายอย่างจึงมีธรรมเนียมปฏิบัติกันมาว่าจะต้องเลือกวันและสถานที่หมักอย่างดี และวันเหล่านั้นคือ วันของเมียวอิล เซกิลชินอิล ซองวอลอูซอิล อิบดงอิล ฮวังโคอิล ชัมบกอิล ซึ่งวันเหล่านี้ คือวันฤกษ์ดีตามระบบจันทรคติ เชื่อกันว่าเมื่อหมักตามวันดังกล่าวจะทำให้ไม่มีหนอนหรือแมลงมารบกวน และจะได้รสชาติดี

“รสชาติของเครื่องเทศนั้นเป็นสิ่งพื้นฐาน แต่สำคัญที่สุดในการปรุงอาหาร รสชาติของ เครื่องเทศ นอกจากเป็นสิ่งบ่งชี้สุขภาพของผู้คนแล้วยังเป็นตัวกำหนดโชคชะตาของบ้านเมือง อีกทางหนึ่งด้วย ดังนั้นการหมักเครื่องเทศจึงจำต้องดูวันฤกษ์ดีด้วยเช่นกันในวันเพียงอิน ซอง เมียวอิล เซกิลชินอิล ซองวอลอูซอิล อิบดงอิล ฮวังโคอิล ชัมบกอิล หากหมักในวันเหล่านี้ เชื่อกันว่าจักไม่มี หนอนแมลงมารบกวน และมัลนัลก็เป็นวันดีต่อการหมักเช่นเดียวกัน” (เล่ม2 หน้า182)

2.อาชีพของสตรี ในสมัยโชซอนนั้นมีอาชีพที่สตรีสามารถประกอบอาชีพได้ไม่มากนักตามที่ปรากฏ ในเรื่องมีเพียงนางวังที่อยู่ในวังคอยดูแลรับใช้กษัตริย์และบรรดาราชาวงศ์ เมื่อผ่านพิธีต่างๆและเข้าวังมาแล้วก็ ถือว่าเป็นสตรีของพระราชินี ส่วนแพทย์หญิงซึ่งเดิมทีมีเพียงแพทย์ชายและเนื่องจากผู้ชายไม่สามารถจับต้อง ผู้หญิงที่ไม่ใช่ภรรยาหรือบุตรของตนเองเมื่อมีคนไข้ที่เป็นผู้หญิงเจ็บป่วยในกรณีที่ไม่สามารถรักษาด้วยยา

² โองัง :อวัยวะห้าส่วนได้แก่ ตับ หัวใจ ม้าม ปอด

³ ชิกเกเย :น้ำหวานทำจากข้าวขาว มีรสชาติหวาน นิยมทานเป็นของหวานหลังอาหาร

ทานบางครั้งถึงกับต้องปล่อยให้เสียชีวิตไปเพราะแพทย์ที่เป็นผู้ชายไม่สามารถสัมผัสตัวผู้หญิงได้ การกิจหลักของแพทย์หญิงในสมัยโซซอนคือการรักษาโรคสตรีเป็นหมอทำคลอด และการทดสอบคิมซามิดัน(พิธีตรวจพรหมจารียศตรีก่อนเข้าวัง) และสุดท้ายคือนางรำและนางทรง สำหรับนางทรงภาษาเกาหลีคือมูตัง เป็นผู้ที่พิธีตามความเชื่อดั้งเดิมและส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิงและมีการสืบทอดกันภายในตระกูล เช่น

“เราเองก็เข้าวังแต่เยาว์วัย ผ่านมาทั้งเซ็งกักชี⁴ และนางวัง จนมาถึงชังกุง⁵ สูงสุดในวันนี้ หลังเป็นนางวังแล้ว จำต้องรออีกถึง20ปี จนได้เป็นชังกุงห้องเครื่อง ดังนั้นสำหรับตำแหน่งชังกุงต้องเข้าวังทำงาน ไม่ต่ำกว่า35ปีจึงจะได้ครองตำแหน่งระดับ๘ เส้นทางของชังกุงนั้นมิได้โรยไว้ด้วยกลีบกุหลาบ ยิ่งในแผ่นดินนี้โอกาสที่สตรีทำงาน ได้มีเพียง นางวัง แพทย์หญิง นางรำ และนางทรง เท่านั้นแต่มีเพียงนางวังเท่านั้นที่ถือครองบรรดาศักดิ์” (เล่ม1หน้า64)

3.ด้านการแพทย์ตะวันออก การแพทย์ตะวันออกของเกาหลีนั้นมีชื่อเสียงมายาวนาน โดยได้รับ

อิทธิพลจากการแพทย์ของชาวจีนและในสมัยโซซอนก็มีการจดบันทึกตำราเกี่ยวกับการแพทย์มากมายโดยหลักๆแล้วการแพทย์เกาหลีก็รับเอาวิธีการรักษาและการวินิจฉัยโรคจากจีนเช่นทฤษฎีการกำเนิดพลังชีวิต ว่าจิตใจนั้นเป็นธาตุหยิน ร่างกายคือธาตุหยาง การเจ็บป่วยนั้นเกิดขึ้นเนื่องจากพลังชีวิตหรือเลือดลมไม่สมดุล ท่อพลังชีวิตหรือชีพจรติดขัด จึงมีการรักษาทำให้เลือดลมไหลเวียนอย่างสมดุลนั้นก็คือการฝังเข็มซึ่งในเรื่องนี้ได้อธิบายไว้ว่า

“มนุษย์นั้นสุดคัมพลังไฟผ่านจุมกรับพลังดินผ่านอาหารเข้าทางปาก รับเข้ามาเปลี่ยนเพื่อก่อกำเนิดพลังชีวิต จิตใจนั้นเป็นธาตุหยาง แต่ร่างกายนั้นเป็นธาตุหยิน ส่วนพลังชีวิต (เลือดลม) นั้นเป็นธาตุกลางจำต้องหมุนเวียนทั่วสรรพางค์กาย ดังนั้นอาการเจ็บป่วย จึงเกิดขึ้น เพราะเส้นท่อพลังชีวิตหรือชีพจรนั้นติดขัด ชีพจรผูกติดเป็น โยแมงมุมกับทุกส่วนในร่างกาย ดังนั้นยามตรวจชีพจร สาวจับตามพลังชีวิตขึ้นไป ก็จักพบสาเหตุถึงการเจ็บป่วยได้ อีกนัยหนึ่งคือการค้นหาจุดชีพจรหรือเส้นท่อพลังชีวิตที่ติดขัดและทำให้เลือดลมไหลเวียนได้อีกครั้ง สิ่งนี้เรียกว่าการฝังเข็ม”(เล่ม3หน้า142)

4 เซ็งกักชี : นางวังฝึกหัด

5 ชังกุง : นางวังระดับหัวหน้า

คุณค่าทางด้านปรัชญาชีวิต

1. ข้อคิดเกี่ยวกับการเรียน นวนิยายเรื่องนี้เสนอแนวคิดที่ว่าความรู้พื้นฐานเป็นสิ่งที่จำเป็นหากเรียนสูงขึ้น แม้จะท่องจำหนังสือได้ทั้งหมดแต่หากไม่สนใจสิ่งที่พื้นฐานอาจทำให้เกิดความผิดพลาดได้ อย่างเช่น ตอนที่อุณแพกให้จังกึมตรวจอาการ จังกึมกลับดูอาการและเทียบในหนังสือ จากนั้นจึงฟังเข็ม มิได้สนใจถามถึงอาการของผู้ป่วยจึงทำให้วินิจฉัยผิดพลาด เช่น

“ที่เขียนไว้ในตำรา สุดท้ายมีต่างอันใดจากประสบการณ์ของผู้อื่น ประสบการณ์ผู้อื่น นั้นมีอาจารย์ได้ แม้แต่ไข้หวัดหลังจากดู ฟัง ถาม และเมะ (จับชีพจร) แล้ว ยังต้องดู อาการ และสภาพร่างกายของผู้ป่วย เพื่อเลือกวิธีการรักษาที่เหมาะสม เจ้ากลับมิได้นึกถึงข้อ นี้”(เล่ม3หน้า156)

2. ข้อคิดเกี่ยวกับการใช้ชีวิต ว่ามนุษย์ไม่ควรยึดติดกับอารมณ์โกรธของตัวเองหากกระทำการใดๆ ด้วยอารมณ์สิ่งนั้นนอกจากจะไม่ประสบผลสำเร็จแต่กลับจะยังมาทำร้ายตัวเองด้วย เช่นเดียวกับที่จังกึมต้องการเป็นหมอเพื่อแก้แค้นและล้างมลทินให้กับอาจารย์ยังทำให้ร้อนและไม่เข้าถึงวิชาของแพทย์จริงๆ นอกจากนี้ยังส่งผลต่อร่างกายทำให้อวัยวะภายในต่างๆของร่างกายทำงานหนัก ดับเสื่อม จึงเปรียบเทียบได้ว่าไม่ว่าทำอะไรก็ตามต้องคำนึงถึงสิ่งรอบข้างและผลที่เกิดขึ้นด้วย เช่น

“ จงลบความอาฆาตแค้นที่กำลังรบกวนจิตใจของเจ้าอยู่
เมื่อเทียบยาในมือครบยี่สิบห่อ อุณแพกกล่าวต่อ
ที่ว่าให้เข้าถ้าเพื่อจับสุนัขจิ้งจอกนั้น เป็นเพื่อกระตุกจิตใจของเจ้า แต่หากเจ้าใช้ความโกรธ
เกลียดชังนำหน้า มิต้องเอ่ยถึงจับคนเหล่านั้นมีแต่เจ้าต่างหากที่ถูกจับ ไปก่อน ”

“ได้ทำให้ข้าน้อยเป็นแพทย์หญิงความจริงกลับต้องการให้เป็นเซียนเทพต่างหาก ”
อุณแพกได้ยื่นหัวร่อคิกคิกขึ้น

“การเกลียดผู้ที่ควร โกรธเกลียดนั้นเป็นวิถีแห่งปญฺชน แต่หากต้องการเป็นสุดยอด
แพทย์หญิง จำต้องผ่านด่านนี้ให้ได้ ถูกต้องคราวนี้จึงเปลี่ยนเป็นเซียนเทพ!”

“นี่เป็นคำสั่งที่เกินเลยไปได้เท่า ”

“หากมนุษย์ยึดติดกับอารมณ์เกินไป ย่อมส่งผลเปลี่ยนแปลงต่อชะตาและสุขภาพของ
ตน หากสะสมแค้นเคือง และ โกรธเกลียดไว้มาก จะเริ่มจากดับเสื่อม จึงเริ่ม ไปยังม้ามและ
กระเพาะ เนื่องจากเพราะ โอจิงยูกบู(อวัยวะห้าส่วน) ล้วนมีชีวิตของตนเอง ดังนั้นการ
ส่งเสริมความดีแก่ผู้อื่น ย่อมเท่ากับสร้างความดีให้แก่ตน””(เล่ม3หน้า159)

3. ข้อคิดเกี่ยวกับคุณธรรมของผู้ปรุงอาหาร ว่าผู้ปรุงอาหารที่ดี จะต้องไม่ทำร้ายผู้รับประทาน การทำอาหารนั้นต้องคำนึงว่าทำให้ใครเป็นสำคัญ เพราะหากไม่ตรวจสอบให้ดีอาจมีผลร้ายต่อสุขภาพของผู้รับประทาน อย่างเช่น ที่ทูตของหมีงเป็น โรคเรื้อรังมานาน แม้จะมาอยู่ที่โซซอน ไม่นาน ชังกงฮันและจังกิมก็ทำอาหารโดยใส่ใจสุขภาพของท่านทูตด้วย เช่น

“ เพราะลุ่มหลงในรสชาติ ทำให้เป็น โรคขับถ่ายเรื้อรัง แต่ก็ยังมีอาจเปลี่ยนนิสัยได้ แต่เรามีโซซอว โซซอน ทั้งมิได้พำนักที่แห่งนี้นาน ทั้งๆที่สามารถปรุงอาหารให้ต้องปากและส่งเราไปก็ได้ เหตุใดต้องรั้นเช่นนี้ ”

เป็นคำถามที่ถามมายังจังกิม..

“ ข้าน้อยเพียงแต่ทำตามเจตนาของมาเท่านั้น ... ”

“ เป็นเจตนาธรรมอันใด.. ”

“ ที่ไม่ว่ากรรมใด มิให้ปรุงอาหารที่ทำร้ายผู้ทานอย่างเด็ดขาด นี่เป็นคุณธรรมของผู้ปรุงอาหาร ” ”(เล่ม4หน้า253)

คุณค่าทางด้านสำเร็จอารมณ์

นอกจากคุณค่าด้านความรู้ต่างๆแล้ว เรื่องนี้ยังให้คุณค่าแห่งอารมณ์คือเมื่ออ่านแล้วเกิดอารมณ์ตามที่ผู้อ่านต้องการเช่นความสะเทือนใจ และความรัก

1. อารมณ์สะเทือนใจ เมื่ออ่านแล้วรู้สึกสะเทือนใจถึงความรักของเพื่อนที่ไม่ได้พบกันนานเมื่อมีโอกาสจะพบกันแต่กลับคลาดกันเพียงนิดเดียวผู้เขียนได้ใช้โวหารคือพรรณนาโวหารในการบรรยายจึงเกิดอารมณ์ที่เศร้าสะเทือนดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ ยอนเซ็งมิได้รอฟังต่อไป หันหลังวิ่งกลับออกไป สายฝนไหลฟาดลงบนใบหญ้า ทั้งพื้นดินที่ชุ่มน้ำก็พยายามรั้งเท้าไว้สุดท้ายจึงได้รองเท้าไปข้างหนึ่งยอนเซ็งจึงสูญเสียการทรงตัวร่วงลื่นไหลไปบนพื้น ยามน้ำโคลนไหลเข้าปาก จึงสามารถหยุดร่างเอาไว้ได้ ”

“ จังกิม! ”

แม้พยายามเปิดเปลือกลิ้นคาจิ้น แต่ที่ปรากฏตรงหน้ามีเพียงสายฝนที่กระหน่ำลงอย่างโหดร้ายเท่านั้น “ จังกิม! ”

แม้ตะโกนร้องสุดเสียง แต่ที่กลับมามีเพียงพระพิรุณที่ไร้ปราณีเช่นเคย “ จังกิมช่วยพาเราไปด้วย เราไม่อยากอยู่คนเดียวอีกต่อไป จงพาเราไปจังกิม ” ยอนเซ็งมิได้คิดแม้แต่ลุกขึ้น ใบหน้านางซุกมุดลงบนดินแดน คร่ำครวญโหยหวนขึ้น แน่นนอนว่า เวลาที่สายฝนจึงเปลี่ยน

มาสาตเทกระหน่ำลงบนแผ่นหลังของนางแทน

“อย่างน้อย ก็ควรเอาเม็ดของเจ้าไปด้วย เราตั้งใจเก็บไว้ให้เจ้า มีคนที่เจ้าได้จากชงกุงฮัน...
เจ้าถูกไล่ไปมือเปล่ามิใช่หรือ จังกิม! จังกิม! เราคิดถึงเจ้ามาก!” สายฝนเปลี่ยนเป็นจะงอย
ปากนกจิกเข้าไปมาบริเวณท้ายทอยแต่ยอนเซ็งมิได้ใส่ใจ ยังคงปล่อยร่างไว้ ได้แต่ถอนร่ำให้
เช่นเดิม” (เล่ม4หน้า109)

2. อารมณ์รัก เมื่อบรรยายถึงความรู้สึกของความรักที่ตัวละครมีต่อกันผู้แต่งจะเลือกใช้คำและวลีที่สละสลวย
เพื่อเร้าความรู้สึกให้ผู้อ่านเข้าใจถึงความรู้สึกของตัวละคร และรู้สึกถึงความรักไปด้วย เช่น

“หากมิมีจองโฮแล้ว ตนคงมีอาจเรียนรู้อัจฉใจของสตรีได้เพียงได้คิดจิตใจก็สั่นไหว เรื่อง
มิใช่เรื่องแต่กลับร้อนจนใจหากมิได้กลับเปล่าเปลี่ยวใจ หากอยู่ด้วยกันก็มิต้องหวาดเกรงสิ่ง
ใด สิ่งเหล่านี้คงมีเพียงจองโฮเท่านั้นที่สอนตนได้ ดูท่าตนคงมีวาสนาเรื่องอาจารย์เป็นแน่”
(เล่ม4หน้า148)

3. อารมณ์สนุกสนานยินดี เมื่อบรรยายถึงความปิติยินดีในเรื่องจะใช้การพรรณนาที่ทำให้เห็นภาพและให้เห็น
ถึงความสุขเนื่องจากมีเรื่องดีๆเข้ามาพร้อมกันในช่วงเวลานั้น และอาจใช้สัญลักษณ์ต่างๆแทน เช่นดอกไม้
แทนความสดใส เป็นต้น เช่น

“ที่สุด จังกิมได้แนะนำอินบีให้ชียอนรู้จัก ต่อมาทั้งสามจึงได้เป็นสหายที่ร่วม
ทุกข์ร่วมสุขกัน และพึ่งพากันและกัน การได้กำลังใจอันอบอุ่นเพิ่มเติมจากสนมชุกอี
จังกิมจึงเริ่มปรับตัวให้คุ้นกับชีวิตของแพทย์หญิงได้มากขึ้น
จังกิมและอินบีได้ตัดสินใจร่วมกัน ปลูกต้นชงเมฮวา(ดอกเหมยฮวาแดง)ลงบริเวณรั้ว
ด้านตะวันตกของหอเนอียวอน เพื่อเป็นสัญลักษณ์ว่า ให้ทั้งสองเป็นดั่งดอกชงเมฮวาฝ่าฟัน
หิมะและเบ่งบานให้ได้ แม้ยามฤดูหนาว หรือท่ามกลางอุปสรรคนานาประการ ก็
สามารถประคองจิตใจที่บริสุทธิ์ได้ต่อไป ” (เล่ม3หน้า214-215)

4. อารมณ์อิจฉาริษยา ผู้แต่งจะพรรณนาถึงอารมณ์โกรธที่อัดแน่นอยู่ในใจ แต่จะไม่แสดงออก
ในการกระทำมากนักทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงความแค้นที่อัดแน่น แต่ไม่สามารถแสดงออกมาได้
ยิ่งทำให้รู้สึกเข้าใจความคิดของตัวละครมากขึ้น เช่น

“คิมยองเริ่มรู้สึกร้อนรุ่มจากค่านิน เป็นความต้องการจากค่านิน เป็นความ
ต้องการมิให้นางเห็นสภาพอ่อนแอของจน ยิ่งเวลานี้สภาพของทั้งสองยิ่ง

แตกต่างราวฟ้าดิน อย่างไรต้องพิสูจน์ให้นางเห็น ต่อให้นางเข่งเท้าเอื้อมมืออย่างไร ก็
มีอาจสัมผัสฉันไม่สูงเช่นตนได้

หลังจากสะบักร่างขึ้นอีกครั้ง ก็มยของสั่งให้นำกระจกเข้าด้านใน บรรจงหวิมบนศิระ
ความคิดต้องการให้คู่สง่างาม ในสายตาผู้อื่น ราวกับมิเคยมาเยือนเนิ่นนานแล้ว”(เล่ม4
หน้า46)

สรุปผลการวิเคราะห์

จากการวิเคราะห์และประเมินคุณค่า นวนิยายแปลเกาหลีเรื่องแดจังกึมจอมนางแห่งวังหลวง บทประพันธ์ของยูมินจู ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้คือ เพื่อศึกษาองค์ประกอบของวรรณกรรม ได้แก่ กลวิธีการประพันธ์ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉาก และเพื่อศึกษาคุณค่าของนวนิยายแปลเกาหลีเรื่องแดจังกึมจอมนางแห่งวังหลวง โดยแบ่งออกเป็น บทนำ ผลวิเคราะห์และสรุปผลการวิเคราะห์

ผลการศึกษาสรุปได้ว่า กลวิธีการประพันธ์เป็นแบบผู้รู้แจ้ง เล่าตามลำดับเวลา มีโครงเรื่องใหญ่ที่น่าติดตามและมีเอกภาพ ส่วน โครงเรื่องย่อยประกอบด้วยความสัมพันธ์ต่างๆที่แทรกอยู่ในโครงเรื่องหลักช่วยทำให้นวนิยายเข้มข้นและน่าติดตาม สำหรับแก่นเรื่องกล่าวถึงความมานะอดทนและตั้งใจจริงจะทำให้ประสบผลสำเร็จ ตัวละครในเรื่องมีความหลากหลายตัวละครเอกเป็นตัวละครที่มีลักษณะเดียว ตัวละครประกอบนั้นจะมีทั้งตัวละครน้อยลักษณะและตัวละครแบบหลายลักษณะ บทสนทนาในเรื่องก็จะแสดงลักษณะนิสัยของตัวละครและช่วยให้เรื่องดำเนินไปอย่างน่าติดตามและเข้าใจได้ง่าย โดยมีฉากและบรรยากาศช่วยในการจินตนาการให้แก่ผู้อ่าน การใช้ภาษาใช้ทั้งโวหารและภาพพจน์ในการแต่งเพื่อให้จินตภาพแก่ผู้อ่านและเข้าใจถึงสิ่งที่ผู้แต่งต้องการสื่อสาร และคุณค่าที่ได้จากการศึกษานวนิยายเรื่องนี้แบ่งออกเป็น 4 ด้านคือ คุณค่าด้านประวัติศาสตร์ ด้านวัฒนธรรม ด้านปรัชญาชีวิต และด้านสำเร็จอารมณ์

บรรณานุกรม

- กุลธารินทร์ พูนศรีพัฒนา. “การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายเรื่อง รักนี้ชั่วนิรันดร์”. สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2550.
- ชุมสาย สุวรรณชมพู, จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ,บาหยัน อิ่มสำราญ, บรรณาธิการ.ภาษากับการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่2. กรุงเทพฯ: พี.เพรส, 2550
- ปรารธนา แจ่มเล็ก. “การศึกษานวนิยายแปลเกาหลีเรื่องแทกกี”. สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2551.
- แพแจวอน. “ศาสนาและค่านิยมของคนเกาหลี.” เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 450321 ภาควิชาภาษาปัจจุบันตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร,2555
- ยูมินจู. แดจังกึม จอมนางแห่งวังหลวง. 4 เล่ม. พิมพ์ครั้งที่2. แปลโดย ไพบุลย์ ปิตะเสน. กรุงเทพฯ: สยามอินเตอร์บุ๊ค.2548.
- รุ่งศักดิ์ จิรพลิน. “อิทธิพลของขงจื้อในดินแดนคาบสมุทรเกาหลีสมัยราชวงศ์โชซอน”. สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต ภาควิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2551.
- วราภา พิษขวัฒน์. “วัฒนธรรมครอบครัวเกาหลีตามแบบวิถีขงจื้อ”. สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2551.
- ศันสนีย์ หิรัญจันทร์. “ลัทธิขงจื้อกับสถานภาพสตรีสมัยโชซอน”. สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2550.
- สิทธิา พินิจภูวดล และนิตยา กาญจนะวรรณ. ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย. กรุงเทพฯ:ดวงกมล,2520.
- สุมาลี ลีประเสริฐ, จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ,บาหยัน อิ่มสำราญ, บรรณาธิการ. การใช้ภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่2. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2552
- อัชฌวุฒิ เปลี่ยนสมัย. “วิเคราะห์นวนิยายแปลเกาหลีเรื่องเต็กๆแห่งหมู่บ้านเควงอึนริ”. สารนิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2550.
- อิงอร สุพันธ์ุณี.วรรณกรรมวิจารณ์. ม.ป.ท.: แอคทีฟ พรินท์,2547.
- อียูกยอง. “ประวัติศาสตร์เกาหลี.” เอกสารประกอบการสอนรายวิชา 450320 ภาควิชาภาษาปัจจุบันตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2555